

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 12 września 2023 r.

Poz. 8250

Podpisany przez:

Arleta Kinga Kwiatkowska

Data: 2023.09.12 12:06:25

UCHWAŁA NR LXXIII/482/2023 RADY POWIATU KOLSKIEGO

z dnia 31 sierpnia 2023 r.

w sprawie przyjęcia „Programu opieki nad zabytkami Powiatu Kolskiego na lata 2023-2026”

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 7 i art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1526 i z 2023 r. poz. 572) oraz art. 87 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840 i z 2023 r. poz. 951) uchwala się, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się „Program opieki nad zabytkami Powiatu Kolskiego na lata 2023-2026”, pozytywnie zaopiniowany przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu Kolskiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Przewodniczący Rady
Powiatu Kolskiego
(-) Marek Świątek

**PROGRAM OPIEKI NAD
ZABYTKAMI
POWIATU KOLSKIEGO
NA LATA 2023 - 2026**

Wojewódzki Urząd
Ochrony Zabytków w Poznaniu
Wielkopolski Wojewódzki Konserwator Zabytków
Uzgodniono ze stanowiska konserwatorskiego
Załącznik do planu konserwacji zabytków
KOŁO 2023 z dnia 10.07.2023 10086,42013

Wielkopolski Wojewódzki
Konserwator Zabytków
[Signature]
mgr Joanna Graczyńska

SPIS TREŚCI	str.
Wstęp.....	4
1. Położenie i krótka charakterystyka powiatu kolskiego.....	5
1.1. Ogólna charakterystyka zasobów kulturowych powiatu.....	9
2. Podstawa prawna opracowania powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	12
3. Cele powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	13
4. Uwarunkowania prawne ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce.....	13
4.1. Zadania i kompetencje organów powiatu w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.....	18
5. Uwarunkowania zewnętrzne ochrony zasobów dziedzictwa kulturowego.....	20
5.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.....	20
5.1.1. Strategia rozwoju kapitału społecznego 2030.....	20
5.1.2. Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030).....	22
5.1.3. Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.....	22
5.2. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z opracowaniami wykonanymi na poziomie województwa.....	24
5.2.1 Strategia rozwoju województwa wielkopolskiego.....	24
5.2.2. Plan zagospodarowania przestrzennego województwa wielkopolskiego.....	25
5.2.3. Program opieki nad zabytkami województwa wielkopolskiego.....	28
6. Zasoby dziedzictwa i krajobrazu kulturowego powiatu.....	29
6.1. Zabytki nieruchome wpisane do rejestru zabytków, zlokalizowane na terenie powiatu.....	29
6.2. Zespoły najcenniejszych zabytków ruchomych na terenie powiatu.....	41
6.3. Krajobraz kulturowy – obszarowe wpisy do rejestru zabytków.....	46
6.4. Zabytki archeologiczne.....	49
6.4.1. Wykaz stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków.....	50
6.4.2. Opis koncentracji stanowisk archeologicznych łącznie z ich funkcją i krótką analizą chronologiczną, uwarunkowania fizjograficzne.....	51
6.4.3. Stan zachowania zabytków archeologicznych oraz istotne zagrożenia dla zabytków archeologicznych.....	56
7. Gminne ewidencje zabytków i gminne programy opieki nad zabytkami na terenie powiatu kolskiego.....	58

8. Uwarunkowania wewnętrzne ochrony zasobów dziedzictwa i krajobrazu kulturowego.....	61
8.1. Strategia rozwoju powiatu kolskiego na lata 2015-2025... ..	61
8.2. Uwarunkowania wynikające z ochrony przyrody i równowagi ekologicznej....	61
9. Charakterystyka i ocena stanu zachowania zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków.....	64
10. Największe zagrożenia dla zabytków nieruchomych i ruchomych	107
11. Kierunki działań dla realizacji powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	109
12. Instrumentarium realizacji powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	111
13. Monitoring działania powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	112
14. Niektóre zewnętrzne źródła finansowania powiatowego programu opieki nad zabytkami.....	113

Wstęp

Dziedzictwo kulturowe to ważny czynnik życia i działalności każdego człowieka. Stanowi ono dorobek materialny i duchowy poprzednich pokoleń, jak również dorobek naszych czasów. Zawiera w sobie wszystkie skutki środowiskowe wynikające z interakcji pomiędzy ludźmi a otoczeniem na przestrzeni dziejów. *„Dziedzictwo kulturowe jest narodowym dobrem i stanowić winno istotny fragment działalności społeczeństwa obywatelskiego. Jako dzieło człowieka ma charakter uniwersalny lub lokalny. W jednym i drugim przypadku jest predysponowane do odegrania zasadniczej roli w polityce regionalnej państwa oraz działalności samorządowych regionów i subregionów. Muszą one uznać potrzebę ochrony historycznych wartości regionów oraz pielęgnowanie tradycji lokalnych za podstawowy warunek tożsamości społecznej. Dziedzictwo bowiem tworzy i rozwija poczucie narodowej tożsamości i bezpośredniego związku człowieka z krajem, regionem, miejscowością”* Dziedzictwo kulturowe jest podstawowym warunkiem trwania społeczności lokalnych, a zarazem stanowi atrakcyjny produkt rynkowy i czynnik rozwoju gospodarczego. Zmieniająca się rzeczywistość społeczna i ekonomiczna oraz wolny rynek gospodarczy stwarzają poważne niebezpieczeństwo dla wszystkich składników dziedzictwa kulturowego. Zatem konieczne jest znalezienie kompromisu pomiędzy kanonami ochrony, a wymogami życia i prawami ekonomii, mając na uwadze, że mieszkańcy powiatu są spadkobiercami i depozytariuszami ukształtowanego w długim procesie historycznym dorobku kulturowego poprzednich pokoleń. Należy więc pamiętać, że dziedzictwo kulturowe podlega ochronie i powinno być obejmowane jak najszerszymi formami zabezpieczeń, gdyż właśnie w oparciu o elementy własnego dziedzictwa jednostka identyfikuje się z daną społecznością, jej wartościami i celami, może aktywnie się w niej rozwijać. Wobec tego niezwykle ważne jest rozumienie dziedzictwa i traktowanie dziedzictwa jako wartości nadrzędnej, ponadczasowej, niezależnej od tego, kto był jej twórcą, właścicielem czy opiekunem.

Ochronę zabytków definiuje się jako *„ogół działań mających na celu zapewnienie zabytkom: trwania dum mundus durat (jak długo będzie istniał świat); uczestnictwa w kształtowaniu świadomości indywidualnej i społecznej; wypełniania roli składnika współkształtującego środowisko człowieka”*. Zabytki są bowiem nie tylko śladem przeszłości, ale także cennym składnikiem kultury współczesnej, przyczyniającym się do kształtowania przyjaznego człowiekowi środowiska jego życia, a ich zachowanie, ochrona i konserwacja jest działaniem w ważnym

interesie publicznym ze względu na znaczenie zabytków w procesie edukacji, humanizacji społeczeństwa, jego kulturowej identyfikacji, wreszcie także znaczenie dla sfery ekonomii i gospodarki.

Ochrona dziedzictwa kulturowego powiatu kolskiego związana jest z jego interpretacją oraz efektywnym zarządzaniem jego zasobami zgodnie z ideą zrównoważonego rozwoju. Dziedzictwo bowiem, jako wspólne dobro i czynnik prorozwojowy, ma służyć współczesnym i przyszłym pokoleniom. Konstytucyjny obowiązek ochrony dziedzictwa kulturowego spoczywa na administracji państwa, na samorządzie terytorialnym, na właścicielach lub użytkownikach zasobów oraz na wszystkich uczestnikach procesów społecznych, edukacyjnych, artystycznych, naukowych czy gospodarczych. Dziedzictwo kulturowe powiatu jest jego wartością, która zauważona i odpowiednio wyeksponowana w strategiach i planach, może zostać wykorzystana w procesach rozwoju regionalnego.

Powiatowy program opieki nad zabytkami na lata 2023-2026 jest programem dotyczącym realizacji zadań publicznych w zakresie ochrony i kształtowania dziedzictwa kulturowego powiatu, określa jego zasoby i podstawowe kierunki działań dla zachowania i poprawy jego stanu zachowania oraz wskazuje prawne uwarunkowania jego ochrony, służąc także szeroko pojętej współpracy między poszczególnymi podmiotami odpowiedzialnymi za obiekty zabytkowe.

1. Położenie i krótka charakterystyka powiatu kolskiego

„*Powiat Kolski w centrum Polski*”, adekwatnie do części słownej logo przyjętego w celach promocyjnych przez Powiat Kolski, jest położony w centralnej Polsce, w odległości ok. 180 km od stolicy kraju i 130 km od Poznania, stolicy województwa wielkopolskiego, w którym w jego wschodniej części powiat jest usytuowany. Powiat Kolski przecina równoleżnikowo droga krajowa nr 92 Poznań – Warszawa i linia kolejowa E-20 relacji Berlin – Warszawa - Moskwa. W kierunku północ-południe wiedzie magistrała węglowa Śląsk – Wybrzeże. Przez południowe krańce powiatu przebiega 25 km odcinek autostrady A-2. W obecnych granicach powiat powstał w wyniku reformy samorządowej z 1 stycznia 1999 roku i jest jednym z 35 wielkopolskich powiatów. Administracyjnie obejmuje 11 gmin, w tym 7 wiejskich: Babiak, Chodów, Grzegorzew, Koło, Kościelec, Olszówka i Osiek Mały; 3 miejsko-wiejskie: Dąbie, Kłodawa i Przedecz oraz gminę miejską Koło, które połączone są m.in. siecią 100 km dróg o znaczeniu wojewódzkim - DW nr: 263, 269, 270, 470 i 473 oraz powiatowych o długości ok. 900 km i gminnych

o długości ok. 1300 km. Miasto Koło stanowiące 1,37% powierzchni powiatu i pełniące rolę wielofunkcyjnego ośrodka regionalnego, stanowi siedzibę władz samorządowych zarówno powiatowych, miejskich, jak i gminnych. Podział administracyjny powiatu kolskiego.

Źródło: Powiat_kolski-gminy_mapka.png

Powierzchnia powiatu zajmuje obszar 1011 km², co stanowi 3,4 % powierzchni województwa. Użytki rolne zajmują ok. 80% obszaru powiatu, stąd główną dziedziną gospodarki jest rolnictwo, natomiast wskaźnik lesistości wynosi 11,8% i jest niższy od średniej wojewódzkiej wynoszącej 25,7% oraz krajowej – 29,2%. Na terenie powiatu występują cenne obszary przyrodnicze, objęte różnymi formami ochrony m.in. w ramach sieci obszarów NATURA 2000 - *Dolina Środkowej Warty* i *Pradolina Bzury - Neru* oraz *Goplańsko-Kujawski Obszar Chronionego Krajobrazu* na terenie gmin Osiek Mały, Babiak i Kłodawa i *Złotogórski Obszar Chronionego Krajobrazu* na terenie gminy Kościelec.

Według danych GUS z 30.06.2016 r. powiat zamieszkuje 88.218 osób osiedlonych w 4 miastach i 278 miejscowościach wiejskich. Gęstość zaludnienia wynosi 87 M/km² i jest mniejsza od średniej wojewódzkiej – 116 M/km². Największa gęstość zaludnienia wyróżnia gminę miejską Koło - 1628 M/km², najmniej zaludniona jest gmina wiejska Chodów - 41 M/km².

Powiat kolski graniczy:

- od północy z powiatem radziejowskim - województwo kujawsko-pomorskie,
- od północnego wschodu z powiatem włocławskim – województwo kujawsko-pomorskie,
- od wschodu z powiatem kutnowskim - województwo łódzkie,
- od południa z powiatami: łączyckim i poddębickim – województwo łódzkie,
- od zachodu z powiatem konińskim - województwo wielkopolskie,
- od południowego zachodu z powiatem tureckim – województwo wielkopolskie.

Według regionalizacji fizycznogeograficznej prof. Jerzego Kondrackiego obszar powiatu położony jest w granicach makroregionu Nizina Południowowielkopolska, w obrębie mezoregionów Kotlina Kolska, Wysoczyzna Kłodawska, Wysoczyzna Turecka i Pojezierze Kujawskie na północy, należące do mezoregionu Pojezierze Wielkopolskie. Rzeźba terenu jest mało urozmaicona, ukształtowana w okresie zlodowacenia środkowopolskiego i bałtyckiego. Północna część powiatu odznacza się wyraźną rzeźbą młodoglacjalną, a południowa część rzeźbą staroglacjalną. W nizinym, poprzecinanych dolinami rzeczny krajobrazie wyróżniają się jedynie niewielkie wzniesienia, w tym wydmy. Główną rzeką jest Warta, która w rejonie Koła zmienia swój kierunek z południkowego na równoleżnikowy i kieruje się na zachód oraz jej prawobrzeżne dopływy Ner i Rgilewka, lewobrzeżny – Kielbaska. Przez północne krańce powiatu przepływa Noteć. W północnej części znajdują się też jeziora rynnowe: Brdowskie i Lubotyń – na terenie gminy Babiak, jezioro Przedeckie – na terenie gminy Przedecz. Wśród złóż surowców mineralnych znaczenie gospodarcze mają pokłady węgla brunatnego w gminie Osiek Mały i soli kamiennej w okolicach Kłodawy, występują też surowce pospolite - piaski, żwiry oraz wody termalne na terenie miasta Koło i gminy Dąbie.

Badania archeologiczne i pozyskane artefakty potwierdzają, iż tereny powiatu były miejscem osadnictwa od czasów prehistorycznych – paleolitu. W okresie kształtowania się podziału administracyjnego państwa polskiego, w czasach panowania Bolesława Chrobrego, większość terenu obecnego powiatu należała do kasztelanii łódzkiej, wchodzącej w skład Wielkopolski. Lubotyń, Brdów i Przedecz należały do Kujaw, a Dąbie i Kłodawa do Ziemi Łęczyckiej. Powstały wówczas grody w okolicach Koła, Kościelca, usytuowane w dolinach Warty i Kielbaski. Przez ówczesne tereny wiódł w 1 poł. X wieku „Szlak bursztynowy”, łączący Cesarstwo Rzymskie z wybrzeżem Bałtyku. W Kole funkcjonowała w tym

czasie przeprawa przez Wartę. Właśnie od średniowiecza osadnictwo na tym terenie zaczęło rozwijać się szczególnie intensywnie, w tym też czasie kształtuje się obecny układ wielu miejscowości. Według dokumentów źródłowych najstarszą metrykę posiadają miejscowości: wieś Ochle [obecnie w gminie w. Koło] pierwsza wzmianka pojawia się już w 1103 r., miejscowość Chełmno [gm. Dąbie] wymieniana jest w dokumencie z 1136 r., Przedecz z 1136 r., również Brdów [gm. Babiak] z 1136 r., Kłodawa odnotowana była w 1193 r., Dobrów [ob. w gminie Kościelec] z 1232 r., również Dąbie z 1232 r., Grzegorzew z 1236 r. Miasto Koło zostało lokowane na terenie wsi Colo, na wyspie w rozwidleniu rzeki Warty. Przywilej lokacyjny na prawie magdeburskim otrzymał wójt Henryk od króla Kazimierza Wielkiego 18 lipca 1362 r. Wzniesiony zamek kolski był pierwszą siedzibą starostów. Królewskie miasto było siedzibą nie tylko starostwa niegrodowego, ale też ważnym ośrodkiem życia administracyjnego i politycznego. Od 1433 r. do 1716 r. odbywały się tutaj Sejmiki Generalne Prowincji Wielkopolskiej. Zjazdy szlachty sprzyjały rozwojowi rzemiosła i handlu nie tylko w mieście, również dzięki usytuowaniu w dorzeczach i przy przecinających się szlakach handlowych, prowadzących z zachodu na wschód i z południa na północ, tereny te rozwijały się prężnie. Po reformie administracji państwowej w XIV w. powiat kolski znalazł się w województwie kaliskim. Po II rozbiorze Polski w 1793 r. dostał się pod panowanie pruskie, natomiast w 1815 r. znalazł się pod zaborem rosyjskim i administracyjnie należał do guberni kaliskiej Królestwa Polskiego. Po przeprowadzonej reformie administracyjnej w 1867 r. Koło zostało stolicą nowo utworzonego powiatu kolskiego. W czasie I wojny światowej omawiane tereny znalazły się pod okupacją cesarskich Niemiec. W 1919 r. powiat kolski – zmieniony terytorialnie - został przyłączony do nowo utworzonego województwa łódzkiego, a w 1938 r. do województwa poznańskiego. W czasie II wojny światowej został wcielony do Okręgu Rzeszy „Kraj Warty”. Czas hitlerowskiej okupacji to terror, aresztowania, egzekucje, wywózki do obozów koncentracyjnych, wysiedlenia, eksterminacja ludności żydowskiej. W styczniu 1945 r. tereny powiatu zostały wyzwolone spod okupacji hitlerowskiej i rozpoczął się nowy etap przemian społeczno-gospodarczych. Przywrócony powiat funkcjonował do czasu nowej reformy, która zniósła w 1975 r. jednostki powiatowe, wprowadzając większą ilość województw. Większa część obszaru powiatu kolskiego znalazła się wówczas w województwie konińskim, do czasu kolejnej reformy samorządowej w 1999 r., która wprowadziła 3-stopniową strukturę podziału terytorialnego i nowe województwo wielkopolskie. Obecnie powiat kolski

jest dużym ośrodkiem przemysłu spożywczego i wydobywczego oraz należy do największych i najbardziej uprzemysłowionych ośrodków gospodarczych w województwie, z największym kapitałem zagranicznym ulokowanym we wschodniej Wielkopolsce.

Wykształcony na przestrzeni wieków dorobek kultury materialnej, którego zasoby przetrwały do czasów obecnych, również dziedzictwo niematerialne – tradycja, legendy, obrzędy, postaci i zdarzenia historyczne, nazewnictwo – są wyrazem troski władz samorządowych, aby poznały je kolejne pokolenia, dają również podstawę do kreowania nowych propozycji turystycznych, promocyjnych i generujących wzmacnianie lokalnych więzi społecznych.

1.1. Ogólna charakterystyka zasobów kulturowych powiatu kolskiego

Do elementów dziedzictwa kulturowego tworzonego przez wiele pokoleń, zalicza się m. in. zabytki nieruchome, do których, zgodnie z art. 6 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, należą: *krajobraz kulturowy, układy urbanistyczne, ruralistyczne i zespoły budowlane, dzieła architektury i budownictwa, dzieła budownictwa obronnego, obiekty techniki, cmentarze, parki, ogrody i inne formy zaprojektowanej zieleni, miejsca upamiętniające wydarzenia historyczne lub działalność wybitnych osobistości bądź instytucji*. Ich stan zachowania stanowi szansę rozwoju poszczególnych gmin powiatu, zależną od zaangażowania lokalnej społeczności w ich utrzymanie i wykorzystanie. Z zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków najlepiej zachowane są obiekty będące własnością Kościoła, pozostałe prezentują zróżnicowany stan zachowania – od dobrego po wymagające prac remontowych i rewitalizacyjnych.

Najstarsze wzmiankowane na tym obszarze osady pochodzą z XII w. i XIII wieku. Zachowane historyczne układy urbanistyczne Dąbia, Koła, Kłodawy czy Przedcza, potwierdzają średniowieczną lokację, z rozwijającym się osadnictwem w wiekach późniejszych. Rangę miejscowości podnosiły budowle sakralne, obronne i ratusze. Najstarszy obiekt sakralny znajduje się w Kościelcu, jego początki sięgają XII w. Najmłodsze są kościoły w Bierzwiennej Długiej, wzniesiony w 1901 r. i w Przedczu, wzniesiony w latach 1904-1909. Wśród ponad dwudziestu tego typu obiektów wpisanych do rejestru, prezentujących niemal wszystkie style architektoniczne, trzy są ewangelickie, z których tylko jeden pełni funkcje sakralne, osiem stanowią kościoły drewniane, wzniesione głównie w XVIII w. oraz trzy murowane klasztory: w Kole, Brdowie i Kłodawie. Zamki z XIV w., a właściwie ich ruiny znajdują się w Gozdowie (zamek kolski) i w Borysławicach Zamkowych,

Rycerzewie – dwór obronny na kopcu z XV w., ruiny dworu obronnego we Wrzącej Wielkiej z XVI w., a na pozostałościach zamku w Przedczu wzniesiono w XIX w. neogotycką świątynię ewangelicką, współcześnie po adaptacjach zajmowaną m.in. przez ośrodek kultury i izbę muzealną. Ratusze znajdują się w Kole, Przedczu, Kłodawie i Dąbiu. Na terenie założeń urbanistycznych zachowała się zabudowa mieszkalna, głównie z XIX w., zarówno zwarta, jak i wolnostojąca, o przeważającym typie domów parterowych.

W krajobrazie kulturowym znaczące miejsce zajmuje historyczne budownictwo drewniane, stanowiące najbardziej rodzimy element dziedzictwa architektonicznego. Na terenach wiejskich zachowane są jeszcze domy drewniane, których przykłady znajdziemy na terenie gmin: Babiak, Kościelec, Kłodawa. Zanikające już w pejzażu wiejskim budownictwo przemysłowe prezentują wiatraki koźlaki – w Tomaszewie i Rdutowie. Innym przykładem architektury drewnianej są dzwonnice przykościelne, z XVIII w., znajdujące się w Dębach Szlacheckich, Grzegorzewie i Kłodawie.

Najliczniejszą grupę zabytków wpisanych do rejestru stanowią *założenia rezydencjonalno-parkowe i folwarczne*, głównie z XIX w. Są to zarówno skromne budynki dworskie, jak i okazałe założenia pałacowe. Wśród nich należy wyróżnić m.in. zespół pałacowy w Kościelcu, zespół dworski we Wrzącej Wielkiej (gm. Koło), zespoły dworskie w Mchowie i Wiecininie (gm. Babiak), zespoły dworskie w Głębokim i Krzewacie (gm. Olszówka), zespół dworski w Karszewie (gm. Dąbie), zespoły dworskie i pałacowe w Chodowie, Domanikowie, Dzierzbicach (gm. Chodów), zespoły dworskie i pałacowe w Rycerzewie, Leszczach, Kępczynie, Wólce Czepowej (gm. Kłodawa).

Osobną, specyficzną kategorią miejsc tworzących krajobraz kulturowy są cmentarze. Na terenie powiatu występują cmentarze: wojenne, żydowskie, ewangelickie i rzymskokatolickie. Szczególnym dobrem kultury jest teren byłego niemieckiego obozu zagłady Kulmhof w Chełmnie nad Nerem.

Interesującym zabytkiem jest podziemne wyrobisko górnicze w kopalni soli „Kłodawa” z lat 1937, 1946-50, stanowiące atrakcję turystyczną, udostępnioną na podziemnym szlaku turystycznym Kłodawy.

Historię i dziedzictwo kulturowe powiatu kolskiego upowszechniają, działające na jego terenie, muzea i izby muzealne: Muzeum byłego niemieckiego obozu zagłady Kulmhof w Chełmnie nad Nerem, Muzeum Technik Ceramicznych w Kole - prezentuje historyczne metody produkcji wyrobów ceramicznych, Muzeum Poczty i Telekomunikacji we Wrocławiu Filia w Kościelcu - utworzone

w dawnym zajeździe pocztowym, z ekspozycją obrazującą historię usług pocztowych, w tym model pierwszego polskiego wagonu pocztowego z 1860 r., Muzeum Regionalne w Przedczu. W Chodowie utworzono Szkolne Muzeum Dawnej Wsi Polskiej – gromadzi m.in. dawne narzędzia gospodarcze, wystrój, sprzęty itp.

O przeszłości i dawnych wydarzeniach historycznych tych ziem świadczą też miejsca pamięci i pomniki. Miejsca takie i obiekty wpisane są nie tylko w świadomość lokalnych społeczności, ale także w krajobraz kulturowy. Należą do nich m.in. miejscowość Chełmno i Lasy Rzuchowskie z pomnikiem na terenie obozu zagłady, Kłodawa - pomnik ku czci mieszkańców poległych w II wojnie światowej, Nowiny Brdowskie – pomnik powstańców styczniowych, Koło – pomnik walczących o niepodległość powstańców w 1863 r., Przedecz- pomnik poległych, Dąbie – grób nieznanego żołnierza.

Do jednych z ważniejszych działań w zakresie opieki nad zabytkami należy również wytyczanie i utrzymywanie szlaków kulturowych. Przebiegające przez powiat ponadregionalne i wytyczone na jego terenie lokalne *szlaki turystyczne*, które stanowią jedną z istotniejszych form promocji dziedzictwa kulturowego i wykorzystania jego potencjału, obejmują najciekawsze krajobrazowo tereny i obiekty zabytkowe. Wśród nich występują, wytyczone przez samorządy wszystkich szczebli, PTTK i stowarzyszenia, szlaki rowerowe, samochodowe, piesze i kajakowe, do których m.in. należą:

- *Szlak Gotycki* powiatu kolskiego, pieszy, stanowiący fragment wielkopolskiego szlaku kulturowego, na który składają się gotyckie katedry, kościoły, zamki obronne, klasztory, ratusze, ruiny i mury miejskie wzniesione na terenie Wielkopolski, obejmuje m.in. ruiny zamku kolskiego,
- *Szlak budowli romańskich* po ziemi konińskiej, samochodowy, stanowi fragment szlaku wielkopolskiego, kulturowo-historycznego, który promuje najstarsze świątynie z okresu piastowskiego, obejmuje kościół w Kościelcu,
- *„Szlak polskich i niemieckich umocnień polowych w okolicach Koła”*, rowerowo-pieszy, historyczny, obejmujący sieć żelbetonowych schronów bojowych z 1939 r. tzw. linii „Przedmoście Koła”,
- *„Nadwarciański Szlak Rowerowy”*, należy do Wielkopolskiego Systemu Szlaków Rowerowych, odcinek wschodni koloru niebieskiego wiedzie od Poznania do zbiornika Jeziersko, długości 250 km,

- „*Szlakiem Kolskich Zabytków*”, pieszy, obejmuje zabytki na terenie miasta, przed którymi ustawiono tablice z opisami,
- *.Szlak kajakowy rzeką Wartą*, obejmuje odcinek od Koła do miejscowości Waki, z przystanią dla kajaków i łodzi przy MOSiR Koło,
- „*Szlak Wschodnioeuropejskiego Frontu I Wojny Światowej na Ziemiach Polskich*” (samochodowy, obejmuje oprócz kolskiego powiaty łęczycki, poddębicki i pabianicki),
- *Szlaki rowerowe powiatu kolskiego*, trzy szlaki, z których każdy rozpoczyna i kończy się w Kole, oznaczone kolorami: niebieski, zielony, czerwony, o łącznej długości ok. 200 km, obejmujące najciekawsze obszary krajobrazowe, siedliska, zabytki,
- *Podziemna Trasa Turystyczna w Kopalni Soli „Kłodawa” w Kłodawie*.
- „*Dolina rzeki Warty-Natura 2000*”, ścieżka dydaktyczno –przyrodnicza wraz z tablicami informacyjnymi.

Warto dodać, iż na terenie powiatu występują miejscowości związane z biografią znanych osób lub miejscem ich spoczynku np. Przedecz: kościół p.w. św. Rodziny – wikariuszem był kardynał Polski Stefan Wyszyński, w Przedczu w 1865 r. urodził się Władysław Umiński – pisarz, prekursor fantastyki naukowej w literaturze polskiej, nazywany polskim Juliuszem Verne`em, w Domanikowie urodził się bliski współpracownik Napoleona Bonaparte, generał Paweł Jerzmanowski (1779 -1862 r.). Dobrów – miejsce pobytu, pustelnia - kaplica Bł. Bogumiła, Koło – miejsce dzieciństwa i wczesnej młodości powieściopisarki Stanisławy Fleszarowej - Muskat, Jakub Krzyżanowski (dziadek Fryderyka Chopina) w 1805 r. pochowany został na cmentarzu w Brdowie, także Brdów związany jest z Polą Negri - międzynarodową gwiazdą kina niemego, która do dziadków przyjeżdżała na wakacje, filozof Henryk Struve pochowany na cmentarzu w Kościelcu, Chodów – przedwojennym właścicielem był Stanisław Jasiukowicz, działacz polityczny i poseł, a w czasie okupacji hitlerowskiej wicepremier podziemnego rządu polskiego, skazany w moskiewskim „Procesie Szesnastu”.

2. Podstawa prawna opracowania powiatowego programu opieki nad zabytkami

Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r., poz. 840), w art. 87, ust. 1, nakłada na zarząd powiatu obowiązek sporządzenia powiatowego programu opieki nad zabytkami. Zgodnie z art. 87, ust. 3 i 4 powiatowy program opieki nad zabytkami przyjmuje rada powiatu,

po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, który to program ogłaszany jest w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

3. Cele powiatowego programu opieki nad zabytkami

Nadrzędnym celem *Programu opieki nad zabytkami powiatu kolskiego na lata 2023-2026* jest ukierunkowanie działań samorządu powiatowego na poprawę stanu zachowania i utrzymania zasobów dziedzictwa kulturowego powiatu. Szczegółowe cele wynikają z ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Cele te określone zostały następująco:

- włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju,
- uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej,
- zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania,
- wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
- podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami,
- określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystywaniem tych zabytków,
- podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

4. Uwarunkowania prawne ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce

Uregulowania prawne dotyczące ochrony zabytków i opieki nad zabytkami zawarte zostały w szeregu dokumentach:

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zmianami)

Ustawa zasadnicza stanowi fundament systemu ochrony dziedzictwa kulturowego w Polsce. Zgodnie z art. 5, art. 6 ust. 1 Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego, zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju oraz stwarza warunki upowszechniania i równego

dostępu do dóbr kultury, będących źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju. Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa art. 86 ustawy.

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r., poz. 840)

Ustawa stanowi podstawę prawną ochrony dziedzictwa kulturowego w kraju, określa politykę zarządzania zabytkami, wyznacza główne zadania państwa i właścicieli obiektów zabytkowych. Szczegółowe zapisy określają przedmiot, zakres i formy ochrony i opieki nad zabytkami, zasady finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach, formy ochrony zabytków.

Ochrona zabytków (art. 4) polega w szczególności na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu m.in.:

- zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków, ich zagospodarowanie i utrzymanie,
- zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków,
- udaremnienie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków,
- przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi za granicę.

W art. 5 zdefiniowane zostało pojęcie opieki nad zabytkami, która sprawowana jest przez właściciela lub posiadacza zabytku. Polega ona w szczególności na zapewnieniu warunków:

- naukowego badania i dokumentowania zabytku,
- zabezpieczenia i utrzymania zabytku wraz z jego otoczeniem w jak najlepszym stanie,
- korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości,
- prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku,
- popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Ze względu na bardzo zróżnicowany charakter obiektów, które mogą być zabytkami, w art. 6 przedstawiono przykładowe wyliczenie z podziałem na zabytki nieruchome, ruchome i archeologiczne. Ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania:

- 1) zabytki nieruchome będące, w szczególności: krajobrazami kulturowymi,

układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi, działami architektury i budownictwa, dziełami budownictwa obronnego, obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi, cmentarzami, parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni, miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji;

2) zabytki ruchome będące, w szczególności: dziełami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej, kolekcjami stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje, numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami, wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i narzędziami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego, materiałami bibliotecznymi, instrumentami muzycznymi, wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi, przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji;

3) zabytki archeologiczne będące, w szczególności: pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa, cmentarzyskami, kurhanami, relikwiami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.

Ochronie mogą podlegać również nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Ustawa wyróżnia (w art. 7) następujące formy ochrony:

1) wpis do rejestru zabytków,

1a) wpis na Listę Skarbów Dziedzictwa

2) uznanie za pomnik historii,

3) utworzenie parku kulturowego,

4) ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r., poz. 40 ze zmianami)

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 9 ustawy, do zadań własnych gminy należy

zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, w tym m.in. sprawy kultury, a więc bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 roku, poz.2556 ze zmianami)

Ustawa określa, że przy sporządzaniu prognozy oddziaływania na środowisko należy dokonać analizy i oceny oddziaływania m.in. na obiekty zabytkowe. W przypadku odstąpienia od przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, ustawa nakłada obowiązek sprawdzenia, czy decyzja o odstąpieniu uwzględnia obszary mające znaczenie dla dziedzictwa kulturowego.

Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r., poz. 977)

Zapisy ustawy określają, iż podczas sporządzania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego oraz ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego należy uwzględnić obszary i zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Ustawa nakłada na samorządy obowiązek zawiadomienia konserwatora zabytków o przystąpieniu do sporządzania studium i planów zagospodarowania przestrzennego, uwzględnienia wniosków konserwatorskich oraz uzgodnienia dokumentów.

Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r., poz. 344 ze zmianami)

Ustawa określa (w art. 13 ust 4.), iż pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga sprzedaż, zamiana, darowizna lub oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, stanowiącej własność jednostki samorządu terytorialnego i Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 13 ust. 5 sprzedaż, zamiana, darowizna lub dzierżawa nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, będących cmentarzami ujętymi w wojewódzkiej ewidencji zabytków, także wnoszenie tych nieruchomości jako wkładów niepieniężnych (aportów) do spółek wymagają pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Zgodnie z art. 29, jeżeli przedmiotem umowy o oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste jest nieruchomość wpisana do rejestru zabytków, przy określaniu sposobu korzystania z niej, można nałożyć na nabywcę obowiązek

odbudowy lub remontu położonych na niej obiektów zabytkowych. Przy sprzedaży nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, ustaloną cenę obniża się o 50 % (art. 68). Właściwy organ, może za zgodą odpowiednio wojewody, rady lub sejmiku, podwyższyć lub obniżyć tę bonifikatę.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r., poz. 682 ze zmianami)

Art. 5 ust. 1, pkt 7 oraz ust. 2.

Obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należytych stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej, w szczególności w zakresie związanym z wymaganiami ochrony obiektów wpisanych do rejestru zabytków oraz obiektów objętych ochroną konserwatorską.

Art. 30 ust. 2.

Do zgłoszenia robót budowlanych należy dołączyć, w zależności od potrzeb, pozwolenia, uzgodnienia i opinie wymagane odrębnymi przepisami, np. wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Art. 30 ust. 7.

Właściwy organ może nałożyć, w drodze decyzji, obowiązek uzyskania pozwolenia na wykonanie określonego obiektu lub robót budowlanych objętych obowiązkiem zgłoszenia, jeżeli ich realizacja może naruszać ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub spowodować m.in. pogorszenie stanu środowiska lub stanu zachowania zabytków.

Art. 39 ustawy określa, iż:

- prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie lub na obszarze wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia konserwatora zabytków,
- pozwolenie na rozbiórkę obiektu budowlanego wpisanego do rejestru zabytków może być wydane po uzyskaniu decyzji Generalnego Konserwatora Zabytków o skreśleniu tego obiektu z rejestru zabytków,
- w stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów nie wpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu wydaje właściwy organ w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

4.1. Zadania i kompetencje organów powiatu w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Zadania i kompetencje samorządu powiatowego w zakresie ochrony zabytków zawarte zostały w dwóch ustawach:

1. Ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2022 r., poz. 1526 ze zmianami);

Art. 4, ust.1 - powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym, m.in. w zakresie kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

2. Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r., poz. 840);

Art. 12 – starosta, w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, może umieszczać na zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru znak informujący o tym, iż zabytek ten podlega ochronie.

Art. 50, ust. 3 i 4 – w przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Jeżeli nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, zabytek nieruchomy może być na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków wyłączone przez starostę na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

Art. 81- organ stanowiący powiatu może przyjąć uchwałę w sprawie zasad udzielenia dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków. Zakres dotacji określony został w art. 77 cyt. Ustawy i może obejmować nakłady konieczne na:

- sporządzenie ekspertyz technicznych i konserwatorskich,
- przeprowadzenie badań konserwatorskich, architektonicznych lub archeologicznych,
- wykonanie dokumentacji konserwatorskiej,
- opracowanie programu prac konserwatorskich i restauratorskich,
- wykonanie projektu budowlanego zgodnie z przepisami Prawa budowlanego,
- sporządzenie projektu odtworzenia kompozycji wnętrz,
- zabezpieczenie, zachowanie i utrwalenie substancji zabytku,
- stabilizację konstrukcyjną części składowych zabytku lub ich odtworzenie

w zakresie niezbędnym dla zachowania tego zabytku,

- odnowienie lub uzupełnienie tynków i okładzin architektonicznych albo ich całkowite odtworzenie, z uwzględnieniem charakterystycznej dla tego zabytku kolorystyki,
- odtworzenie zniszczonej przynależności zabytku, jeżeli odtworzenie to nie przekracza 50 % oryginalnej substancji tej przynależności,
- odnowienie lub całkowite odtworzenie okien, w tym ościeżnic okiennych, zewnętrznych odrzwi i drzwi, więźby dachowej, pokrycia dachowego, rynien i rur spustowych,
- modernizację instalacji elektrycznej w zabytkach drewnianych lub w zabytkach, które posiadają oryginalne, wykonane z drewna części składowe i przynależności,
- wykonanie izolacji przeciwwilgociowej,
- uzupełnienie narysów ziemnych dzieł architektury obronnej oraz zabytków archeologicznych nieruchomości o własnych formach krajobrazowych,
- działania zmierzające do wyeksponowania istniejących, oryginalnych elementów zabytkowego układu parku lub ogrodu,
- zakup materiałów konserwatorskich i budowlanych, niezbędnych do wykonania prac i robót przy zabytku wpisanym do rejestru,
- zakup i montaż instalacji przeciw-włamaniowej oraz przeciwpożarowej i odgromowej.

Dotacja może być udzielona w wysokości do 100 % nakładów koniecznych na wykonanie przez wnioskodawcę prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru.

Art. 103 – starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, ustanawia społecznego opiekuna zabytków lub cofa ustanowienie społecznego opiekuna zabytków, jeżeli opiekun przestał spełniać wymagania określone w art. 102 ust. 3 lub niewłaściwie wykonuje swoje zadania. O ustanowieniu społecznego opiekuna zabytków lub cofnięciu takiego ustanowienia starosta zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Art. 105 – osobie fizycznej pełniącej funkcję społecznego opiekuna zabytków starosta wydaje legitymację społecznego opiekuna zabytków. Osobie prawnej lub innej jednostce organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej, pełniącej funkcję społecznego opiekuna zabytków, starosta wydaje zaświadczenie, które zawiera informację o nadaniu uprawnień opiekuna.

5. Uwarunkowania zewnętrzne ochrony zasobów dziedzictwa kulturowego

5.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

5.1.1. Strategia rozwoju kapitału społecznego 2030

Strategia rozwoju kapitału społecznego (współdziałanie, kultura, kreatywność) 2030 przyjęta została Uchwałą Nr 155 Rady Ministrów z dnia 27 października 2020 r.

W dokumencie wskazano konieczność pełniejszego wykorzystania wybranych zasobów i narzędzi z obszaru kultury i dziedzictwa narodowego na poziom kapitału społecznego. Głównym celem *Strategii* jest wzrost jakości życia społecznego i kulturalnego Polaków. Cel główny realizowany będzie przez trzy cele szczegółowe, z których cel 2. „Wzmacnianie roli kultury w budowaniu tożsamości i postaw obywatelskich” zawiera działania ukierunkowane na wzmocnienie i wykorzystanie potencjału kultury i zasobów dziedzictwa narodowego na rzecz utrwalania wzorców i kompetencji sprzyjających rozwojowi kapitału społecznego. W ramach tego celu wyróżniono m.in. następujące priorytety:

- 1) ochrona dziedzictwa kulturowego oraz gromadzenie i zachowywanie dzieł kultury,
- 2) digitalizacja, cyfrowa rekonstrukcja i udostępnianie dóbr kultury.

Fundamentalnym warunkiem umożliwiającym aktywne uczestnictwo w kulturze jest dostępność szeroko rozumianego dziedzictwa. Z jednej strony, dziedzictwo to wymaga odpowiedniej ochrony i zachowania, z drugiej zaś stanowi potencjał, który należy efektywnie wykorzystać na potrzeby budowania kapitału społecznego, poczucia tożsamości i wspólnoty, a także wzrostu ekonomicznego. Jednym z kluczowych zadań państwa w tym obszarze jest zatem dalsze inwestowanie w zachowanie obiektów zabytkowych oraz usprawnianie systemu ochrony zabytków. W tym celu realizowany będzie projekt strategiczny pn. *Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami*”. Głównym celem dokumentu jest stworzenie warunków dla zapewnienia efektywnej ochrony i opieki nad zabytkami. Dwa spośród trzech celów szczegółowych mają wpływ na poziom kapitału społecznego w Polsce. Są to:

- Optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego,
- Budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa.

Jednym z priorytetowych działań w omawianym obszarze będzie wsparcie zabytków uznanych za Pomniki Historii. Realizowane będą inicjatywy polegające

na inwestycjach w zakresie ochrony i zachowania Pomników Historii oraz rozwoju i promocji związanej z nimi oferty turystycznej. Istotne znaczenie wśród krajowych zabytków odgrywają również obiekty o charakterze sakralnym, które cechuje wysoki poziom artystyczny oraz ponadprzeciętne wartości historyczne i naukowe. Projekt strategiczny pn. *Rozwój turystyki kulturowej* obejmie następujące działania dotyczące zabytków znajdujących się na szlakach kulturowych i uznanych za Pomniki Historii:

- Dofinansowanie prac konserwatorskich i restauratorskich przy zabytkach znajdujących się w najgorszym stanie zachowania.

W przypadku szlaków kulturowych inwestycje obejmujące kilka lub kilkanaście zabytków znacząco wpłyną na waloryzację krajobrazu kulturowego, eksponując jego unikalne cechy. Elementem przedsięwzięć z tego obszaru będą również prace remontowe i porządkujące najbliższe otoczenie zabytków, co stanowi istotę planowanego programu wsparcia dla szlaków kulturowych.

- Dofinansowanie projektów wspierających proces upowszechniania i udostępniania dziedzictwa kulturowego oraz jego wartości, a także aktywizujących zaangażowanie społeczne w proces ochrony i opieki nad zabytkami.

Celem tego rodzaju przedsięwzięć będzie zwiększenie zaangażowania społeczności lokalnych w opiekę nad zabytkami i równoległe – wzmocnienie poczucia tożsamości oraz więzi lokalnych składających się na kapitał społeczny.

Wsparcie obejmie podmioty zarządzające szlakami kulturowymi i Pomnikami Historii, które podejmą współpracę z lokalnymi organizacjami pozarządowymi oraz samorządami.

Projekt strategiczny pn. *Digitalizacja i rozwój kultury cyfrowej* ma na celu realizację działań związanych z szeroko pojętą cyfryzacją i udostępnianiem zasobów dziedzictwa kulturowego. Zakres projektu obejmie m.in. następujące działania:

- 1) kontynuacja procesu digitalizacji wszystkich rodzajów zasobów dziedzictwa kulturowego, w tym zasobów muzealnych, archiwalnych, audiowizualnych, bibliotecznych i zabytkowych w państwowych instytucjach kultury i archiwach;
- 2) systemowe udostępnianie zdigitalizowanych zasobów dziedzictwa kulturowego przez budowę centralnych punktów dostępu do zasobów kultury, nauki i administracji.

5.1.2. Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)

Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.) przyjęta została Uchwałą Nr 8 Rady Ministrów z dnia 14 lutego 2017 r.

Zadania powiązane z ochroną dziedzictwa kulturowego uwzględnione zostały w dwóch obszarach:

1. E-państwo. Kierunek interwencji: Budowa i rozwój e-administracji – orientacja administracji państwa na usługi cyfrowe.

Projekt strategiczny: Digitalizacja i rozwój kultury cyfrowej – kontynuacja procesów związanych z digitalizacją, przechowywaniem i udostępnianiem różnego typu zasobów dziedzictwa cyfrowego w Polsce (muzealnych, bibliotecznych, archiwalnych, audiowizualnych i zabytków), w tym do celów ponownego wykorzystywania, w ramach którego digitalizację należy rozumieć jako nowoczesną formę konserwacji i zabezpieczania najcenniejszych zasobów kultury.

2. Kapitał ludzki i społeczny. Kierunek interwencji: Wzmocnienie roli kultury dla rozwoju gospodarczego. Działania do 2030 r.:

- ochrona i promocja dziedzictwa narodowego – wykorzystanie potencjału dziedzictwa dla wzmacniania kapitału społecznego oraz poczucia tożsamości i wspólnoty, inwestycje w dziedzictwo narodowe, (dobra kultury, nauki i sztuki, zabytków, rozwój sieci muzeów, wspieranie i promocja dziedzictwa kulturowego wpisanego na listę światowego dziedzictwa UNESCO.

5.1.3. Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami na lata 2019-2022 przyjęty został Uchwałą Nr 82 Rady Ministrów z dnia 13 sierpnia 2019 r.

W *Krajowym programie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami na lata 2019-2022* dokonano ewaluacji Krajowego Programu na lata 2014-2017. Sprawozdanie końcowe z oceny realizacji wybranych elementów Programu zostało zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego pod adresem: www.kultura.gov.pl.

Na podstawie wyników ewaluacji i doświadczeń towarzyszących realizacji Programu na lata 2014-2017, przy przygotowywaniu Programu na lata 2019-2022 położono szczególny nacisk na zmiany w warstwie:

- 1) poprawy struktury zarządzania, monitoringu i ewaluacji Programu,
- 2) wyraźnego powiązania wskaźników realizacji Programu z konkretnymi

zadaniami, zaplanowanymi jako elementy realizacji kierunków działania i celów szczegółowych.

W przyjętym dokumencie określony został cel główny, jakim jest stworzenie warunków dla zapewnienia efektywnej ochrony i opieki nad zabytkami. Celowi głównemu przyporządkowano trzy cele szczegółowe oraz kierunki działania i zadania:

1. Optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego.

1.1. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie lokalnym:

- szkolenia dla jednostek samorządu terytorialnego w zakresie zarządzania dziedzictwem kulturowym, w tym pracowników merytorycznych, z uwzględnieniem zagadnień z zakresu planowania przestrzennego i dostępności dla osób z niepełnosprawnościami,
- budowanie zasobu wiedzy o ochronie dziedzictwa kulturowego na poziomie lokalnym, regionalnym i centralnym,
- merytoryczne wsparcie procesu planowania i rewitalizacji w gminach,
- konkurs Generalnego Konserwatora Zabytków nagradzający gminy za modelowe wdrażanie programów opieki nad zabytkami.

1.2. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie centralnym:

- wspieranie rozwijania kompetencji zawodowych przez pracowników służb konserwatorskich,
- ewaluacja stosowanych standardów i metod konserwatorskich,
- wsparcie działań dokumentacyjnych zasobu zabytkowego,
- powołanie Centrum Architektury Drewnianej.

2. Wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami.

2.1. Merytoryczne wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami:

- upowszechnianie standardów i metod konserwatorskich dla wybranych zasobów zabytkowych (wybór zasobów, wypracowanie zaleceń dla opiekunów zasobu zabytkowego dotyczących metod konserwacji, adaptacji, dokumentacji i badań, upowszechnianie przez bazę wiedzy).

2.2. Podnoszenie bezpieczeństwa zasobu zabytkowego:

- podniesienie bezpieczeństwa zabytków ruchomych przez sprzyjanie intensyfikacji współpracy z opiekunami zabytków przez właściwe służby i instytucje.

3. Budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa kulturowego.

3.1. Upowszechnianie wiedzy na temat dziedzictwa kulturowego i jego wartości:

- kampania społeczno-edukacyjna w mediach, z uwzględnieniem aspektu profilaktyki w dziedzinie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami i dostępności do

zabytków dla osób z niepełnosprawnościami,

- tworzenie narzędzi edukacyjnych dla szkół i instytucji kultury, z uwzględnieniem aspektu profilaktyki w dziedzinie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

3.2. Tworzenie warunków dla sprawowania społecznej opieki nad zabytkami:

- program dotacyjny dla organizacji pozarządowych w zakresie popularyzowania i upowszechniania wiedzy o dziedzictwie kulturowym, budowania świadomości lokalnej, a także włączania społeczeństwa w opiekę nad zasobem dziedzictwa kulturowego.

5.2. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z opracowaniami wykonanymi na poziomie województwa

5.2.1. Strategia rozwoju województwa wielkopolskiego

Strategia rozwoju województwa wielkopolskiego do 2030 roku przyjęta została przez Sejmik Województwa Wielkopolskiego Uchwałą Nr XVI/287/2020 z dnia 27 stycznia 2020 r.

Wśród kluczowych wyzwań dla Wielkopolski wymieniono „Przeciwdziałanie dezintegracji społecznej i utracie regionalnej tożsamości, rozwijanie kapitału społecznego i kulturowego”. Samorząd Województwa przyjął następującą wizję rozwoju województwa wielkopolskiego: „Wielkopolska w 2030 roku to region przodujący w kraju, liczący się w Europie i szanujący jej uniwersalne wartości, świadomy swojego dziedzictwa przyrodniczego i cywilizacyjnego, spójny, zrównoważony i dostępny terytorialnie, otwarty na nowe idee i ludzi, silny nowoczesną gospodarką, aspiracjami i wiedzą swoich mieszkańców, zapewniający im bardzo dobre warunki życia, pracy i wypoczynku na całym obszarze województwa.”

Istotę działań samorządu regionalnego i podstawowe funkcje do spełnienia precyzuje jego misja: „Samorząd Województwa umacnia krajową i europejską pozycję Wielkopolski, rozwija jej potencjał społeczny i gospodarczy, podnosi poziom życia mieszkańców oraz dba o środowisko przyrodnicze i dziedzictwo kulturowe regionu dla dobra jego obecnych i przyszłych pokoleń w myśl zasad zrównoważonego rozwoju.”

Wyróżniono cztery cele strategiczne, a w ich obrębie jedenaście celów operacyjnych, które realizowane będą przez kierunki interwencji. Dla celu „Rozwój kapitału społecznego i kulturowego regionu” kluczowym kierunkiem interwencji będzie wzmacnianie potencjału kulturowego i infrastruktury kultury. Dla zachowania tradycji i tożsamości kulturowej mieszkańców, odbudowy i utrzymania

materialnego dorobku kultury i dziedzictwa regionu, atrakcyjności inwestycyjnej i turystycznej województwa niezbędne jest wsparcie inwestycji w obszarze kultury. Spośród identyfikowanych w tym zakresie potrzeb wymieniono rozwój wielkopolskich instytucji kultury oraz rozwój i promocję produktów turystyki kulturowej ze szczególnym uwzględnieniem Szlaku Piastowskiego.

5.2.2. Plan zagospodarowania przestrzennego województwa wielkopolskiego

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa wielkopolskiego wraz z Planem zagospodarowania przestrzennego miejskiego obszaru funkcjonalnego Poznania uchwalony przez Sejmik Województwa Wielkopolskiego Uchwałą Nr V/70/19 z dnia 25 marca 2019 r.

W rozdz. II. „Synteza uwarunkowań zagospodarowania przestrzennego województwa”, pkt. 3.3. „Dziedzictwo kulturowe” przedstawiono krótką historię osadnictwa, najcenniejsze obszary i obiekty nieruchome, zabytki archeologiczne, obszary o wysokich wartościach kulturowych, obiekty kultu religijnego, miejsca pamięci narodowej, elementy dziedzictwa niematerialnego, szlaki kulturowe.

W rozdz. IV. „Cele polityki przestrzennej” określono osiem celów polityki przestrzennej, w tym cel 4. odnoszący się do ochrony dziedzictwa kulturowego „Ochrona potencjału kulturowego i krajobrazu oraz rozwój konkurencyjnych form turystyki i rekreacji”. Dla przyjętych celów polityki przestrzennej określone zostały kierunki zagospodarowania przestrzennego oraz działania służące osiągnięciu docelowej struktury funkcjonalno-przestrzennej.

I. W zakresie wzmocnienia tożsamości narodowej i regionalnej:

1] Kształtowanie głównego obszaru kulturotwórczego poprzez m.in.:

- a) wzmocnianie i wdrażanie działań ochronnych dla obiektów związanych ze Szlakiem Piastowskim,
- b) wyznaczanie lokalnych tematycznych tras turystycznych promujących dziedzictwo kulturowe Szlaku Piastowskiego;

2] Zachowanie zasobów dziedzictwa kulturowego materialnego i niematerialnego poprzez m.in.:

- a) ochronę obiektów cennych kulturowo, w tym:
 - obejmowanie obiektów wyższymi formami ochrony prawnej,
 - realizację nowych wpisów do rejestru i ewidencji zabytków,
 - modernizację obiektów zabytkowych,
 - tworzenie skansenów oraz przenoszenie do nich najbardziej wartościowych

obiektów architektury wiejskiej,

b) ochronę przestrzeni miast i wsi, w tym:

- wyznaczanie obszarów o zachowanych wartościach kulturowych i określanie potrzeb ich odnowy,
- identyfikowanie obszarów zdegradowanych i obejmowanie ich działaniami planistycznymi,
- działania rewaloryzacyjne zachowujące charakterystyczne dla przestrzeni miejskiej i wiejskiej obszary i obiekty decydujące o ich tożsamości i specyfice miejsca,

c) ochronę obszarów cennych kulturowo, w tym:

- tworzenie parków kulturowych,
- wpisanie obszarów cennych na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO,

d) rozwój działalności kulturalnej promującej tradycję, obrzędy, rzemiosło, stroje, muzykę czy tradycyjną kuchnię grup regionalnych;

3] Poprawa jakości przestrzeni kulturowej i krajobrazu poprzez m.in.:

a) w obrębie obszarów zachowania tożsamości miejsca lokalizacji obiektów cennych kulturowo:

- wyznaczanie stref ochrony konserwatorskiej dla obiektów wraz z ich otoczeniem
- tworzenie stref ochronnych dla obiektów archeologicznych, szczególnie tych o własnej formie krajobrazowej, z określeniem zasad inwestowania,
- określanie parametrów nowej zabudowy w otoczeniu obiektów cennych kulturowo,
- określanie miejsc lokalizacji i parametrów małej architektury, ogrodzeń, reklam w otoczeniu obiektów cennych kulturowo,
- zachowanie lub odtwarzanie historycznych struktur kompozycji urbanistycznej w otoczeniu obiektów i obszarów cennych kulturowo,
- określenie terenów zachowania istniejących lub odtwarzania historycznie ukształtowanych kompozycji zieleni,

b) w obrębie obszarów ochrony i zachowania historycznej specyfiki przestrzeni miast i wsi:

- wyznaczanie stref ochrony konserwatorskiej obejmujących cenne kulturowo przestrzenie miast i wsi wraz z ich otoczeniem,
- wprowadzanie ograniczeń dla nowej zabudowy wynikających z konieczności zachowania historycznych relacji wysokościowych,
- zachowanie lub odtwarzanie przebiegów głównych historycznych traktów komunikacyjnych z uwzględnieniem charakteru zabudowy w pierzejach,

- określanie miejsc lokalizacji i parametrów małej architektury, ogrodzeń, reklam,
- c) w obrębie obszarów ochrony i zachowania specyfiki krajobrazu obszarów cennych kulturowo, w tym krajobrazu wiejskiego:
 - wyznaczanie stref ochrony krajobrazu obejmujących specyficzne elementy przestrzeni, w tym przedpola ekspozycji widokowej oraz osie widokowe na obiekty charakterystyczne dla specyfiki krajobrazu (obiekty budowlane, obiekty przyrodnicze, obiekty archeologiczne o własnej formie krajobrazowej),
 - zachowanie charakterystycznego rozplanowania jednostek osadniczych,
 - zachowanie historycznych cech zabudowy regionalnej,
 - zachowanie charakterystycznej, historycznej małej architektury, w tym kapliczek i krzyży przydrożnych,
- 4] Rozwój instytucjonalnej działalności kulturalnej poprzez m.in.:
 - a) podnoszenie jakości usług kulturalnych w istniejących instytucjach kultury, w tym wspieranie nowych inicjatyw promujących dziedzictwo kulturowe,
 - b) wspieranie lokalnej działalności kulturalnej tworzonej w oparciu o specyficzne, lokalne zasoby dziedzictwa kulturowego, w tym niematerialnego m.in. poprzez:
 - organizację izb pamięci, muzeów,
 - wytyczanie lokalnych szlaków turystyki kulturowej,
 - tworzenie zespołów ludowych i grup kultywujących obrzędy ludowe i umiejętności związane z wytwarzaniem lub użytkowaniem tradycyjnych instrumentów muzycznych i rękodzieła.
- II. W zakresie rozwoju zróżnicowanych form turystyki i rekreacji:
 - 1] Zwiększenie atrakcyjności obszarów wizerunkowych dla rozwoju zróżnicowanych form turystyki poprzez m.in.:
 - a) efektywną ochronę, ekspozycję i organizację zasobów kulturowych, przyrodniczych i krajobrazowych,
 - b) podnoszenie jakości, innowacyjności i konkurencyjności ofert turystycznych,
 - c) poprawę estetyki miast i wsi,
 - d) promowanie lokalnej kultury – tradycji i zwyczajów wielkopolskiej wsi,
 - e) rozwój preferowanych specjalizacji turystyki kulturowej, krajoznawczej, biznesowej i wypoczynkowej w poszczególnych gminach.
 - 2] Rozwój turystyki kulturowej o znaczeniu międzynarodowym i krajowym.

5.2.3. Program opieki nad zabytkami województwa wielkopolskiego

Program opieki nad zabytkami województwa wielkopolskiego na lata 2021-2024 przyjęty został Uchwałą Nr XXXVII/714/21 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 20 grudnia 2021 r.

Głównym celem *Programu* jest stworzenie warunków dla zapewnienia efektywnej ochrony i opieki nad zabytkami oraz dbałość o materialne i niematerialne dziedzictwo kulturowe regionu dla dobra jego obecnych oraz przyszłych pokoleń.

W przyjętym dokumencie określono 5 celów szczegółowych, którym przyporządkowano kierunki działań:

Cel szczegółowy 1. Zahamowanie procesów degradacji zabytków, poprawa ich stanu zachowania oraz optymalizacja skuteczności systemu ochrony dziedzictwa materialnego województwa wielkopolskiego

Kierunki działań: podjęcie działań mających na celu poprawę stanu zachowania zabytków, wspieranie ochrony zabytków archeologicznych, popularyzowanie działań w zakresie opieki i ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, monitoring i aktualizacja uregulowań prawnych oraz dokumentów strategicznych i planistycznych w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami.

Cel szczegółowy 2. Budowanie tożsamości regionalnej i narodowej oraz świadomości społecznej mieszkańców Wielkopolski w oparciu o wartości dziedzictwa kulturowego

Kierunki działań: wspieranie programów i projektów edukacyjnych popularyzujących dziedzictwo kulturowe, wspieranie inicjatyw związanych z upamiętnianiem Powstania Wielkopolskiego, popularyzacja i upowszechnianie wiedzy na jego temat.

Cel szczegółowy 3. Włączenie materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego w rozwój społeczny, kulturowy i ekonomiczny województwa

Kierunki działań: wsparcie zagospodarowania, adaptacji i wykorzystania zabytków i dziedzictwa niematerialnego na cele kulturalne, turystyczne lub społeczne, wzmocnienie działań związanych z rozwojem usług turystycznych, wspieranie dawnych rzemiosł, ginących zawodów i form twórczości charakterystycznych dla województwa.

Cel szczegółowy 4. Rozwijanie przedsięwzięć ułatwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami

Kierunki działań: włączanie zabytków w procesy gospodarcze, włączanie cyfryzacji do ochrony i opieki nad zabytkami.

Cel szczegółowy 5. Podejmowanie i określanie warunków współpracy z właścicielami obiektów zabytkowych

Kierunki działań: udostępnianie obiektów zabytkowych, wskazywanie potencjalnych źródeł finansowania.

6. Zasoby dziedzictwa i krajobrazu kulturowego powiatu

6.1. Zabytki nieruchome wpisane do rejestru zabytków, zlokalizowane na terenie powiatu kołskiego

Do najcenniejszych zabytków na terenie powiatu wpisanych do rejestru zabytków należą:

GMINA BABIAK

BABIAK

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA EWANGELICKIEGO, pl. Wolności:

a. kościół, ob. pawilon handlowy, nr 18, mur., 1823 r.,

Rejestr zabytków nr A-102/687 z dnia 15.07.1969

b. cmentarz przykościelny z ogrodzeniem, k. XVIII w., XIX w.

Rejestr zabytków nr A-531/272 z dnia 16.06.1998

BOGUSŁAWICE

ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY:

a. dwór, mur., 1933 r.,

Rejestr zabytków nr A-463/204 z dnia 4.09.1991

b. park, ok. poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-463/204 z dnia 4.09.1991

BRDÓW

ZESPÓŁ KLASZTORY OO. PAULINÓW, ul. Kościelna 5:

a. kościół p.w. św. Wojciecha, mur., 1399 r., spalony 1748 r., odbud. 1758 r.,

dobud. wieży 1790 r., cz. zniszczony pożarem 1870 r., rozbud. wieży 1877 dobud.

kaplicy 1913-1914 r.,

Rejestr zabytków nr A-5/239 z dnia 25.09.1930

b. klasztor, mur., k. XVII w., spalony 1748 r., odbud. 1758 r.,

Rejestr zabytków nr A-5/239 z dnia 25.09.1930

CMENTARZ RZYMSKOKATOLICKI (2 kwatery: północno-wschodnia

i południowo-wschodnia, ul. Cmentarna, pocz. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-519/260 z dnia 29.08.1995

DĘBNO POPROBOSZCZOWSKIE

KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA, drew., 1766 r., rozbud. 1906 r.

Rejestr zabytków nr A-107/692 z dnia 21.07.1969

LIPIE GÓRY

MOGIŁA OFIAR WOJNY z 1939 r.,

Rejestr zabytków nr A-523/264 z dnia 25.10.1995

LUBOTYŃ

KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. WAWRZYŃCA, mur., 1612-1620 r., przebud. 1897 r.,

dobud. zakrystii 1938 r., dobud. kruchty 1945 r.,

Rejestr zabytków nr A-167/1034 z dnia 20.03.1970

MCHOWO

ZESPÓŁ DWORSKO - FOLWARCZNY:

a. dwór "stary" nr 13 a, mur., pocz. XIX, w., rozbud. pocz. XX w.,

Rejestr zabytków nr A-287/29 z dnia 30.04.1984

b. dwór "nowy" nr 13, mur., 1920 r.,

Rejestr zabytków nr A-287/29 z dnia 30.04.1984

c. park, pocz. XIX w., przekształcony ok. 1920 r.,

Rejestr zabytków nr A-287/29 z dnia 30.04.1984

WIECININ

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór nr 44, mur., ok. 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-288/30 z dnia 30.04.1984

b. spichlerz, mur., 1895 r.,

Rejestr zabytków nr A-289/31 z dnia 30.04.1984

c. park, 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-288/30 z dnia 30.04.1984

GMINA CHODÓW**CHODÓW**

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA FILIALNEGO P. W. PODWYŻSZENIA ŚW. KRZYŻA:

a. kościół, drew., XVI / XVII w.,

Rejestr zabytków nr 928/Wlkp/A z dnia 08.07.1967 r.

ZESPÓŁ PAŁACOWY:

a. pałac, mur., 1852 r.,

Rejestr zabytków nr A-296/38 z dnia 14.05. 1984 r.

b. oficyna, mur., pocz. XX w.,

Rejestr zabytków nr A-296/38 z dnia 14.05. 1984 r.

c. park, 2 poł XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-400 z dnia 08.07.1967 r.

d. pralnia, ob. poczta, mur., pocz. XX w.

Rejestr zabytków nr A-297/39 z dnia 14.05.1984 r.

DOMANIKÓW

ZESPÓŁ PAŁACOWY:

a. pałac, mur., 1872 r.,

Rejestr zabytków nr A-298/40 z 14 maja 1984 r.

b. park, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-298/40 z 14 maja 1984 r.

DZIERZBICE

KOŚCIÓŁ PAR. P. W. ŚW. MIKOŁAJA, mur., 1798 r., przebud. 1845 r., 1903 r.,

Rejestr zabytków nr 929/Wlkp/A z dnia 11.07. 1967 r.

ZESPÓŁ DWORSKO - FOLWARCZNY:

a. dwór, mur., 1 poł. XIX w., rozbud. ok. 1870 r.,

Rejestr zabytków nr A-250/403 z dnia 11.07. 1967 r.

b. oranżeria, 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05.1984 r.

c. brama na terenie gospodarstwa, mur., 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05.1984 r.

d. park, XVIII-XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-251/404 z dnia 11.07. 1967 r.

e. dom dla służby, mur., ok. 1877 r.,

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05. 1984 r.

f. budynek gospodarczy (stajnia z wozownią), mur., 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05. 1984 r.

g. gorzelnia, mur., 1922 r.,

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05. 1984 r.

h. czworak (obiekt nie zidentyfikowany w terenie)

Rejestr zabytków nr A-299/41 z dnia 14.05. 1984 r.

KOSERZ

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór, mur., ok. 1880 r., rozbud. 1920 r.,

Rejestr zabytków nr A-389/131 z dnia 14.03. 1986 r.

b. park, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-389/131 z dnia 14.03. 1986 r.

NIWKI**ZESPÓŁ DWORSKO - FOLWARCZNY:**

a. dwór, mur., 1870 – 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-300/42 z dnia 14.05.1984 r.

b. park, 1870 – 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-300/42 z dnia 14.05.1984 r.

c. stajnia - wozownia, 1888 r.,

Rejestr zabytków nr A-300/42 z dnia 14.05. 1984 r.

d. spichlerz, mur., 1870 – 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-300/42 z dnia 14.05.1984 r.

e. sieczkarnia, ob. magazyn, mur., 1889 r.

Rejestr zabytków nr A-300/42 z dnia 14.05.1984 r.

RDUTÓW

KOŚCIÓŁ PAR. P. W. ŚW. JANA CHRZCICIELA, mur., 1800 r.

Rejestr zabytków nr 930/Wlkp/A z dnia 18.07.1967 r.

WIATRAK KOŻŁAK, drew., XVIII w.

Rejestr zabytków nr A-372/42 z dnia 10.12.1984 r.

TURZYNÓW

PARK DWORSKI, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-301/43 z dnia 14.05.1984 r.

GMINA DĄBIE**CHEŁMNO**

KOŚCIOŁA PAR. P. W. NARODZENIA NMP, mur., ok. 1875 r.

Rejestr zabytków nr A-434/176 z dnia 24.03. 1990 r.

OBÓZ ZAGŁADY, 1941-1945:

a. d. zespół dworsko-parkowy – obóz zagłady,

Rejestr zabytków nr A-509/250 z dnia 08.08.1994 r.

b. obóz zagłady – Lasy Rzuchowskie.

Rejestr zabytków nr A-508/249 z dnia 17.06. 1994 r.

DĄBIE

UKŁAD URBANISTYCZNY, poł. XV – XIX w.

Rejestr zabytków nr 409/Wlkp/A z dnia 01.09. 2006 r.

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. ŚW. MIKOŁAJA, pl. Mickiewicza:

a. kościół, mur., 1807 – 1809 r.,

Rejestr zabytków nr A-7/245 z dnia 25.09.1930 r.

b. brama - dzwonnica, mur., 1 poł. XIX w.,
Rejestr zabytków nr A-105/690 z dnia 18.07.1969 r.
KOŚCIÓŁ EWANGELICKI, ul. 1 Maja, mur., k. XIX w.
Rejestr zabytków nr A-340/82 z dnia 21.05. 1984 r.
SYNAGOGA, ob. dom, ul. Konopnickiej 4, mur., 1885 r., przebud. l. 60 XX w.
Rejestr zabytków nr A-222/1555 z dnia 24.07.1974 r.
RATUSZ, pl. Mickiewicza 1, mur., 1814 r.
Rejestr zabytków nr A-28/378 z dnia 17.01.1957 r.
ul. Kolska
DOM NR 3, mur., 1826 r.
Rejestr zabytków nr A-101/684 z dnia 14.07. 1969 r.
ul. Kolska
DOM NR 4 a, mur., 1 poł. XIX w.
Rejestr zabytków nr A-106/691 z dnia 18.07.1969 r.
ul. 1 Maja
DOM NR 2, mur., XVIII/XIX w.
Rejestr zabytków nr A-221/1554 z dnia 24.07.1974 r.
Rynek nr 8
DOM NR 8, mur., pocz. XIX w.
Rejestr zabytków nr A-223/1556 z dnia 24.07.1974 r.

KARSZEW

ZESPÓŁ PAŁACOWO – FOLWARCZNY:

a. pałac nr 56, mur., 1876 r.,
Rejestr zabytków nr A-341/83 z dnia 21.05.1984 r.
b. oficyna, mur., l. 70 XIX w.,
Rejestr zabytków nr A-341/83 z dnia 21.05.1984 r.
c. park, 2 poł. XIX w.,
Rejestr zabytków nr A-341/83 z dnia 21.05.1984 r.

LISICE

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór, mur., poł. XIX w.,
Rejestr zabytków nr A-408/150 z dnia 08.08.1988 r.
b. park, 2 poł. XIX w.
Rejestr zabytków nr A-342/84 z dnia 21.05.1984 r.

GMINA GRZEGORZEW**BORYSŁAWICE KOŚCIELNE**

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. WNIEBOWZIECIA NMP:

a. kościół, drew., 1759 r.,

Rejestr zabytków nr A-26/375 z dnia 17.01.1953 r.

b. dzwonnica, drew., poł. XVIII w.,

Rejestr zabytków nr A-104/689 z dnia 18.07.1969 r.

BORYSŁAWICE ZAMKOWE

RUINY ZAMKU, mur., pocz. XV w.

Rejestr zabytków nr A-29/379 z dnia 17.01.1953 r.

GRZEGORZEW

KOŚCIÓŁ PAR. P.W. WNIEBOWZIECIA NMP, drew., 1776-1777 r., rozbud. 1885-1887 r.,

Rejestr zabytków nr A-9/251 z dnia 25.09.1930 r.

GMINA KŁODAWA**BIERZWIENNA DŁUGA**

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. ŚW. DOMINIKA:

a. kościół mur., 1901 r.,

Rejestr zabytków nr A-316/58 z dnia 14.05.1984 r.

b. dzwonnica, mur., XIX/XX w.,

Rejestr zabytków nr A-316/58 z dnia 14.05.1984 r.

CMENTARZ RZYMSKOKATOLICKI, ok. poł. XIX w.

Rejestr zabytków (kwatery północna) nr A-498/239 z dnia 28.03.1994 r.

PARK DWORSKI, XIX/XX w.

Rejestr zabytków nr A-532/273 z dnia 25.06.1998 r.

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór nr 25, ob. szkoła, mur. XIX/XX w.,

Rejestr zabytków nr A-262/4 z dnia 15.02.1984 r.

b. pozostałości parku, XIX/XX w.,

Rejestr zabytków nr A-262/4 z dnia 15.02.1984 r.

BIERZWIENNA DŁUGA – KOLONIA

CMENTARZ EWANGELICKO-AUGSBURSKI, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-488/229 z dnia 03.09.1993 r.

KĘCERZYN**ZESPÓŁ DWORSKI:**

a. dwór nr 37, 4 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-406/148 z dnia 03.05.1988 r.

b. park, 4 ćw. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-406/148 z dnia 03.05.1988 r.

KŁODAWA

UKŁAD URBANISTYCZNY, 1430 r. - k. XIX w.

Rejestr zabytków nr 407/Wlkp/A z dnia 01.09.2006 r.

ZESPÓŁ KLASZTORNY KARMEELITÓW, ob. zespół kościoła par. p.w.

Wniebowzięcia NMP, ul. Włocławska 2:

a. kościół, mur., 1718-1755 r., rozbud. 1765 r.,

Rejestr zabytków nr 681/Wlkp/A z dnia 17.01.1953 r.

b. klasztor, ob. plebania, mur., 1718-1755 r.,

Rejestr zabytków nr 681/Wlkp/A z dnia 17.01.1953 r.

c. ogród klasztorny, XVIII-XX w.,

Rejestr zabytków nr 681/Wlkp/A z dnia 18.06.2008 r.

d. dziedziniec odpustowy „Ogrójec”, poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr 681/Wlkp/A z dnia 18.06.2008 r.

e. ogrodzenie Ogrójca z 4 kapliczkami, 1850 r.

Rejestr zabytków nr 681/Wlkp/A z dnia 18.06.2008 r.

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA FIL. P.W. ŚW. SEBASTIANA, ul. Cicha:

a. kościół drewn., 1557 r., rozbud. 1846-1847 r.,

Rejestr zabytków nr A-81/78 z dnia 26.05.1965 r.

b. dzwonnica, drewn., k. XVIII w.,

Rejestr zabytków nr A-81/78 z dnia 26.05.1965 r.

RATUSZ, pl. Wolności 16, mur., ok. 1820 r.,

Rejestr zabytków nr A-91/184 z dn. 21.08.1968 r.

WYROBISKO PODZIEMNE W PŁD. CZĘŚCI POLA NR 3 KOPALNI SOLI

„KŁODAWA”, 1937 r., 1946-1950 r.

Rejestr zabytków nr 481/Wlkp/A z dnia 05.04.2007 r.

KRZYKOSY**ZESPÓŁ DWORSKI:**

a. dwór nr 84, mur., poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-317/59 z dnia 14.05.1984 r.

b. park, poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-317/59 z dnia 14.05.1984 r.

DOM NR 18, drew., 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-374/116 z dnia 10.12.1984 r.

LESZCZE

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór nr 21, mur., k. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-318/60 z dnia 14.05.1984 r.

b. park, k. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-318/60 z dnia 14.05.1984 r.

RGIELEW

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór nr 28, mur., 1892,

Rejestr zabytków nr A-435/177 z dnia 03.04.1990 r.

b. park, pocz. XX w.

Rejestr zabytków nr A-435/177 z dnia 03.04.1990 r.

RYCERZEW

ZESPÓŁ PAŁACOWY:

a. pałac, mur., 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-319/61 z dnia 14.05.1984 r.

b. ruiny dworu obronnego na kopcu, mur., XV/XVI w.

Rejestr zabytków nr A-247/349 z dnia 18.07.1967 r.

c. park, k. XIX

Rejestr zabytków nr A-319/61 z dnia 14.05.1984 r.

STRASZKÓW

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór, mur., 1859 r.,

Rejestr zabytków nr A-320/62 z dnia 14.05.1984 r.

b. park, 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-320/62 z dnia 14.05.1984 r.

STRASZKÓWEK

ZESPÓŁ DWORSKI:

a. dwór nr 66, mur., 1885 r.,

Rejestr zabytków nr A-436/178 z dnia 03.04.1990 r.

b. park krajobrazowy, 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-436/178 z dnia 03.04.1990 r.

WÓLKA CZEPOWA**ZESPÓŁ DWORSKI:**

a. dwór nr 33, mur., 1930-1938 r.,

Rejestr zabytków nr A-321/63 z dnia 14.05.1984 r.

b. park, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-321/63 z dnia 14.05.1984 r.

MIASTO KOŁO

DZIELNICA STAROMIEJSKA, XIV – k. XVIII w. i 1825-1827 r. (*regulacja, proj. T. Pelletier*) do k. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-31/384 z dnia 26.07.1951 r.

KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. KRZYŻA, ob. p.w.. PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚW.,
ul. Kościelna ,mur., k. XIV – ok. 1410 r.,

Rejestr zabytków nr A-2/232 z dnia 17.01.1953 r.

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA EWANGELICKO-AUGSBURSKIEGO , ul. Sienkiewicza:

a. kościół, mur., 1882 – 1883 r.,

Rejestr zabytków nr A-450/191 z dnia 17.10.1990 r.

b. pastorówka, ul. Sienkiewicza nr 5, mur., ok. 1890 r.

Rejestr zabytków nr A-450/191 z dnia 17.10.1990 r.

ZESPÓŁ KLASZTORNY BERNARDYNÓW, ul. Klasztorna,

a. kościół p.w. Nawiedzenia NMP, mur., ok. 1456(66) – 1482 r.,

Rejestr zabytków nr A-11/263 z dnia 17.01.1953 r.

b. klasztor, mur., ok. 1456(66) – 1482 r., gruntownie przebud. 1755-1764 r.

Rejestr zabytków nr A-11/263 z dnia 17.01.1953 r.

KAPLICA p.w. Przemienienia Pańskiego, ul. Poniatowskiego, mur., 1905 r.

Rejestr zabytków nr A-460/201 z dnia 7.05.1991 r.

CMENTARZ EWANGELICKO – AUGSBURSKI Z BRAMĄ I OGRODZENIEM,
ul. Poniatowskiego, 1 poł. XIX w., 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-536/277 z dnia 23.11.1998 r.

RATUSZ, mur., ok. 1390 r., restaur. 1782 r., gruntownie przebud. 1835-1837 r.

Rejestr zabytków nr A-27/376 z dnia 17.01.1953 r.

BUDYNEK URZĘDU POWIATOWEGO, ob. Urząd Miejski, ul. Mickiewicza nr 12,
mur., 1883 r.

Rejestr zabytków nr A-458/199 z dnia 7.05.1991r.

WILLA, ul. Mickiewicza 27, mur., 1880-1890 r.

Rejestr zabytków nr A-459/200 z dnia 7.05.1991r.

DOM, ul. Grodzka 2, mur., 2 poł. XIX, przebud. 1920 r.

Rejestr zabytków nr A-533/274 z dnia 14.10.1998 r.

DOM, ul. Stary Rynek 26, mur., 1887 r.

Rejestr zabytków nr A-470/211 z dnia 17.02.1992 r.

ZESPÓŁ FABRYKI FAJANSU I PORCELANY FREUDENREICHÓW:

a. piecownia, mur., 1 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-484/225 z dnia 15.03.1993 r.

b. malarnia, ul. Zielona, mur., 3 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-484/225 z dnia 15.03.1993 r.

c. przerobownia mas, ul. Sienkiewicza, mur., 3 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-484/225 z dnia 15.03.1993 r.

d. piec dwukomorowy do wypalania wyrobów fajansowych, 1 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-1518/A z dnia 29.05.1974 r.

e. willa właściciela, ul. Sienkiewicza nr 7, mur., 1912 r.

Rejestr zabytków nr A-536/277 z dnia 21.12.1998 r.

SPICHLERZ, ul. Żelazna nr 8, drew., XVIII/XIX w.

Rejestr zabytków nr A-24/324 z dnia 22.09.1950 r.

GMINA KOŁO

WRZAÇA WIELKA – zespół dworski:

a. dwór, mur., 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-92/227 z dnia 4.09.1968 r.

b. ruiny dworu obronnego, mur., XVI w.

Rejestr zabytków nr A-92/227 z dnia 4.09.1968 r.

c. park, 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków Nr A-448/189 z dnia 10.09.1990 r.

GMINA KOŚCIELEC

BIAŁKÓW KOŚCIELNY

KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. STANISŁAWA Bpa, drew., 1809 r.

Rejestr zabytków nr A-103/688 z dnia 18.08.1969 r.

DOBRÓW

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. ŚW. TRÓJCY:

a. kościół, mur., 1764 r., rozbud. 1888 r.,

Rejestr zabytków nr A-109/694 z dnia 21.07.1969 r.

b. dzwonnica, mur., 1888 r.,

Rejestr zabytków nr A-431/173 z dnia 21.11.1989 r.

KAPLICA P.W. BŁ. BOGUMIŁA, drew., 1788 r.

Rejestr zabytków Nr A-110/695 z dnia 21.07.1969 r.

GOZDÓW

RUINY ZAMKU KOLSKIEGO, XIV w.

Rejestr zabytków nr A-30/380 z dnia 17.01.1953 r.

KOŚCIELEC

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. ŚW. ANDRZEJA Ap.:

a. kościół, mur., ok. XII w., rozbud. XVI w.,

Rejestr zabytków nr A-12/268 z dnia 25.09.1930 r.

ZAJAZD, mur. XVIII/XIX w.

Rejestr zabytków nr A-64/43 z dnia 21.01.1965 r.

ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY:

a. pałac, mur., 3 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-93/243 z dnia 16.09.1968 r.

b. park, poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-93/243 z dnia 16.09.1968 r.

c. minaret, mur., 3 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-93/243 z dnia 16.09.1968 r.

d. meczet, mur., 3 ćw. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-93/243 z dnia 16.09.1968 r.

e. romantyczne ruiny, mur., ok. 1890 r.,

Rejestr zabytków nr A-93/243 z dnia 16.09.1968 r.

RUSZKÓW PIERWSZY

OBORA, ul. Dębowa, mur., 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-94/244 z dnia 16.09.1968 r.

DAŁ SZYPUŁKOWY, ul. Dębowa

Rejestr zabytków nr A-19/59 dnia 13.09.1949 r.

GMINA OLSZÓWKA

DĘBOWICE

ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY:

a. dwór, mur., l. 20 XX w.,

Rejestr zabytków nr A-322/64 z dnia 21.05.1984 r.

b. park, l. 20 XX w.

Rejestr zabytków nr A-322/64 z dnia 21.05.1984 r.

GŁĘBOKIE

ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY:

a. dwór, ob. szkoła, mur., ok. 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-490/231 z dnia 16.11.1993 r.

b. park, ok. 1880 r.,

Rejestr zabytków nr A-490/231 z dnia 16.11.1993 r.

KRZEWATA

ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY:

a. dwór, mur., 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków Nr n-323/65 z dnia 21.05.1984 r.

b. lodownia, mur., 2 poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr A-323/65 z dnia 21.05.1984 r.

c. park, 2 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-323/65 z dnia 21.05.1984 r.

MNIEWO

ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY:

a. dwór, mur. 1860 r.,

Rejestr zabytków nr A-324/66 z dnia 21.05.1984 r.

b. park, ok. 1860 r.

Rejestr zabytków nr A-324/66 z dnia 21.05.1984 r.

TOMASZEW

WIATRAK KOŻŁAK, drew., XIX w.

Rejestr zabytków nr A-353/95 z dnia 19.06.1984 r.

UMIEŃ

KOŚCIÓŁ PAR. P. W. ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA, drew., 2 poł. XVII w.

Rejestr zabytków nr A-118/705 z dnia 02.08.1969 r.

GMINA OSIEK MAŁY

DĘBY SZLACHECKIE

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. WNIEBOWZIECIA NMP:

a. kościół, drew., 1756 r.,

Rejestr zabytków nr 8/246 z dnia 25.09.1930 r.

b. dzwonnica, drew., poł. XVIII w.

Rejestr zabytków nr 326/68 dniaz 21.05.1984 r.

KAPLICA CMENTARNA, mur., 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr 693/108 z dnia 21.07.1969 r.

OSIEK MAŁY

ZESPÓŁ DWORSKI, ul. Główna:

a. dwór nr 1, mur., poł. XIX w.,

Rejestr zabytków nr 327/69 z dnia 21.05.1984 r.

b. park, poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr 327/69 z dnia 21.05.1984 r.

OSIEK WIELKI

KOŚCIÓŁ PAR. P. W. ŚW. BARTŁOMIEJA, mur., 1890 r.

Rejestr zabytków nr 325/67 z dnia 21.05.1984 r.

GMINA PRZEDECZ

UKŁAD URBANISTYCZNY XIV, 1558-1939 r.

Rejestr zabytków nr A-472/213 z dnia 12.03.1992 r.

ZESPÓŁ KOŚCIOŁA PAR. P.W. ŚW. RODZINY:

a. kościół, mur., 1904-1909 r.

Rejestr zabytków nr A-333/75 z dnia 21.05.1984 r.

b. dzwonnica, mur., 1834 r.,

Rejestr zabytków nr A-333/75 z dnia 21.05.1984 r.

Założenie zamkowe (pozostałości zamku, kościół ewangelicki), ob. ośrodek kultury, mur., XIV w., 1824-1828 r.

Rejestr zabytków Nr A-242/20 z dnia 14.11.1967 r.

RATUSZ, mur., 1826 r.

Rejestr zabytków nr A-330/72 z dnia 21.05.1984.

JATKI MIEJSKIE, pl. Wolności nr 2, mur., ok. 1820 r.

Rejestr zabytków nr A-331/73 z dnia 21.05.1984 r.

DOM, pl. Wolności 6, mur., 1 poł. XIX w.

Rejestr zabytków nr A-332/74 z dnia 21.05.1984 r.

6.2. Zespoły najcenniejszych zabytków ruchomych na terenie powiatu

GMINA BABIAK

Na terenie gminy Babiak do rejestru zabytków wpisane są trzy zespoły zabytków stanowiące wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych.

Wyposażenie kościoła i klasztoru w Brdowie wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 346/Wlkp/B na podstawie decyzji z dnia 9 listopada 1995 r. (26

pozycji). W skład wyposażenia wchodzi m.in. barokowy ołtarz główny z 3 św. XVIII w., dwa barokowe ołtarze boczne, ambona z 4 św. XVIII w., chrzcielnicza z XVII w. z rzeźbą Boga Ojca na baldachimie, prospekt organowy, obrazy, świeczniki, naczynia liturgiczne.

Wyposażenie i wystrój kościoła par. p.w. św. Michała Archanioła w Dębnie Poprzboszczowskim wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 134/Wlkp/B (8 pozycji) na podstawie decyzji z dnia 10 października 2008 r. Na wyposażenie składają się m.in. barokowy ołtarz główny z obrazem św. Michała Archanioła i rzeźbami aniołów, dwa neobarokowe ołtarze boczne z XIX w., klasycystyczna chrzcielnicza, barokowy chór muzyczny, rzeźba Chrystusa Ukrzyżowanego na belce tęczowej.

W kościele par. p.w. św. Wawrzyńca w Lubotyniu wyposażenie wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 357/Wlkp/B na podstawie decyzji z dnia 29 kwietnia 1998 r. (16 pozycji). W skład wyposażenia wchodzi m.in. barokowy ołtarz główny z pocz. XVIII w., klasycystyczne ołtarze boczne z XIX w. z rzeźbiarskimi i malarskimi elementami, barokowy feretron z obrazami Matki Boskiej Częstochowskiej i św. Józefa, epitafium inskrypcyjne Jadwigi z Dunin Modliszewskich Sierakowskiej z 1640 r., kartusz z herbem Rawicz Pawła Wołuckiego biskupa włocławskiego z ok. 1620 r. (płaskorzeźba w piaskowcu), naczynia liturgiczne.

GMINA CHODÓW

W kościele par. p.w. św. Jana Chrzciciela w Rdutowie do rejestru zabytków pod nr B-64/222 wpisane zostało wyposażenie (10 pozycji) na podstawie decyzji z dnia 27 września 1973 r. W skład wyposażenia wchodzi m.in. ołtarz główny z 1 poł. XIX w., ołtarz boczny z 1800 r., krucyfiksy, barokowa chrzcielnicza z k. XVIII wieku, ambona z 1800 r.

Wyposażenie kościoła par. p.w. św. Mikołaja w Dzierzbicach wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr B-59/24 na podstawie decyzji z dnia 10 listopada 1970 r. (8 pozycji). W skład wyposażenia wchodzi m.in. dwa ołtarze boczne z 1798 r., klasycystyczna ambona, chrzcielnicza z k. XVIII w., kropielnica z XV w.

Z wyposażenia kościoła fil. p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego w Chodowie do rejestru zabytków pod nr 347/Wlkp/B decyzją z dnia 1 grudnia 1985 r. wpisana została płyta nagrobna Barbary z Kotowa. Płyta wykonana z piaskowca, umieszczona w północnej ścianie kruchty.

Decyzją z dnia 10 listopada 1970 r. pod numerem rejestru B-58/25 wpisano

wyposażenie kaplicy grobowej Walewskich na cmentarzu parafialnym w Dzierzbicach (drzwi zewnętrzne, lampka wieczna z 2 poł. XIX w.).

Do rejestru zabytków pod nr B-57/26 decyzją z dnia 10.11.1970 r. wpisane zostało również wyposażenie dworu w Dzierzbicach (taras z pięcioma kolumnami, wazonami i balustradą) oraz wazon na postumencie i posąg Flory w parku.

GMINA DĄBIE

Na terenie gminy Dąbie do rejestru zabytków wpisane zostały dwa zespoły obiektów stanowiących wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych.

Wystrój i wyposażenie kościoła par. p.w. Narodzenia NMP w Chelmie wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 431/Wlkp/B decyzją z dnia 21.12.2015 r. (18 pozycji). Bardzo dużą wartość artystyczną stanowią trzy przyściennie, eklektyczne ołtarze: ołtarz główny z obrazem „Matki Boskiej Częstochowskiej” w retabulum, ołtarz boczny północny z obrazem „św. Józefa” i św. „Stanisława Kostki” oraz ołtarz boczny południowy z przedstawieniem „Matki Boskiej pod krzyżem”. Do rejestru zabytków wpisany został również prospekt organowy wraz z instrumentem z 1877 r., neoklasycystyczna ambona, feretrony, świeczniki, naczynia liturgiczne oraz dwa spiżowe dzwony umieszczone w przykościelnej dzwonnicy datowane na 1947 r.

Wystrój i wyposażenie kościoła par. p.w. św. Mikołaja w Dąbiu wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 398/Wlkp/B decyzją z dnia 25.05.2015 r. (20 pozycji). Elementem dominującym w wystroju kościoła jest neobarokowa polichromia zdobiąca ściany oraz strop nawy i prezbiterium. Tematyka malowideł obraca się wokół historii Polski, ukazując szereg świętych związanych z przeszłością kraju. W skład wyposażenia wchodzi m.in. ołtarz główny z 2 poł. XIX w., Stacje Drogi Krzyżowej z k. XIX w., naczynia liturgiczne. Na uwagę zasługują również neoklasycystyczne rzeźby św. Piotra i Pawła.

GMINA GRZEGORZEW

Na terenie gminy Grzegorzew zabytki ruchome wpisane do rejestru zabytków stanowią wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych.

Wyposażenie kościoła parafialnego p.w. Wniebowzięcia NMP w Borysławicach Kościelnych wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 345/Wlkp/B na podstawie decyzji z dnia 11 września 1989 r. (45 pozycji). W skład wyposażenia wchodzi m.in. ołtarz główny i boczne, barokowe z poł. XVIII w. z obrazami i rzeźbami, prospekt organowy z 3 ćw. XVIII w., chrzcielnica z 1 poł. XIX w., klasycystyczne obrazy Męki Pańskiej. Decyzją dnia 20 marca 1996 r. pod nr rejestru B-102/48 wpisano organy (instrument) z 1623 r.

Wypożyczenie kościoła parafialnego p.w. Wniebowzięcia NMP w Grzegorzewie wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 350/Wlkp/B na podstawie decyzji z dnia 8 października 1990 r. (30 pozycji). Na wyposażenie składają się m.in. neobarokowy ołtarz główny z 2 poł. XIX w., ołtarze boczne i ołtarze w kaplicach z k. XIX w., gotycka chrzcielnica, barokowe krucyfiksy, ambona z XVIII/XIX w.

GMINA KŁODAWA

Na terenie gminy Kłodawa do rejestru zabytków ruchomych wpisane są dwa zespoły zabytków stanowiących wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych.

W kościele par. p.w. Wniebowzięcia NMP w Kłodawie do rejestru zabytków pod nr 123/Wlkp/B wpisane zostało wyposażenie i wystrój (66 pozycji) na podstawie decyzji z dnia 28 maja 2008 r. W skład wyposażenia wchodzi m.in. rokokowe ołtarze z 3 ćw. XVIII w., rokokowa ambona w kształcie łodzi, prospekt organowy wraz z instrumentem z poł. XVIII w., barokowa chrzcielnica z poł. XVIII w., rokokowe stalle z obrazami świętych w zapleckach, feretrony z XVIII i XIX w., obrazy i rzeźby.

Zespół zabytków ruchomych stanowiących wyposażenie kościoła fil. p.w. św. Sebastiana w Kłodawie wpisany został do rejestru zabytków pod nr 351/Wlkp/B decyzją z dnia 20 listopada 1989 r. (20 pozycji). Na wyposażenie składają się m.in. rokokowy ołtarz główny z 2 poł. XVIII w., ołtarze boczne z 2 ćw. XIX w. z rzeźbami i obrazami.

MIASTO KOŁO

Zabytki ruchome na terenie miasta Koła to wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych. Kościół parafialny p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego posiada w swoim wyposażeniu obiekty wpisane do rejestru zabytków pod nr 353/Wlkp/B decyzją z dnia 8 października 1999 r. Polichromia, ołtarze, ambona, prospekt organowy to wystrój w stylu neogotyckim, który nadano kościołowi w XIX w. Z okresów wcześniejszych należy wymienić gotycką kamienną płytę nagrobną Jana z Grabowa i drzwi do zakrystii.

W kościele p.w. Nawiedzenia NMP i klasztorze OO. Bernardynów znajduje się zespół obiektów wpisanych do rejestru zabytków pod nr 352/Wlkp/B decyzją z dnia 26.10.1993 r. (114 pozycji). Wyposażenie kościoła jest jednorodne stylistycznie, wiąże się z rozbudową zespołu klasztorowego w XVIII stuleciu. Bogate i różnorodne wyposażenie i wystrój kościoła oraz klasztoru stanowią: barokowo-rokokowa polichromia, rokokowy ołtarz główny z k. XVIII w. oraz ołtarze boczne z rzeźbami, ambona, prospekt organowy, stalle, obrazy Stacji Męki Pańskiej,

naczynia liturgiczne, barokowe ornaty.

GMINA KOŁO

Na terenie gminy Koło znajduje się jeden zespół zabytków ruchomych, stanowiących wyposażenie kościoła parafialnego p.w. św. Jakuba Apostoła we Wrzącej Wielkiej; rejestr zabytków nr 358/Wlkp/B z dnia 6 maja 1988 r. (17 pozycji). W skład wyposażenia świątyni wchodzi m.in. trzy wczesnobarokowe XVIII-wieczne ołtarze z rzeźbami i obrazami oraz barokowa chrzcielnica.

GMINA KOŚCIELEC

Zabytki ruchome na terenie gminy Kościelec stanowią wyposażenie i wystrój obiektów sakralnych oraz pałacu w Kościelcu.

Kościół par. p.w. św. Stanisława Bpa w Białkowie Kościelnym posiada wyposażenie z k. XVIII i pocz. XIX w. Wpisane do rejestru zabytków pod nr 344/Wlkp/B decyzją z dnia 19.11.1986 r. Na wyposażenie składa się m.in. neogotycki ołtarz główny z 1880 r., neobarokowe ołtarze boczne z pocz. XIX w. z rzeźbami i obrazami, barokowa ambona z k. XVIII w., prospekt organowy i chrzcielnica z pocz. XIX w., feretrony z k. XIX w., naczynia liturgiczne, krzyże ołtarzowe.

Kościół par. p.w. św. Trójcy w Dobrowie posiada w swoim wyposażeniu obiekty wpisane do rejestru zabytków pod nr 349/Wlkp/B trzema decyzjami:

- 1) barokowy obraz bł. Bogumiła z szesnastoma scenami z życia i cudów błogosławionego decyzją z dnia 23.06.1971 r.,
- 2) gotycka rzeźba bł. Bogumiła umieszczona w tumbie ołtarza głównego decyzją z dnia 14.03.1988 r.,
- 3) wyposażenie kościoła decyzją z dnia 14.03.1988 r. (22 pozycje); w skład wyposażenia wchodzi m.in. ołtarz główny i dwa ołtarze boczne z ok. 1880 r., ambona z k. XIX w., dwa konfesjonały z k. XIX w., świeczniki, prospekt organowy z k. XIX w., malowidło ściennie z 1894 r. „Bł. Bogumił nad wodą” na łuku tęczowym, feretron z rzeźbą bł. Bogumiła.

Pozostałe elementy wystroju i wyposażenia kościoła wpisane zostały do rejestru zabytków pod nr 518/Wlkp/B decyzją z dnia 04.01.2019 r. (33 pozycje), m.in. ołtarz w kaplicy północnej p.w. bł. Bogumiła z ok. 1800 r., instrument organowy z 1904 r., Stacje Męki Pańskiej z 1 ćw. XX w., feretrony, relikwiarze, neogotycki nagrobek ks. Franciszka Żalewskiego z 2 poł. XIX w. przy kościele. Wśród nowo wpisanych obiektów wymienić należy również dzieła z dziedziny metaloplastyki, m.in. kraty w przejściach i schody na chór muzyczny.

Wyposażenie kaplicy p.w. bł. Bogumiła „Na Puszczu” w Dobrowie wpisane

zostało do rejestru zabytków pod nr 348/Wlkp/B decyzją z dnia 14.03.1988 r. (9 poz.), m.in. barokowy ołtarz główny z XVII/XVIII w., krucyfiks na belce tęczowej z 1788 r., rzeźby św. Wojciecha, św. Grzegorza, św. Piotra, św. Pawła, tumba z posągiem bł. Bogumiła z 1890 r.

Wypozażenie kościoła par. p. w. św. Andrzeja Ap. w Kościelcu wpisane zostało do rejestru zabytków pod nr 355/Wlkp/B decyzją z dnia 21.03.1988 r. W skład wyposażenia wchodzi m.in. rokokowy ołtarz główny z 2 poł. XVIII w., granitowa kropielnica z 1771 r., krucyfiksy, neobarokowe krzyże ołtarzowe, naczynia liturgiczne.

Na terenie parku przykościelnego znajduje się kamienna rzeźba św. Jana Nepomucena z 2 poł. XVIII w., ustawiona na profilowanym postumencie zdobionym czterema inskrypcyjnymi kartuszami, wpisana do rejestru zabytków pod nr 356/Wlkp/B decyzją z dnia 21.03.1988 r.

Decyzją z dnia 30 września 2013 r. do rejestru zabytków wpisany został wystrój wnętrz i dekoracje zewnętrzne pałacu w Kościelcu (m.in. sztukaterie, polichromie, kominek, stolarka drzwiowa, grupa trzech figur na szczycie fasady, figury dziecięce, dwie pary lwów, cztery kariatydy) oraz fontanny i rzeźby znajdujące się wokół pałacu, na terenie parku. (rej. zab. nr 317/Wlkp/B – ogółem 33 pozycje).

GMINA PRZEDCZ

Do rejestru zabytków pod nr 296/Wlkp/B decyzją z dnia 14.06.2013 r. wpisane zostało wyposażenie i wystrój kościoła par. p.w. Świętej Rodziny w Przedczu (18 pozycji). Dominującymi elementami wnętrza są neogotyckie ołtarze z 1907 r. z obrazami i rzeźbami. W skład wyposażenia wchodzi również m.in. neogotycka ambona zawieszona na ośmiobocznym filarze nawy głównej, wybitne dzieło snycerskie uzupełnione przez popiersia ewangelistów i postacie aniołów na baldachimie, krucyfiksy, obrazy Stacji Drogi Krzyżowej z pocz. XX w.

6.3. Krajobraz kulturowy – obszarowe wpisy do rejestru zabytków (układy urbanistyczne, parki kulturowe, parki krajobrazowe)

Krajobraz kulturowy to przestrzeń historycznie ukształtowana w wyniku działalności człowieka, zawierająca wytwory cywilizacji oraz elementy przyrodnicze (art. 3, pkt 14 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami). W celu jego ochrony oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej, cyt. Ustawa przewiduje ochronę poprzez wpis do rejestru zabytków

cennych kulturowo struktur przestrzennych – układów urbanistycznych, ruralistycznych, krajobrazów kulturowych.

Na terenie powiatu kolskiego do rejestru zabytków wpisane zostały 4 układy urbanistyczne: Dąbie, Kłodawa, Koło, Przedecz.

Historyczny układ urbanistyczny Dąbia wpisany został do rejestru zabytków pod nr 409/Wlkp/A decyzją Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 1 września 2006 r. Określony przez:

- nawarstwienia kulturowo-osadnicze od czasów pradziejowych po okres nowożytny,
- znajdujący się w centrum Rynek (Plac Mickiewicza),
- układ ulic w centrum miasta, stanowiących granicę średniowiecznej lokacji: Kolska, Żeromskiego, Konopnickiej, Asnyka, Kilińskiego, Nadrzeczna,
- ulice odchodzące od centrum: Łęczycka, 3 Maja, Przemysłowa,
- ulice skrajne otaczające zespół: Kościuszki, Narutowicza, 11 Listopada, Piłsudskiego,
- architekturę sakralną: kościół p.w. św. Mikołaja i dzwonnica przy ul. Kolskiej, kościół ewangelicki przy ul. 1 Maja, synagoga przy ul. Konopnickiej i Przemysłowej,
- zabudowę mieszkalną przy wymienionych wyżej ulicach, o przeważającym typie domów parterowych z dachami dwuspadowymi,
- zabudowę użyteczności publicznej: ratusz.

Można wyróżnić trzy fazy rozwojowe układu przestrzennego Dąbia:

- lokacyjny wokół czworobocznego rynku,
- sukiennicza osada pruska na wschód od miasta,
- sukiennicza osada z 1 ćw. XIX w. na północ od starego miasta.

Dobry stan zachowania poszczególnych elementów układu przestrzennego oraz wyraźna czytelność ich genezy widzianej w szerokim kontekście rozwoju gospodarczo-społecznego, stawia historyczny ośrodek miejski w grupie cennych zespołów współtworzących dziedzictwo kulturowe kraju, co uwidacznia się również przez nagromadzenie historycznej architektury uznanej za szczególnie cenne przykłady zabudowy miasta wpisanej do rejestru zabytków.

Do rejestru zabytków pod nr 407/Wlkp/A decyzją Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 1 września 2006 r. wpisany został historyczny układ urbanistyczny miasta Kłodawy. Teren ukształtowany w średniowieczu z elementami rozwiniętymi w XVIII w. oraz w XIX i pocz. XX w. obejmuje:

- nawarstwienia kulturowo-osadnicze od czasów pradziejowych po okres nowożytny,
- znajdujący się w centrum Rynek (pl. Wolności),
- układ ulic w centrum miasta, stanowiących granicę średniowiecznej lokacji: Kościelna, Szkolna, Warszawska, Wyszyńskiego, Krępa, Dąbka,
- ulice odchodzące od centrum: Targowa, Przedecka, Poznańska, Nowa,
- ulice skrajne okalające zespół: Ogrodowa, św. Ducha, Toruńska, Broniewskiego, 11 Listopada, Orzeszkowej, Cicha,
- cmentarz na przedmieściu zw. Stara Kłodawa przy ul. Cichej,
- architekturę sakralną: dawny zespół klasztorny karmelitów, drewniany kościół św. Sebastiana z dzwonnica,
- zabudowę mieszkalną przy wyżej wymienionych ulicach, o przeważającym typie domów parterowych z dachami dwuspadowymi,
- zabudowę użyteczności publicznej: ratusz na pl. Wolności.

Dobry stan zachowania poszczególnych elementów układu przestrzennego: ulic, placów, podziałów gruntów, architektury sakralnej i mieszkalnej oraz wyraźna czytelność ich genezy widzianej w szerokim kontekście rozwoju gospodarczo-społecznego Wielkopolski w czasie reformy państwa w średniowieczu, a także w kontekście dalszych przekształceń w wiekach późniejszych, szczególnie w końcu XVIII w. i XIX w., stawia historyczny ośrodek miejski w grupie cennych zespołów współtworzących dziedzictwo kulturowe kraju.

Dzielnica staromiejska Koła wpisana została do rejestru zabytków pod nr 31/384 decyzją z dnia 26 lipca 1951 r. Historyczny układ urbanistyczny miasta Koła obejmuje teren ukształtowany w XIV w. z elementami rozwiniętymi w XVIII w. i XIX w. Obszar pomiędzy widlami Warty obejmuje:

- nawarstwienia kulturowo-osadnicze od czasów pradziejowych po okres nowożytny,
- znajdujący się w centrum Stary Rynek,
- układ ulic w centrum miasta, stanowiący granice średniowiecznej lokacji: Starowarszawska, Grodzka, Joselewicza, Mickiewicza, Wyszyńskiego,
- ulice odchodzące od centrum: Pułaskiego, Kajki, Sejmikowa, Rzeźnicza, Wschodnia, Krzywa, Długosza, Krótka, Orzeszkowej, Fornalskiej, Nowy Rynek,
- ulice skrajne okalające zespół: Żelazna, Ogrodowa, Asnyka, Zawiszy Czarnego, Kilińskiego, Klasztorna,
- kościół p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego, zespół klasztorny

Bernardynów,

- zabudowę mieszkalną przy w/w ulicach.

Układ urbanistyczny Przedcza wpisany został do rejestru zabytków pod nr A-472/213 decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Koninie z dnia 12 marca 1992 r. W obrębie układu wyznaczone zostały strefy ochrony konserwatorskiej:

- 1) strefa „A” ścisłej ochrony konserwatorskiej obejmuje teren średniowiecznego grodziska, na którym znajdują się relikty zamku wraz z najbliższym otoczeniem,
- 2) strefa „B” ochrony konserwatorskiej obejmuje pierzeje następujących ulic i placów: pl. św. Wawrzyńca, ul. Rybacka, ul. Chłodna, ul. 1 Maja, ul. Kopernika, ul. Waryńskiego, pl. Wolności, ul. Bema /od pl. Wolności do skrzyżowania z ul. Nową i Szkolną/, ul. Zamkowa, ul. Kilińskiego, ul. Wyszyńskiego /od ul. Kilińskiego do cmentarza ewangelickiego i domu nr 2 łącznie,
- 3) strefa „K” ochrony krajobrazu obejmuje teren pomiędzy strefą „B” a Jeziorem Przedeckim.

6.4. Zabytki archeologiczne

Zabytki archeologiczne są częścią dziedzictwa kulturowego. Europejska konwencja o ochronie archeologicznego dziedzictwa kulturowego sporządzona w La Valetta dnia 16 stycznia 1992 r. (Dz. U. 96.120.564 z dnia 9 października 1996 r.) uznaje je jako źródło „zbiorowej pamięci europejskiej i instrument dla badań historycznych i naukowych”. Zgodnie z definicją zastosowaną w ustawie o ochronie i opiece nad zabytkami zabytek archeologiczny, to zabytek nieruchomy, będący powierzchnią, podziemną lub podwodną pozostałością egzystencji i działalności człowieka, z nawarstwień kulturowych i znajdujących się w nich wytworów bądź ich śladów lub zabytek ruchomy, będący tym wytworem (art. 3 pkt 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami).

Dziedzictwo archeologiczne jest bogactwem kulturowym pozostawionym nam przez przeszłe pokolenia ludzkości, które zamieszkiwały dawniej naszą planetę. Składają się na nie wszelkie materialne ślady ludzkiej egzystencji pozostawione na ziemi, pod ziemią czy w wodzie. Mogą one mieć postać opuszczonych budowli i ich pozostałości, urządzeń osadniczych (np. palenisk, pieców garncarskich, studni, jam zasobowych), cmentarzysk, pól bitewnych, miejsc kultu i warstw ziemi powstałych w wyniku działalności z wszelkimi przedmiotami z nimi związanymi. Źródła archeologiczne stanowią nieodnawialny depozyt przekazany nam przez przeszłe pokolenia, depozyt, który jesteśmy zobowiązani

chronić, mądrze i oszczędnie wykorzystywać i w możliwie jak najmniej uszczuplonym stanie przekazać przyszłym pokoleniom. Zachowanie dziedzictwa archeologicznego jest ważne dla wszystkich: dla naukowców (archeologów), którzy badając je odtwarzają przeszłość; dla turystów, którzy czerpią wrażenia kontaktu z przeszłością odwiedzając udostępnione do zwiedzania stanowiska archeologiczne; dla młodzieży szkolnej, która zyskuje zrozumienie dziejów ludzkości odwiedzając wystawy muzealne; dla wszystkich, którym dziedzictwo archeologiczne dostarcza odczucia posiadania głębokich korzeni naszej obecnej z dziedzictwa archeologicznego czerpią poczucie swojej tożsamości kulturowej i związku emocjonalnego z danym miejscem lub regionem.

6.4.1. Wykaz stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków

Na terenie powiatu kolskiego znajdują się 3 stanowiska archeologiczne wpisane do rejestru zabytków województwa wielkopolskiego. Wykaz stanowisk archeologicznych wpisanych do rejestru zabytków został przedstawiony z podziałem na gminy:

Gmina Dąbie – na terenie gminy znajduje się 1 stanowisko archeologiczne wpisane do rejestru zabytków województwa wielkopolskiego.

Miejscowość	Rodzaj stanowiska	Chronologia/kultura	Numer rejestru zabytków
CHRUŚCIN st. 1 AZP 59-45/1	1. GRODZISKO	1. KULTURA ŁUŻYCKA	25/Wlkp/C 14.09.2010

Gmina Kościelec – na terenie gminy znajduje się 1 stanowisko archeologiczne wpisane do rejestru zabytków województwa wielkopolskiego.

Miejscowość	Rodzaj stanowiska	Chronologia/kultura	Numer rejestru zabytków
RUSZKÓW PIERWSZY st. 35 AZP 58-44/20	1. GRODZISKO STOŻKOWATE	1. PÓŻNE ŚREDNIOWIECZE	413/Wlkp/C 22.03.2011

Gmina Przedecz – na terenie gminy znajduje się 1 stanowisko archeologiczne wpisane do rejestru zabytków województwa wielkopolskiego.

Miejscowość	Rodzaj stanowiska	Chronologia/kultura	Numer rejestru zabytków
PRZEDECZ st. 23 AZP 54-46/129	1. GRODZISKO	1. ŚREDNIOWIECZE	A-472/213 12.03.1992

6.4.2. Opis koncentracji stanowisk archeologicznych łącznie z ich funkcją i krótką analizą chronologiczną, uwarunkowania fizjograficzne

Obszar powiatu kolskiego został rozpoznany archeologicznie w ramach Archeologicznego Zdjęcia Polski (AZP). AZP to program badawczy obejmujący swym zasięgiem terytorium całej Polski. Pozwala na dokładne rozpoznanie zasobów archeologicznych. W swych założeniach obejmuje bowiem kilka etapów badawczych: 1. kwerendę archiwalną w muzeach, instytucjach publicznych i publikacjach, 2. badania powierzchniowe.

Należy jednak pamiętać, że baza danych AZP jest bazą otwartą. Dołączane są do niej ciągle nowe informacje pochodzące z kolejnych badań czy też weryfikacji badań wcześniejszych. W związku z powyższym dokumentacja stanowisk archeologicznych utworzona metodą AZP jest źródłem najbardziej aktualnej wiedzy o terenie.

W poniższej tabeli zaprezentowano zestawienie stanowisk archeologicznych z terenu powiatu kolskiego:

Gmina	Ilość stanowisk archeologicznych	Kategorie stanowisk archeologicznych										
		Rejestr					Ewidencja					
		grodziska	osady	cmentarzyska płaskie	cmentarzyska kurhanowe	inne	grodziska	dwory	osady	Cmentarzyska płaskie	Cmentarzyska kurhanowe	inne
Babiał	135	-	-	-	-	-	-	1	132	2	-	-
Chodów	164	-	-	-	-	-	-	-	164	-	-	-
Dąbie	439	1	-	-	-	-	-	-	429	6	1	2
Grzegorzew	361	-	-	-	-	-	-	-	355	6	-	-
Kłodawa	508	-	-	-	-	-	-	1	494	9	-	4
Miasto Koło	17	-	-	-	-	-	-	-	13	1	-	3
Koło	361	-	-	-	-	-	-	-	354	6	-	1
Kościelec	550	1	-	-	-	-	1	-	538	6	-	4
Olszówka	346	-	-	-	-	-	-	-	342	4	-	-
Osiek Mały	299	-	-	-	-	-	-	-	299	-	-	-
Przedecz	215	1	-	-	-	-	-	-	212	2	-	-
RAZEM	3395	3										
RAZEM		3						3392				

TAB. Zestawienie dziedzictwa archeologicznego na terenie powiatu przedstawiono za „Raportem o stanie zabytków w Powiecie kolskim” z 2004 r., Wielkopolskim biuletynem konserwatorskim tom III/2006, gminnymi programami opieki nad zabytkami i danymi przekazanymi przez WUOZ Delegatura w Koninie

Obszar powiatu kolskiego położony jest w centralnej części Polski, na pograniczu dwóch podprowincji fizyczno-geograficznych: Niziny Środkowopolskiej i Pojezierza Południowobałtyckiego. Zgodnie z podziałem fizyczno-geograficznym Polski J. Kondrackiego większą część regionu należy do makroregionu Niziny Południowo-Wielkopolskiej, a w jego obrębie do mezoregionów: Kotlina Kolska,

Wysoczyzna Kłodawska, Wysoczyzna Turecka. Jedynie tereny położone na północ od Kotliny Kolskiej i Wysoczyzny Kłodawskiej należą do makroregionu Pojezierza wielkopolskiego, a w jego obrębie do mezoregionu Pojezierza Kujawskiego.

Pod względem pochodzenia rzeźby terenu, typów krajobrazu naturalnego, a w konsekwencji regionów fizyczno-geograficzny powiat kolski dzieli się na dwie części. Linia podziału przebiega z północnego wschodu na południowy zachód. Północna część powiatu odznacza się wyraźną rzeźbą młodoglacjalną i krajobrazami młodoglacjalnymi. Południowa część regionu nosi natomiast piętno rzeźby i krajobrazów staroglacjalnych.

W granicach powiatu przeważają trzy główne dopływy Warty: w części wschodniej prawobrzeżne – Ner i Rgilewka, w części południowej lewobrzeżny – Kiełbaska. W wyniku prac melioracyjnych, które polegały głównie na prostowaniu i obwałowaniu koryta rzeki, Warta zatraciła na tym obszarze swój naturalny charakter. Pozostałościami po meandrującej niegdyś rzece są zarastające starorzecza. Wśród jezior na terenie powiatu kolskiego dominują rynnowe o orientacji północ-południe: Brdowskie, Lubotyń, Przedecz. Łącznie powierzchnia jezior Ziemi kolskiej wynosi w przybliżeniu 652,8 ha.

Początki kształtowania się osadnictwa grup ludzkich na terenie powiatu kolskiego sięgają starszej epoki kamienia – paleolitu. Grupy ludzkie, które wówczas dotarły na omawiany teren to gromady łowców podążających za przemieszczającymi się sezonowo na osi północ-południe reniferami. Ślady ich pobytu przetrwały w postaci wyrobów krzemienych (ryłce, drapacze, liściaki, rzemie), znanymi między innymi ze stanowisk na wydmach w Ruszkowie.

Szereg zmian kulturowych i klimatycznych związanych jest z początkiem holocenu. Na ten okres datuje się środkową epokę kamienia – mezolit. W tym czasie obserwuje się generalne ocieplenie klimatu. Dominującą formą stało się myślistwo typu traperskiego. Polowano na zwierzynę i łowiono ryby w obrębie określonego terytorium, uzupełniając jadłospis zbieractwem roślin dziko rosnących. Ogólnie rzecz biorąc, wszystkie te społeczności prowadziły podobny, półkoczowniczy tryb życia. Pradolina Warty z rozległymi rozlewiskami i zróżnicowanymi typami lasów stwarzała dogodne warunki dla tego typu gospodarki. Lasy nie stanowiły zwartej pokrywy. Wolne lub prawie wolne od nich były piaszczyste wydmy, które ze względu na suche podłoże i bliskość wody były najdogodniejszym miejscem dla czasowych obozowisk, zakładanych przez ówczesną ludność. Nic więc dziwnego, że pradolina Warty w pobliżu Koła

przyciągała grupy łowców – zbieraczy. Na terenie powiatu kolskiego odkryto dosyć liczne, typowe dla okresu mezolitu, drobne narzędzia wykonane z krzemienia (tzw. mikrolity).

Bardziej ustabilizowane osadnictwo widoczne jest jednak dopiero w młodszej epoce kamienia - neolicie. Neolit przynosi rewolucyjne zmiany w historii ludzkości. Dotychczasowa gospodarka przyswajająca dzięki opanowaniu uprawy ziemi i hodowli zwierząt, została zastąpiona przez gospodarkę wytwarzającą. Wraz z osiadłym trybem życia pojawiły się takie wynalazki jak: stałe budownictwo mieszkalne i gospodarcze, umiejętność lepienia i wypalania naczyń glinianych, znajomość tkactwa itp.

Pierwszą kulturą w pełni neolityczną była kultura ceramiki wstęgowej. Ludność tej kultury zakładała swoje osiedla na żyznych terasach rzecznych, na czarnych i brunatnych ziemiach. Lokowali na nich stałe osady składające się z długich, prostokątnych domów. Zajmowali się głównie uprawą roli oraz hodowlą. Znamy ślady osadnictwa tej kultury między innymi z okolic miejscowości Rusków. Większe skupiska ludzkie z okresu neolitu na terenie powiatu kolskiego wiążą się z kulturą pucharów lejkowatych. Ówczesna ludność zamieszkiwała niewielkie osady, położone na łagodnych stokach wydmych wzniesień. Zajęcia gospodarskie ogniskowały się głównie wokół uprawy zbóż oraz hodowli zwierząt. Charakterystyczną cechą ludności tej kultury w zakresie obrządku pogrzebowego były monumentalne grobowce megalityczne („kujawskie”) w postaci długiego (do 130 m), trójkątnego (o podstawie do 15 m) kopca obstawionego wielkimi kamieniami. Pochówki w obudowie kamiennej znajdowały się pod nasypem grobowca. Warto w tym miejscu wspomnieć o znanym z danych archiwalnych cmentarzysku megalitycznym kultury pucharów lejkowatych w okolicach miejscowości Słupczka. Gdzie dokładnie było zlokalizowane to cmentarzysko nie jest jasne. Jego pozostałości zostały usunięte w wyniku działalności rolniczej (głęboka orka). Obecność ludności kultury pucharów lejkowatych na terenie dzisiejszego powiatu poświadczają liczne znaleziska osadnicze (między innymi w okolicach miejscowości: Daniszew, Dobrów, Dzierawy, Janczewy, Kłoczek, Kocewia Duża, Koło, Korzecznik Parcele, Nowe Budki, Nowy Budziszów, Młynek, Osiek Mały, Rusków, Waki, Stary Budziszów, Zabójno, Zielonka).

Liczne są również ślady obecności na naszych terenach ludności kultury amfor kulistych rozwijającej się prawie równolegle z kulturą pucharów lejkowatych. Znamy osady tej kultury zlokalizowane między innymi w okolicach miejscowości: Bylice, Ladorudzek Janowice, Zabłocie, Zakrzewo,

Z końca epoki neolitu znamy ślady bytności przedstawicieli kultury ceramiki sznurowej.

Z upowszechnieniem się nowego materiału (brązu) wiąże się dalszy rozwój gospodarczo-cywilizacyjny w epoce brązu. Docierał on na nasze tereny drogą wymiany z południa Europy, zwiększając rolę handlu i powodując przenikanie się wpływów. W środkowym i późnym okresie epoki brązu zaczęła się rozwijać na ziemiach polskich kultura łużycka, zaliczana do wielkiego kompleksu kultur popielnicowych, rozprzestrzeniających się stopniowo z centrum naddunajskiego na rozległe tereny Europy.

Osadnictwo kultury łużyckiej na terenie powiatu kolskiego jest bardzo bogato reprezentowane. Wystarczy wspomnieć o grodzisku w miejscowości Chruścin czy o osadach tej kultury w okolicach miejscowości: Babiak, Barłogi, Bierzwienna Krótka, Bierzwienna Długa, Bogusławice, Borecznia Wielka, Borysławice Zamkowe, Chełmno, Chruścin, Częstków, Daniszew, Dobrów, Górąj, Grzegorzew, Janowice, Kiełczewek, Kłokczyn, Kobylata, Kocewia Duża, Krzykossy, Lubotyń, Luboniek, Młynek, Osiek Mały, Osiek Wielki, Ozorzyn, Polonisz, Pomarzany Fabryczne, Rgilew, Rzuchów, Smólniki Racięckie, Stare Budki, Stare Morzyce, Stary Budzisław, Tarnówka, Waki, Zakrzewo. Natomiast cmentarzyska łączone z ludnością kultury łużyckiej znamy między innymi z miejscowości: Bylice, Borysławice Zamkowe, Częstków, Daniszew, Karszew, Koło, Ladorudzek, Straszaków, Tarnówka.

Pod koniec okresu halsztackiego rozpoczyna się stopniowy rozkład kultury łużyckiej, spowodowany prawdopodobnie kryzysem gospodarczym wywołanym pogorszeniem się klimatu oraz zbytnim wyeksploatowaniem środowiska naturalnego. Dodatkowym czynnikiem destabilizacyjnym był najazd Scytów. Osłabiona ludność kultury łużyckiej była stopniowo podbijana lub kolonizowana przez pokrewne im ludy tworzące kulturę pomorską. Z terenu powiatu znamy kilka osad i cmentarzysk ludności tej kultury zlokalizowanych między innymi w miejscowościach: Barłogi, Bierzwienna Krótka, Borysławice Kościelne, Chełmno, Częstków, Kobylata Okoleniec, Rgilew, Rysiny Kolonia, Rzuchów, Straszaków, Zawadka.

Początek wieku IV p.n.e. wiąże się z masowym upowszechnieniem się żelaza jako podstawowego surowca, ujednolicenia używanych ozdób, narzędzi, broni, przedmiotów codziennego użytku. Na terenie ziem polskich wykształciła się wówczas tzw. kultura przeworska. Miało to miejsce w późnym okresie lateńskim (młodszy okres przedrzymski). Rozwijała się ona następnie w kolejnym okresie –

wpływów rzymskich. Na obszarze powiatu notujemy bardzo liczne stanowiska kultury przeworskiej. Osady znane są z miejscowości: Barłogi, Bierzwienna Krótka i Bierzwienna Długa, Bogusławice, Borecznia Wielka, Borysławice Zamkowe, Chełmno, Częstków, Daniszew, Dębina, Dobrów, Felicjanów, Góraj, Grzegorzew, Kaleń Mała, Kielczewek, Kłokczyn, Kobylata, Kocewia Duża, Ladorudzek, Luboniek, Lubotyń, Młynek, Stare Morzyce, Nowe Budki, Nowy Budziszław, Osiek Mały, Osiek Wielki, Ozorzyn, Rgilew, Ruszków Pierwszy, Rysiny Kolonia, Słupieczka, Stary Budziszław, Rzuchów, Tarnówka, Tury, Waki, Wólka Czepowa, Zakrzewo, Zbójno. Natomiast powiązane z nimi cmentarzyska notujemy w okolicach miejscowości: Barłogi, Borysławice Kościelne i Zamkowe, Chełmno, Grzegorzew, Kościelec, Lutomirów, Okoleniec.

Na przełomie IV i V w. n.e. większość obszarów ziem polskich przeżywa głęboki kryzys kulturowy, osadniczy i gospodarczy. Związane jest to prawdopodobnie załamaniem się dotychczasowej sytuacji politycznej Europy w wyniku najazdu Hunów. Najazd ten wywołał masowe przesunięcia ludności zamieszkującej jej środkową część oraz zlikwidował wpływ Cesarstwa Rzymskiego. Rozpoczął się okres wędrówek ludów. Bezpośrednim tego skutkiem było zahamowanie trwającego kilka wieków rozwoju gospodarczego i społecznego na ziemiach polskich.

Począwszy od VI w. n. e. wkraczamy w nowy okres dziejów zwany wczesnym średniowieczem. Gęstość osadnictwa w tym okresie jest raczej niewielka. Znaczny rozwój gospodarczy, społeczny i kulturowy zaczął się w wieku VIII. W ciągu IX i X wieku kształtowały się podstawy terytorialne państwa polskiego. Powstały wówczas grody – siedziby przedstawicieli władzy, ośrodki gospodarcze i załóżki przyszłych miast. Widoczne są fazy powstawania grodów: okres plemienny, kiedy grody skupiają się w Wielkopolsce zachodniej i południowo-zachodniej; następnie w czasie bezpośrednio poprzedzającym okres formowania państwa grody powstają w środkowej i północno-wschodniej Wielkopolsce; sieć grodów rozrasta się następnie przynajmniej w trzech fazach w miarę poszerzania się terytorium państwa piastowskiego.

W okresie tym duże znaczenie miała dolina środkowej Warty. Była to jedna z ważnych arterii komunikacyjnych umożliwiających powiązanie grodów między sobą oraz teren przepraw na lądowych szlakach handlowych i militarnych. Niewątpliwie był to istotny bodziec do rozwoju osadnictwa w miejscach przeprawowych, takich jak Kościelec. Właśnie Kościelec stał się w następnych stuleciach centrum, wokół którego skupiała się sieć osadnicza. Liczne osady,

niektóre o powierzchni liczącej po kilkanaście hektarów, skupiają się wzdłuż Kiełbaski na gruntach Kościelca, Białkowa Kościelnego, Straszkowa, Gąsiorowa, Gozdowa czy Trzęsniewa. Wczesnośredniowieczne cmentarzysko rządowe zarejestrowano na gruntach wsi Daniszew. Skarby wczesnośredniowieczne (odkryte między innymi w Gąsiorowie), wskazują o nie najgorszych dochodach okolicznych mieszkańców.

Obraz dynamiki rozwoju osadniczego z okresu wczesnego średniowiecza, nie zmienia się także w późnym średniowieczu. W tym czasie kształtuje się obecny układ miejscowości, stanowiska średniowieczne i nowożytnie występujące w pobliżu obecnych miejscowości wyznaczają tym samym ich metrykę. Szczególnie bujny rozwój osadnictwa i powstawania wsi nastąpił od XV – XVI w.

6.4.3. Stan zachowania zabytków archeologicznych oraz istotne zagrożenia dla zabytków archeologicznych

Stanowiska archeologiczne podlegają stałym zagrożeniom. Z każdym rokiem, wraz z rozwojem techniki, intensyfikacją działalności przemysłowej, gospodarczej, rolniczej rośnie stopień ich zagrożenia oraz pojawiają się nowe.

W myśl art. 6 pkt 3 Ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wszystkie zabytki archeologiczne – bez względu na stan zachowania podlegają ochronie i opiece. Należy przy tym pamiętać, że zasięg stanowisk archeologicznych został wyznaczony na mapach na podstawie badań powierzchniowych. Jednak nie może on odpowiadać dokładnie zasięgowi występowania pozostałości osadnictwa pradziejowego pod ziemią. Dlatego należy traktować go zawsze orientacyjnie, może bowiem okazać się, że obiekty archeologiczne zalegają także w sąsiedztwie wyznaczonego na podstawie obserwacji powierzchniowej, zasięgu stanowiska. .

Najlepiej zachowane są stanowiska archeologiczne położone na nieużytkach, terenach niezabudowanych oraz terenach zalesionych. Należy tutaj przypomnieć, że ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nakłada na każdego, kto zamierza realizować nowe zalesienia lub zmianę charakteru dotychczasowej działalności leśnej na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, obowiązek pokrycia kosztów badań archeologicznych oraz ich dokumentacji.

Dużym zagrożeniem dla stanowisk archeologicznych są inwestycje budowlane i przemysłowe (zwłaszcza rozwój budownictwa mieszkalnego i przemysłowego oraz budowa dróg), nielegalna eksploatacja piasek i żwirowni.

Istotnym zagrożeniem jest również działalność rolnicza, zwłaszcza intensywna orka.

W najbliższych latach planowana jest budowa północnej obwodnicy Koła. Zgodnie z opracowanym już projektem budowlanym usytuowana będzie po północnej stronie miasta Koła, zaczynając w miejscowości Chojny i kończąc w miejscowości Borki. Obwodnica będzie przechodzić przez tereny użytkowane rolniczo. Inwestycja polegać będzie na budowie obwodnicy o nawierzchni bitumicznej wraz z budową skrzyżowań z istniejącą siecią drogową. Ponadto obejmuje budowę dodatkowych jezdni, ciągów komunikacyjnych, zjazdów, przepustów, obiektów inżynierskich, wykonanie odwodnienia, budowę oświetlenia drogowego, kanału technologicznego, przebudowę i zabezpieczenie kolidujących urządzeń obcych.

Do innego rodzaju zagrożeń należy działalność nielegalnych poszukiwaczy. Zagrożają oni przede wszystkim cmentarzyskom oraz stanowiskom o własnej formie krajobrazowej, jak grodziska czy fortyfikacje ziemne oraz pozostałości z okresu II wojny światowej.

Również przebudowa układów urbanistycznych, ruralistycznych i założeń pałacowo-parkowych prowadzi często do naruszenia średniowiecznych i nowożytnych nawarstwień kulturowych. W związku z tym wszystkie prace ziemne wymagają jednoczesnego prowadzenia badań archeologicznych. Wyniki badań często stanowią jedyną dokumentację następujących po sobie faktów osadniczych na tym terenie. Pozwalają one skorygować, uszczegółowić i potwierdzić informacje uzyskane ze źródeł pisanych. Pozyskany w trakcie badań materiał ruchomy umożliwia uzupełnienie danych o kulturze materialnej mieszkańców.

Zagrożeniem dla dziedzictwa archeologicznego jest również rozwój turystyki zwłaszcza nad rzekami, jeziorami i w obszarach leśnych. Tereny te atrakcyjne pod względem rekreacyjnym obecnie, często były również okupowane przez ludzi w pradziejach i wczesnym średniowieczu. Dostęp do wody, który stanowił podstawę egzystencji osadniczej umożliwiał tworzenie niezwykle licznych osad o metryce sięgającej od epoki kamienia po czasy nowożytne.

W celu ochrony stanowisk archeologicznych i nawarstwień kulturowych podczas inwestycji związanych z zabudowaniem i zagospodarowaniem terenu, ważne jest określenie zasad ochrony zabytków archeologicznych ujętych w ewidencji zabytków, w planach zagospodarowania przestrzennego albo w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzjach o warunkach zabudowy, decyzjach o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej,

decyzjach o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzjach o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego oraz respektowanie przez inwestorów zapisów dotyczących ochrony zabytków archeologicznych w opiniach i decyzjach Kierownika Delegatury w Koninie Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Poznaniu.

W przypadku stanowiska archeologicznego wpisanego do rejestru zabytków istnieje zakaz prowadzenia wszelkich działań naruszających strukturę gruntu, a prace porządkowe wymagają uzyskania pozwolenia właściwego miejscowo konserwatora zabytków – Wielkopolski Wojewódzki Konserwator Zabytków w Poznaniu, Kierownik Delegatury w Koninie.

7. Gminne ewidencje zabytków i gminne programy opieki nad zabytkami na terenie powiatu kolskiego.

Do obowiązków samorządu gminy należy ochrona zabytków, które znajdują się na jej terenie. Zadania te precyzuje art. 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. (t. j. Dz. U. z 2022 r., poz. 840). Gminy mają dbać między innymi o zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie oraz zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla ich wartości. Do obowiązków nałożonych przez ustawodawcę należy również uwzględnienie zadań ochronnych w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska, czemu mają służyć gminne ewidencje zabytków. Ewidencje te powinny zawierać: zabytki nieruchome wpisane do rejestru, inne zabytki nieruchome znajdujące się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, stanowiska archeologiczne, historyczne układy ruralistyczne wsi, historyczne układy urbanistyczne miasta, inne zabytki nieruchome wyznaczone przez burmistrza miasta, wójta w porozumieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków.

W gminnej ewidencji zabytków uwzględnia się zabytki architektury sakralnej, rezydencjonalnej, folwarcznej, budownictwa mieszkaniowego i gospodarczego, zabytki techniki, dzieła budownictwa obronnego, ponadto historyczne układy urbanistyczne lub ruralistyczne, zabytkowe cmentarze, parki lub ogrody i inne formy zieleni komponowanej, a także stanowiska archeologiczne.

Gminna ewidencja zabytków nie jest jedną z form ochrony zabytków wymienionych w art. 7 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ale zgodnie z art. 21 tejże ustawy jest podstawą do sporządzenia gminnych

programów opieki nad zabytkami. Dodatkowo ustawodawca z czasem wzmocnił rangę gminnych ewidencji zabytków poprzez między innymi obowiązek uzgadniania z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków projektów decyzji o Warunkach Zabudowy i Zagospodarowanie Terenu oraz projektów budowlanych dotyczących obiektów ujętych między innymi w gminnych ewidencjach zabytków.

Ponadto właściciele lub posiadacze obiektów zabytkowych ujętych w gminnej ewidencji zabytków muszą zawiadamiać wojewódzkiego konserwatora zabytków o wszelkich zagrożeniach, niekorzystnych zmianach oraz o zmianie stanu prawnego zabytku. Mają też obowiązek uczestniczenia w kosztach badań archeologicznych prowadzonych na swoim terenie.

W tabeli poniżej przedstawiono wyniki analizy stanu posiadania uchwalonych, aktualnych programów opieki nad zabytkami oraz posiadania ewidencji zabytków nieruchomych i archeologicznych przez gminy powiatu kolskiego

Gminne programy opieki nad zabytkami oraz ewidencja zabytków stan na 30.06.2023r.

Lp.	Nazwa Gminy	Uchwała Gminy o przyjęciu Programu	Ewidencja zabytków nieruchomych i archeologicznych
1.	Babiał	Uchwała nr XXVIII/302/21 Rady Gminy Babiał z dnia 29 października 2021 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Babiał na lata 2021-2024	Tylko nieruchomych
2.	Chodów	Ewidencja opracowana, zatwierdzona przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków lecz nie przyjęta przez Radę Gminy Chodów	Tylko nieruchomych
3.	Koło	Ewidencja opracowana i czeka na zatwierdzenie przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, a później przyjęcie przez Radę Gminy Koło	Tylko nieruchomych
4.	Kościelec	Uchwała nr LII/387/23 Rady Gminy Kościelec z dnia 30 marca 2023 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Kościelec na lata 2023-2026	Tylko nieruchomych

5.	Osiek Mały	Uchwała nr 153/20 Rady Gminy Osiek Mały z dnia 26 sierpnia 2020 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Osiek Mały na lata 2020-2023	Tylko nieruchomości
6.	Olszówka	Uchwała nr XXXV/214/2022 Rady Gminy Olszówka z dnia 10 marca 2022 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Olszówka na lata 2022-2025	Jest
7.	Miejska Koło	Uchwała nr XXI/203/2020 Rady Miejskiej w Kole z dnia 26 lutego 2020 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Miasta Koła na lata 2020-2023	Jest
8.	Grzegorzew	Uchwała nr XVIII/106/2020 Rady Gminy Grzegorzew z dnia 31 marca 2020 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Grzegorzew na lata 2020-2023	Jest
9.	Dąbie	Uchwała nr XXIII/191/2020 Rady Gminy Dąbie z dnia 22 września 2020 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Dąbie na lata 2020-2023	Tylko nieruchomości
10.	Przedecz	Uchwała nr XVIII/135/2021 Rady Gminy Przedecz z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Przedecz na lata 2021-2024	Tylko nieruchomości
11.	Kłodawa	Uchwała nr XXVIII/254/2021 Rady Gminy Kłodawa z dnia 2 czerwca 2021 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy Kłodawa na lata 2021-2024	Jest

8. Uwarunkowania wewnętrzne ochrony zasobów dziedzictwa i krajobrazu kulturowego

8.1. Uwarunkowania wynikające ze *Strategii rozwoju powiatu kolskiego na lata 2015-2025*

„Strategia rozwoju powiatu kolskiego na lata 2015 - 2025” przyjęta została Uchwałą Rady Powiatu Kolskiego Nr XXI/132/2016 z dnia 28 kwietnia 2016 r. *Strategia* jest jednym z ważniejszych dokumentów programowych określających cele, jakie stawia przed sobą samorząd powiatowy oraz ogólne zadania służące ich realizacji.

W *Strategii* sformułowana została misja rozwoju powiatu: „Misją Powiatu Kolskiego jest prowadzenie polityki rozwoju opartej na: bazowaniu na potencjale endogenicznym, szerszym otwarciu na otoczenie, budowaniu sieci powiązań między podmiotami rozwoju, uwzględnieniu potrzeb grup defaworyzowanych, uwzględnieniu potrzeb środowiska naturalnego”.

Dokument uwzględnia ochronę dziedzictwa kulturowego, włącza ją w rozwój powiatu zarówno w zakresie wykorzystania obiektów zabytkowych do celów turystycznych podnoszących jego atrakcyjność, jak również promocję imprez kulturalnych związanych z tradycją tego regionu.

W części „Diagnoza społeczno-gospodarcza” wymieniono najcenniejsze obiekty wpisane do rejestru zabytków, m.in. obiekty i zespoły sakralne w Brdowie, Dobrowie, Grzegorzewie, Kole, Kłodawie, Przedczu, ruiny zamków w Kole i Borysławicach Zamkowych, zespół pałacowy w Kościelcu oraz miejsca historyczne o dużym znaczeniu dla regionu, m.in. były obóz zagłady w Chełmnie nad Nerem.

Zaprezentowano również wyróżniające się szlaki turystyczne skupione wokół dziedzictwa historii i kultury:

- Szlak Gotycki powiatu kolskiego; kościoły, klasztory, zamki, ratusze,
- Podziemna trasa turystyczna w Kopalni Soli w Kłodawie,
- Szlak bunkrów i schronów w mieście Kole.

Ze względu na posiadane zasoby dziedzictwa powiat kolski jest predestynowany do rozwoju kwalifikowanej turystyki kulturowej.

8.2. Uwarunkowania wynikające z ochrony przyrody i równowagi ekologicznej

W czasach wielkich przekształceń środowiska, związanych przede wszystkim z urbanizacją i uprzemysłowieniem, ogromne znaczenie ma

zachowanie w niezmienionym stanie terenów mało jeszcze zdegradowanych, gdzie przyroda zachowała wiele z naturalnego uroku. Formami takiej ochrony są parki krajobrazowe i obszary chronionego krajobrazu. Tworzy się je na obszarach o wysokich walorach naturalnych środowiska oraz o nieprzeciętnych właściwościach estetycznych krajobrazu, nierzadko połączonych z wartościami historycznymi, turystycznymi i krajoznawczymi.

Na terenie powiatu kolskiego do obszarów objętych ochroną na podstawie ustawy o ochronie przyrody należą:

1. Goplańsko – Kujawski Obszar Chronionego Krajobrazu został utworzony uchwałą nr 53 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koninie z dnia 29 stycznia 1986 r. *w sprawie ustalenia obszarów krajobrazu chronionego na terenie województwa konińskiego i zasad korzystania z tych obszarów* W odniesieniu do omawianego obszaru obowiązuje również Rozporządzenie nr 14 Wojewody Konińskiego z dnia 23 lipca 1998 r. *zmieniające uchwałę w sprawie ustalenia obszarów krajobrazu chronionego na terenie województwa konińskiego i zasad korzystania z tych terenów*. Obszar został utworzony w celu ochrony obszaru zbliżonego do stanu naturalnego oraz zapewnieniu społeczeństwu warunków niezbędnych dla regeneracji sił w środowisku reprezentującym korzystne właściwości dla rozwoju turystyki i wypoczynku. Jego ogólna powierzchnia obszaru wynosi 66.000 ha. Jego fragment znajduje się w północno-zachodniej części gminy, w rejonie wsi Korzecznik. Rozciąga się on na terenie polodowcowych jezior rynnowych, obejmując także fragment kanału Warta – Gopło. Jego krajobraz to mozaika lasów mieszanych, łąk, pól uprawnych i jezior. Bogato rozwinięta linia brzegowa Gopła, liczne wysepki oraz płaskie brzegi sprzyjają rozwojowi rozległych szuwarów, łąk oraz wilgotnych lasów łęgowych, które są najcenniejszym elementem tutejszej szaty roślinnej. Rejon ten to także miejsca lęgowe ptactwa wodnego, błotnego i lądowego.

2. Złotogórski Obszar Chronionego Krajobrazu ustanowiony Uchwałą Nr 53 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koninie z dnia 29 stycznia 1968 r. *w sprawie ustalenia obszarów krajobrazu chronionego na terenie województwa konińskiego i zasad korzystania z tych obszarów*. Na terenie gminy Kościelec obejmuje on dolinę rzeki Kiełbaski oraz miejscowości Gąsiorów, Tury i Trzęśniew. Obszar Złotogórski zajmuje powierzchnię 310 km². Ochroną prawną objęto rzeźbę terenu części Wysoczyzny Tureckiej, subregionu Pagórków Złotogórskich. Na Obszar Złotogórski składają się trzy wzniesienia mające tę samą genezę i jednakowy charakter rzeźby o nazwach miejscowych: Góry Szadowskie, Karpaty i Złote Góry.

Są to formy szczelinowe powstałe w czasie zlodowacenia środkowopolskiego. Zbudowane z łatwo przepuszczalnych osadów piaszczysto żwirowych, przy głębokim lustrze wód gruntowych narażonych na erozję. Dlatego też lasy porastające pagórki zabezpieczają zbocza przed osuwaniem. W wyższych partiach lasu przeważa stary drzewostan z przewagą dębu, w niższych sosna z domieszką dębu, jarzębiny, grabu oraz leszczyny.

3. Rezerwat „Kawęczyńskie Brzęki” utworzony został na podstawie Zarządzenia Nr 219 Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 2 lipca 1959 r. Położony w północno-zachodniej części gminy, zajmuje powierzchnię 49,64 ha. Rezerwat posiada charakter florystyczny. Stanowi go las liściasty ze stanowiskiem jarzębu brekinii, porastający falisty teren z pagórkami o łagodnych zboczach, uformowany w okresie zlodowacenia bałtyckiego.

4. Rezerwat „Rogóźno”- o powierzchni 0,39 ha, utworzony w 1959 roku w celu zachowania ze względów naukowych lasu mieszanego buka i klonu polnego na granicy ich naturalnego występowania(zasięgu). Rezerwat położony jest w zasięgu zlodowacenia środkowopolskiego, stanowi obszar jednorodny geologicznie i glebowo. Ma charakter równiny morenowej płaskiej. Zbiorowisko roślinne rezerwatu zaliczono do zespołu grądu środkowoeuropejskiego. Gatunkiem panującym w drzewostanie rezerwatu jest lipa drobnolistna V klasy wieku z udziałem grabu zwyczajnego, buka pospolitego, jesionu pospolitego, sosny pospolitej i klonu polnego. Przerzedzenie starodrzewu wskutek huraganu nasiliło procesy naturalnego odnowienia (pojawienia się nalotów i podrostów) przede wszystkim lipy, klonu polnego i jesionu. Należy podkreślić, że obecnie drzewostany z panującym gatunkiem w postaci lipy stanowią rzadkość przyrodniczą, a lipa drobnolistna w tym rezerwacie osiąga imponujące wielkości.

5. Stanowisko dokumentacyjne Profil Soli Różowej zostało ustanowione Rozporządzeniem nr 4/08 Wojewody Wielkopolskiego z dnia 11 stycznia 2008 r. Znajduje się na terenie działek nr 1138 i 1140, obręb miasto Kłodawa i zajmuje powierzchnię 0,026 ha. Stanowisko to jest fragmentem formacji geologicznej, zlokalizowanym w przekopie południowo-zachodnim w podziemnych wyrobiskach Kopalni Soli Kłodawa na głębokości 600 m pod ziemią. Stanowisko to obrazuje wykształcenie i sukcesję głównych ogniw litostratygraficznych cechsztynu z centrum basenu permского na obszarze Polski.

6. Obszary Natura 2000

Teren powiatu kolskiego leży w granicach *obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 – Pradolina Warszawsko-Berlińska* oraz *obszaru specjalnej*

ochrony siedlisk Pradolina Bzury i Neru. Obszary te zostały powołane dla zachowania cennych siedlisk przyrodniczych. Głównym walorem obszarów jest występowanie unikalnej roślinności, torfowisk niskich, śródlądowych słonych łąk, ostoi ptactwa. Do sieci Natura 2000 włączony został użytek ekologiczny *Dąbskie Błota*, jeden z najwartościowszych ornitologicznych terenów w całej dolinie Neru. Obejmuje on głównie łąki typu łągów rozlewiskowych i łągów właściwych. Charakterystycznym elementem dla tego obszaru są porośnięte trzciną, pałą szerokolistną i tatarakiem, „oczka wodne” będące pozostałością po eksploatacji torfu.

9. Charakterystyka i ocena stanu zachowania zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków

ARCHITEKTURA SAKRALNA

Zespoły klasztorne

BRDÓW - ZESPÓŁ KLASZTORNY OO. PAULINÓW.

Usytuowany w północno-zachodniej części wsi, na wzniesieniu łagodnie opadającym w kierunku północno-zachodnim do Jeziora Brdowskiego. Kościół wzmiankowany w 1399 r., ok. 1430 r. oddany przez Władysława Jagiełłę paulinom z Częstochowy, którzy opiekowali się parafią do 1819 r. Powrócili na krótko w latach 1860-1864, a na stałe w 1952 r. W 1652 r. kościół zniszczony został przez Szwedów, rok 1748 przyniósł kolejny pożar kościoła. Świątynię odbudowano w stylu barokowym w 1758 r. W 1790 r. dobudowano wieżę, wzniesiono mur z dwiema bramami otaczający zespół klasztorny. Wieża spłonęła od pioruna w 1870 r., odbudowana jeszcze wyższa w 1877 r. W latach 1913-1914 dobudowano od strony południowej kaplicę wg projektu Józefa Dziekońskiego. Kościół murowany z cegły, otynkowany, jednonawowy z wąskim, zamkniętym trójbocznie prezbiterium. Do prezbiterium od północy przylega składzik, od południa zakrystia. Przy nawie, po stronie południowej kaplica na planie kwadratu nakryta kopułą z latarnią. Od zachodu czterokondygnacyjna wieża. Dachy kryte blachą miedzianą. Elewacje wieży podzielone wydatnymi, profilowanymi gzymsami, elewacje nawy i prezbiterium oszkarpowane, kaplica w narożach oszkarpowana ze ścianami podzielonymi pilastrami.

Prostopadle do kościoła, od strony zachodniej, przylega budynek klasztoru, połączony z nim krytym przejściem na wysokości pierwszego piętra. Klasztor wzniesiony został prawdopodobnie w k. XVII w. Spalony w 1748 r., odbudowany w roku 1758. Budynek murowany z cegły, otynkowany, założony na planie

prostokąta, dwukondygnacyjny, częściowo podpiwniczony nakryty dachem dwuspadowym pokrytym blachą miedzianą. Szczyty ujęte spływami wolutowymi, zwieńczone frontonami. Kościół i klasztor wielokrotnie remontowane, utrzymane w dobrym stanie.

KŁODAWA - ZESPÓŁ KLASZTORNY KARMELITÓW TRZEWICKOWYCH, ob. kościoła par. p.w. Wniebowzięcia NMP. Zespół klasztorny karmelitów fundowany przez Franciszka Krzykowskiego h. Junosza w 1623 r. Pierwotny, prawdopodobnie drewniany uległ spaleniowi. Budowę obecnego kościoła murowanego zakończono w 1755 r. W roku 1765 dostawiono masywny korpus dwóch wież od zachodu. Kościół trójnawowy, z wysoką nawą główną krytą dwuspadowym dachem z nieco niższym prezbiterium od wschodu. Nawy boczne znacznie niższe, nakryte daszkami pulpitowymi. Od zachodu dwie masywne, trójkondygnacyjne wieże zwieńczone baniastymi hełmami z latarniami. Dachy kryte dachówką ceramiczną karpiówką. Zewnętrzna bryła opilastrowana, elewacje zwieńczone profilowanymi gzymsami. Korpus nawowy czteroprzęsłowy, przekryty kolebką na podwójnych pasach gurtowych, ze znacznie węższymi nawami bocznymi sklepionymi krzyżowo, w prezbiterium sklepienie żaglaste. Pomiedzy nawami masywne, opilastrowane filary.

Klasztor, ob. plebania wzniesiony w latach 1718-1755 z fundacji Ernesta Chryzostoma Dropowskiego h. Leliwa, wojewody łęczyckiego i starosty kłódawskiego. Budynek murowany, złożony z trzech prostokątnych skrzydeł łączonych wewnętrznym krużgankiem sklepionym krzyżowo, obiegających prostokątny wirydarz. Zamknięcie od południa stanowi bryła kościoła. Skrzydła dwukondygnacyjne, podpiwniczone nakryte dachami dwuspadowymi pokrytymi dachówką ceramiczną karpiówką. W elewacji wschodniej osiowy portyk kolumnowy z balkonem. Remont kapitałny kościoła i klasztoru przeprowadzono w latach 2008-2017. Wyremontowano również kapliczki i ogrodzenie tzw. Ogrójca.

KOŁO - ZESPÓŁ KLASZTORNY OO. BERNARDYNÓW.

Budowę pierwotnego kościoła klasztornego rozpoczęto w 1456(66) r., a ukończono ok. 1482 r. Niszczony wylewami Warty budynek został odbudowany od fundamentów w latach 1773-82. Budynek murowany, z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, otynkowany. Rzut na planie prostokąta, z dwiema kwadratowymi wieżami wysuniętymi częściowo przed lico fasady. Nawa trzyprzęsłowa, prezbiterium prostokątne, jednoprzęsłowe, przy nim w przedłużeniu naw bocznych od wschodu kaplica, od zachodu przejście do klasztoru, za ołtarzem zakrystia. Bryła zwarta, nakryta dachem dwuspadowym, z dwiema

dwukondygnacyjnymi wieżami, nakrytymi hełmami z latarniami. W połowie kalenicy wieżyczka na sygnaturkę. W czasie wojny kościół uległ częściowemu zniszczeniu. Po wojnie wielokrotnie odnawiany.

Klasztor zbudowany w 2 poł. XV w. z fundacji Jana Hinczy z Rogowa, starosty kolskiego i kasztelana sieradzkiego. Budynek niszczone wylewami Warty, odbudowywany z zachowaniem gotyckich murów w l. 1755- 1764. Ściany murowane z cegły. Na obu kondygnacjach od strony dziedzińca korytarz sklepiony kolebkowo-krzyżowo. W pomieszczeniach kolebki z lunetami, w niektórych z geometryczną dekoracją stiukową. Dach kryty blachą miedzianą. Klasztor zbudowany na planie zbliżonym do kwadratu z wirydarzem pośrodku. Naroże północno-wschodnie przylega do wieży kościoła. Między nawą kościoła a wschodnim skrzydłem klasztoru zamknięty dziedziniec. Bryła zwarta, dwukondygnacyjowa, nakryta dachami dwuspadowymi i czterosпадowym na skrzydle zachodnim. Z zewnątrz naroża skrzydła południowego oszkarpowane. W skrzydle wschodnim pojedyncze szkarpy od strony wirydarza i dziedzińca. Obiekt po remoncie.

Architektura drewniana

BIALKÓW KOŚCIELNY - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. STANISŁAWA BISKUPA

Po raz pierwszy Białków jest wzmiankowany jako wieś będąca własnością królewską w dokumentach z 1268 r. Parafia została erygowana przed 1416 rokiem. W 1754 r. miejscowy proboszcz ks. Michał Włostowski wystawił nowy kościół drewniany, który spalił się w 1776 r. Obecny kościół został zbudowany w 1809 r. staraniem ks. Andrzeja Chlebowskiego, tutejszego proboszcza. Drewniany na fundamencie murowanym, konstrukcji zrębowej, zewnątrz oszalowany. Kościół jednonawowy z węższym prezbiterium zamkniętym prosto, za którym znajduje się zakrystia, a przy nawie od południa i zachodu dwie kwadratowe kruchty. Wnętrze nakryte płaskim stropem. Dach dwuspadowy z wieżyczką na sygnaturkę, kryty blachą. Stan zachowania dobry.

Plebania zbudowana w k. XIX w. Murowana, założona na rzucie prostokąta z osiowym gankiem od strony zachodniej, zwieńczonym trójkątnym szczytem, mieszczącym główne wejście. Budynek jednokondygnacyjny, podpiwniczony, nakryty dachem dwuspadowym pokrytym blachą. Zachowany detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów, opasek okiennych, płycin, narożnych lizen. Obiekt na bieżąco remontowany, w dobrym stanie technicznym.

BORYSŁAWICE KOŚCIELNE - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. WNIĘBOWZIĘCIA NMP

Wzniesiony w 1759 r. z fundacji stolnika poznańskiego Antoniego Gorzeńskiego, właściciela wsi Krzykosy. Orientowany, konstrukcji zrębowej, oszalowany. Nawa na planie prostokąta nakryta dachem dwuspadowym, prezbiterium niższe zamknięte trójbocznie. Dachy kryte gontem. Nad nawą wieżyczka na sygnaturkę. Do nawy od południa i zachodu przylegają niewielkie kruchty. Wnętrze jednonawowe przykryte stropem. Na belce tęczowej barokowy krucyfiks. Na ścianach i stropie polichromia Wincentego Strubińskiego z okresu międzywojennego. Gruntowny remont kościoła przeprowadzono w 1979 r. Potem wielokrotnie odnawiany (częściowa wymiana oszalowania, remont dachu).

Na cmentarzu przykościelnym dzwonnica z poł. XVIII w. Drewniana, konstrukcji słupowej, oszalowana, nakryta dachem namiotowym pokrytym gontem. Remontowana w latach 1993 i 2013, utrzymana w dobrym stanie.

CHODÓW - KOŚCIÓŁ FIL. P.W. PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO

Pierwotny kościół istniał już w XV wieku jako fundacja Chodowskich. Jego pozostałością, znajdującą się w obecnym kościele, jest pochodząca z poł. XV w. tablica nagrobna Barbary z Kotowa z płaskorzeźbioną postacią kobietą. Obecny drewniany kościół zbudowany został na przełomie XVI/XVII w., restaurowany w 1788 r i XIX w. Początkowo kościół istniał jako parafialny, w 1864 został filią parafii w Dzierzbicach. Przed wejściem do kościoła, pomnikowy dąb wpisany do rejestru zabytków przyrody. W południowej części cmentarza kościelnego mурowany grobowiec rodziny Jasiukowiczów.

Kościół na planie prostokąta z niższym i węższym prezbiterium zakończonym wielobocznie i dwiema zakrystiami po bokach prezbiterium. Zakrystie prostokątne zamknięte trójbocznie. Kościół niepodpiwniczony, na podmurówce, jednokondygnacyjny, z dwukondygnacyjną partią zachodnią - prostokątna kruchta i obudowany balkon, orientowany, jednonawowy. Nawa i poszczególne człony budynku nakryte osobnymi dwuspadowymi dachami gontowymi, w zwieńczeniu wschodniej części korpusu – wieżyczka z sygnaturką. Ściany w konstrukcji zrębowej wzmocnione lisicami. Ściany zewnętrzne nawy i prezbiterium oszalowane, zakrystie pozostawione bez szalunku. W latach 1975-1978 przeprowadzono gruntowny remont kościoła z dobudowaniem zachodniego członu z kruchtą i dwóch zakrystii, podniesiono kościół o 70 cm w stosunku do pierwotnego położenia, wykonano betonowe fundamenty, wzmocniono konstrukcję ścian, wykonano instalację elektryczną, położono nowy gont. W latach 80. XX w. oszalowano ściany zewnętrzne. W 2010 r. przeprowadzono renowację Kościoła.

Świątynia utrzymana w dostatecznym stanie, wskazana konserwacja oszalowania i pokrycia dachu.

DĘBNO POPROBOSZCZOWSKIE – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA

Kościół wzniesiony w 1766 r. staraniem proboszcza Szymona Sochackiego. Około 1906 r. przedłużono nawę, a w 1987 r. dostawiono od zachodu kruchtę. Kościół konstrukcji zrębowej, oszalowany. Orientowany. Jednonawowy z węższym, zamkniętym trójbocznie prezbiterium, przy którym od strony północnej zakrystia. Przy nawie od zachodu i południa dwie kruchty. Dachy kryte gontami. Nad nawą wieżyczka na sygnaturkę zwieńczona blaszanym hełmem. Wewnątrz drewniany strop, nad chórem pozorna kolebka. Obiekt wielokrotnie remontowany, w dobrym stanie.

DĘBY SZLACHECKIE - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. WNIEBOWZIECIA NMP

Wzniesiony został w 1756 r. z fundacji podkomorzego inflanckiego Stanisława Zakrzewskiego, właściciela wsi. Konstrukcji zrębowej, oszalowany. Orientowany. Jednonawowy z węższym prezbiterium zamkniętym prosto. Przy nawie dwie kaplice tworzące transept. Do kaplicy południowej przylega kruchta i mała kaplica, do północnej – zakrystia i kruchta. Na wysokości transeptu wieżyczka na sygnaturkę z barokowym hełmem. Dachy dwuspadowe, nad prezbiterium trójspadowy, kryte gontem. Wewnątrz strop. Obiekt po kapitalnym remoncie, zakończonym w 2005 r., w dobrym stanie technicznym.

Obok kościoła usytuowana dzwonnica z poł. XVIII w. Zbudowana z belek drewnianych o przekroju kwadratowym na fundamencie z kamieni polnych. Zadaszenie na planie kwadratu, złożone z czterech trójkątnych szczytów połączonych daszkami dwuspadowymi, pokryte gontem. Wielokrotnie remontowana, utrzymana w dobrym stanie.

DOBRÓW – KAPLICA P.W. BŁ. BOGUMIŁA.

Kaplica położona jest wśród rozlewisk rzeki Warty i Teleszyny. Zbudowana w roku 1788, drewniana, konstrukcji zrębowej, oszalowana, jednonawowa. Nawa na planie prostokąta z dostawionym od południowego zachodu prosto zamkniętym prezbiterium. Nad nawą dach dwuspadowy, w kalenicy wieżyczka na sygnaturkę nakryta hełmem z latarnią i krzyżem w zwieńczeniu. Wnętrze nakryte płaskim stropem drewnianym. Obiekt w bardzo dobrym stanie po remoncie kapitalnym przeprowadzonym w 2014 r. (remont konstrukcji, wymiana pokrycia z blachy na gont, wymiana oszalowania).

GRZEGORZEW - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. WNIEBOWZIECIA NMP

Wzniesiony w latach 1776-1777 staraniem księdza Jana Rachlewskiego, kanonika uniejowskiego i proboszcza grzegorzewskiego na miejscu XVII-wiecznej świątyni. Z poprzedniego kościoła zachowała się murowana zakrystia przykryta sklepieniem kolebkowym z lunetami. W latach 1885-1887 z inicjatywy ówczesnego proboszcza ks. Józefa Ruszkowskiego świątynię rozbudowano, przedłużając nawę ku zachodowi. Kościół orientowany, konstrukcji zrębowej, oszalowany. Zachodnia, XIX-wieczna część korpusu nawowego nieco wyższa i szersza z obszernym chórem muzycznym wspartym na słupach, na jej krańcu wieża zwieńczona hełmem z latarnią. Prezbiterium prostokątne zamknięte trójbocznie. Od północy do prezbiterium przylega zakrystia. Po obu stronach nawy kaplice tworzące transept, od południa kruchta, od północy składzik. Na wschodnim skraju nawy wieżyczka na sygnaturkę. Dachy kryte gontem, hełmy blachą miedzianą.

Wnętrze trójnawowe przykryte pozornymi sklepieniami kolebkowymi. Nawy oddzielone spłaszczonymi arkadami wspartymi na drewnianych filarach. Na belce tęczowej barokowy krucyfiks.

Kościół wielokrotnie restaurowany, w bardzo dobrym stanie technicznym. Gruntowny remont przeprowadzono w latach 2000-2003.

KŁODAWA – KOŚCIÓŁ FIL. P.W. ŚW. SEBASTIANA

Wzniesiony w 1557 r. W latach 1846-1847 odnawiany i rozbudowany (wieża, kruchta z przedsionkiem). Kościół drewniany konstrukcji zrębowej. Ściany wzmocnione lisicami, zewnętrznie oszalowane. Budowla jednonawowa, salowa, z prostokątną nawą i prezbiterium zamkniętym trójbocznie. Dachy kryte gontem. Wewnątrz strop.

Kościół remontowany w latach 1972-1976. Remont kapitalny elementów konstrukcyjnych przeprowadzono w latach 2007-2008.

Dzwonnica zbudowana w k. XVIII w. Drewniana, konstrukcji słupowo-ramowej z oszalowaniem i listwowaniem, na podmurówce z kamienia i cegły. Bryła zwarta, dwukondygnacyjna, nakryta czterospadowym dachem pokrytym gontem. Obiekt remontowany w 1976 r. (częściowa wymiana oszalowania, pokrycie dachu gontem). Stan zachowania dostateczny.

UMIEŃ – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. MICHAŁA ARCHANIOŁA

Wzniesiony zapewne w 2 poł. XVII w. Jest to budowla drewniana, konstrukcji zrębowej, oszalowana. Kościół orientowany, jednonawowy z węższym i niższym prezbiterium. Do nawy przylega od północy kwadratowa kaplica, od południa kruchta. Po północnej stronie prezbiterium zakrystia ze składzikiem.

Dachy kryte blachą. Nad dachem góruje wieżyczka na sygnaturkę. Wewnątrz stropy.

Obiekt kilkakrotnie restaurowany. W latach 1994-1998 wzmocniono fundamenty, wymieniono drewnianą podwalinę, wykonano nowy strop w nawie, oszalowano ściany, wymieniono stolarkę okienną. Stan techniczny obiektu dostateczny.

Architektura murowana

BABIAK – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. PRZEMIENIENIA PAŃSKIEGO

Budowę kościoła rozpoczęto w 1857 r. z inicjatywy ówczesnego właściciela dóbr w Ozorzynie – Albina Słubickiego, przerwano w 1863 r., gdy władze rosyjskie zabroniły jej wykończenia. Budowę ukończono w 1907 r. Budowla murowana, założona na planie prostokąta z prezbiterium zamkniętym półkoliście i prostokątną zakrystią od strony północno-zachodniej. Od południa czterokondygnacyjna wieża nakryta ostrosłupowym hełmem. Dachy kryte blachą. Otwory okienne i drzwiowe zamknięte łukiem pełnym w profilowanych opaskach. Zachowany detal architektoniczny w postaci boniowanych lizen, pilastrów, profilowanych gzymsów. Wewnątrz stropy. Wielokrotnie remontowany (dach, wieża, elewacje), utrzymany w dobrym stanie.

BIERZWIENNA DŁUGA – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. DOMINIKA

Kościół wzniesiony w 1901 r. na miejscu poprzedniego, drewnianego. Budynek murowany z cegły, nieotynkowany, trójnawowy, nakryty w nawach dachem dwuspadowym z trójspadowym zamknięciem nad nieco niższym prezbiterium. Od strony zachodniej elewacja zwieńczona szczytem wychodzącym ponad kalenicę dachu. Bryła oszarpowana. Nawa główna przekryta sklepieniem beczkowym, w węższych nawach bocznych płaskie stropy. Pomiędzy nawami masywne, czworoboczne filary opięte pilastrami.

W 1976 r. dach pokryto blachą ocynkowaną, w roku 1994 pomalowano wnętrze, w latach 1998-1999 przeprowadzono konserwację zewnętrznych ścian kościoła.

Dzwonnica zbudowana na przełomie XIX i XX w., murowana, na cokole z kamienia polnego. Pierwsza kondygnacja z kamienia, druga z cegły. Elewacje nieotynkowane, w narożach ujęte lizenami. Dach czterospadowy kryty dachówką. Otwory okienne zamknięte łukiem pełnym. Kondygnacja przyziemia jednoprzestrzenna, druga kondygnacja z konstrukcją słupów wspierających dzwon. W 2004 r. , dzięki staraniom proboszcza i parafian wyłożono nową,

granitową posadzkę w prezbiterium oraz odnowiono dzwonnice. W 2008 r. przeprowadzono renowację organów. W sierpniu 2011 r. przeprowadzono gruntowny remont dzwonów, rozruch mechaniczny, wymianę serc, założenie gongu wybijającego godzinę.

CHEŁMNO - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NARODZENIA NMP

Wzniesiony na miejscu poprzedniej świątyni drewnianej z 1779 r., która spłonęła. Obecna świątynia p.w. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny została wzniesiona w roku 1875, konsekrowana w 1887 r.

Kościół murowany, otynkowany, w stylu neogotyckim, oszkarpowany, jednonawowy z prezbiterium zamkniętym wielobocznie, zbudowany na planie prostokąta z kwadratową w planie wieżą na osi od strony północno-wschodniej, do prezbiterium przylegają po obu stronach kwadratowe w planie pomieszczenia/zakrystia, magazynek. Nawa przykryta dachem dwuspadowym, prezbiterium dwuspadowym przechodzącym na zamknięciu w namiotowy, przybudówki dachami pulpitowymi. Wieża trzypiętrowa zwieńczona czworobocznym hełmem ze ściętymi narożnikami, z ośmioboczną latarnią. W kalenicy dachu na zakończeniu nawy sześcioboczna sygnatka. W latach 90. XX w. przebudowano prezbiterium świątyni i malowano elewacje, zaś w latach 2003–2009 przeprowadzono jej gruntowny remont. Kolejne remonty w latach 2006–2010 objęły: wzmocnienie konstrukcji fundamentów, remont więźby dachowej, remont murów, wykonanie kanału osuszającego, wymianę rynien i rur spustowych, obróbkę blacharskich, naprawę schodów zewnętrznych.

DĄBIE - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. MIKOŁAJA BISKUPA

Obecny kościół wzniesiony został w latach 1807–1809 według projektu architekta Hilarego Szpilowskiego, na zrębach murów poprzedniej, wystawionej przez Celestyna Dunina, siedemnastowiecznej świątyni, spalonej w 1793 r. Świątynię gruntownie odremontowano po zniszczeniach wojennych w 1948 r.

Budynek murowany, otynkowany, jednonawowy na planie prostokąta, o węższym, prosto zamkniętym prezbiterium na planie kwadratu, od zachodu. Od południa kwadratowa w planie zakrystia, od północy symetrycznie magazynek. Elewacja zachodnia i szczyt o charakterze barokowym, okna ostrołukowe. Nawa od wchodu zamknięta szczytem, przykryta dachem dwuspadowym, prezbiterium trzyspadowym, przybudówki – zakrystia i magazynek jednospadowymi. Na dachu w miejscu połączenia nawy z prezbiterium sygnatura z ośmiobocznym hełmem. W 1979 r. wymieniono pokrycie dachu na blachę miedzianą. W latach 2003–2009 przeprowadzono prace remontowe: wzmocniono fundamenty oraz mury kościoła,

wymieniono uszkodzone elementy więźby dachowej oraz je wzmocniono, naprawiono konstrukcję sygnaturki, naprawiono i udrożniono kanały odprowadzające wodę deszczową przy kościele, wymieniono stolarkę okienną.

Obok świątyni znajduje się murowana dzwonnica z ok. 1810 r., piętrowa, przykryta dachem dwuspadowym z blachy, zbudowana na planie prostokąta z przesklepionym otworem bramnym na osi, po obu bokach bramy głębokie wnęki otwarte do wnętrza działki przykościelnej, nad nimi i bramą pomieszczenie z dzwonami. Obiekt w dobrym stanie.

DOBRÓW – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. TRÓJCY

Wieś w XII w., należała do cystersów, a od 1290 r. do arcybiskupów gnieźnieńskich. Parafia została erygowana w 2 poł. XII w. Pierwotny kościół drewniany spłonął w 1661 r. Obecny wzniesiono w 1764 r. Murowany, w stylu barokowym, orientowany. Do pierwotnego budynku w 1888 r. dobudowano neobarokowe prezbiterium z kaplicą bł. Bogumiła od północy i zakrystią od strony południowej oraz obszerną kruchtą od zachodu. Na dwuspadowym dachu znajduje się wieżyczka na sygnaturkę. Nawa nakryta stropem płaskim, natomiast w pomieszczeniach dobudowanych znajdują się sklepienia kolebkowo-krzyżowe. Dachy kryte blachą miedzianą. Wielokrotnie remontowany (2003 r. konserwacja więźby dachowej, 2007 r. naprawa gzymsów, w 2008 roku wzmocniono konstrukcje murów, wyremontowano elewację szczytową).

Dzwonnica wzniesiona ok. 1888 r. Murowana z cegły. Nakryta hełmem baniastym z latarnią, pokrytym blachą. Posadowiona na planie kwadratu z zaokrąglonymi narożami ujętymi w lizeny. Dwukondygnacyjna z szerokim pasem rozdzielającym kondygnacje. Zespół utrzymany w dobrym stanie.

Plebania wzniesiona w 4 ćw. XIX w. Murowana, założona na planie prostokąta, parterowa z nieużytkowym poddaszem, podpiwniczona, nakryta dachem dwuspadowym pokrytym blachą. Na osi fasady ryzalit przechodzący w wystawkę w formie attyki zwieńczoną przerwany naczółkiem. Naroża boniowane. Obiekt utrzymany w dobrym stanie.

DZIERZBICE - KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. MIKOŁAJA

Wzniesiony w 1798 r. staraniem kanonika gnieźnieńskiego Pawła Jastrzębowskiego i dziedzica Dzierzbic – Wawelskiego. Przebudowany w latach 1845 i 1903. Pierwotny kościół klasycystyczny; na planie prostokąta zamkniętego od wschodu wielobocznie, z nawą na rzucie ośmioboku, prostokątnym prezbiterium z dwoma zakrystiami i kruchtą. Kolejne przebudowy bezstylowe: dobudowano do starego nowe prezbiterium z półkolistą absydą, w fasadzie wieżę,

od północy nową zakrystię z przedsionkiem, a zakrystię południową zamieniono na kaplicę.

Budowla murowana, tynkowana, częściowo podpiwniczona, na rzucie wydłużonego prostokąta z wyodrębnionym węższym wschodnim przęsłem prezbiterium zakończonym półkolistą absydą z płytkim prostokątnym ryzalitem pozornym z trójkątnym naczółkiem. Wewnętrzne połączenie nawy i prezbiterium na zewnątrz zaakcentowane prostokątnymi, niższymi dobudówkami - od północy kaplica, od południa zakrystia. Od wschodu do dobudówek przylegają trójboczne aneksy, w których boczne wejście do kościoła i schody do podziemi. Nawa jednoprzestrzenna na rzucie ośmioboku, kruchta w przyziemiu wieży na rzucie prostokąta z dwoma kolistymi pomieszczeniami po bokach. W zachodniej części korpusu - wieżyczka na planie kwadratu nakryta kopułką z sygnaturką. Korpus główny nakryty dwuspadowym dachem zakończonym od wschodu poligonalnie. Dach prezbiterium dwuspadowy, obniżony, z trójkątnym szczytem od wschodu. Dachy absydy i aneksów – poligonalne, kaplicy i zakrystii – trójspadowe. Zdewastowany kościół w 1945 r. został gruntownie wyremontowany w 1948 r. i odnowiony w 1960 r. W latach 80. XX w. kilkakrotnie osuszano ściany, wymieniano tynki, wymalowano elewacje. W 1995 r. zakonserwowano więźbę dachową i wzmocniono elementy konstrukcyjne oraz wymieniono pokrycie. Remont kościoła rozpoczęto w 2022 r. (zwilgocone mury, ubytki tynków, odpadające gzymsy).

KOŁO - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO

Kościół zbudowany w k. XIV – ok. 1410 (na miejscu poprzedniego z XII wieku). W 1522 r. konsekrowana kaplica NMP, w której krypcie znajdowały się groby Pomianów Sokołowskich. Kościół częściowo zniszczony w czasie pożaru miasta w 1775 r. W 1826 r. przebudowa wnętrza, przekrycie środkowej nawy malowanym stropem. W 1846 r. do fary przeniesiono część wyposażenia z rozebranego drewnianego kościoła p.w. św. Ducha. W latach 1863-1895 założono sklepienia w części nawowej, dobudowano kruchtę od zach. i kaplicę od półn., do której przeniesiono ołtarze z nawy głównej ŚŚ. Kryspina i Kryspiana. Kościół gotycki, murowany z cegły, nietynkowany. Bryła bezwieżowa, z nieco niższym, prosto zamkniętym prezbiterium i niższymi przybudówkami – kaplicą, kruchtą itp. Szczyty schodkowe, ze sterczynami i wysokimi, wąskimi blendami nad prezbiterium i nawą. Elewacje oszkarpowane, otwory okienne i drzwiowe ostrołukowe. W prezbiterium sklepienie gwiaździste. W latach 1967-68 przeprowadzono remont murów zewnętrznych, w 1970-75 remont dachu, w 1978

roku założono nowe witraże w nawie. W 1999 r. przeprowadzono remont i konserwację więźby dachowej nad nawą. W maju 2000 r. założono ceramiczne pokrycie dachu na nawie kościoła. Utrzymany w dobrym stanie.

KOŚCIELEC - KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. ANDRZEJA APOSTOŁA.

Wzmianka o kościele zawarta w dokumencie z 1362 r. określa dzisiejszą miejscowość Kościołem (zapewne od istniejącej już wtedy świątyni). Parafia została założona w 2 poł. XII wieku. Część romańska - obecne prezbiterium-murowana z ciosów granitowych, salowa, zamknięta niszą i nieco węższą apsydą. Zakrystię i skarbczyk, murowane z cegły dobudowano w XVI w. Dach kryty blachą miedzianą. Na kalenicy wieżyczka zwieńczona hełmem z latarnią. Część romańska remontowana w I. 80 XX w.

W 1760 roku Rafał Gurowski, starosta kolski dobudował drewnianą nawę konstrukcji zrębowej, która została rozebrana w I. 90 XX w. Na jej miejscu wzniesiono okazałą murowaną z cegły budowlę.

Plebania zbudowana na przełomie XIX i XX w., rozbudowana ok. 1920 r. Budynek murowany, na planie prostokąta, z głównym wejściem od zachodu poprzedzonym gankiem. Układ pomieszczeń dwutraktowy z połączeniami amfiladowymi. Parterowy, nie podpiwniczony, nakryty wysokim dachem dwuspadowym pokrytym blachą. Na osi fasady trójosiowa wystawka zamknięta trójkątnym frontonem. Detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów, wnęk i opasek okiennych zamkniętych łukiem odcinkowym. Zachowana oryginalna stolarka okienna i wewnętrzna stolarka drzwiowa. Utrzymana w dobrym stanie.

Park przykościelny założono około połowy XIX w. Drzewostan przerzedzony. Prace remontowe przy kościele oraz przeprowadzone prace archeologiczne przyczyniły się w pewnym stopniu do obniżenia wartości biocenotycznej całego obszaru. Teren uporządkowany wokół kościoła, na pozostałym obszarze wskazana rewaloryzacja. Na terenie parku rzeźba św. Jana Nepomucena z 2 poł. XVIII w., wykonana z piaskowca.

LUBOTYŃ – KOŚCIÓŁ PAR. P.W. ŚW. WAWRZYŃCA

Kościół wzniesiony w latach 1612-1620 z fundacji Jadwigi z Dunin-Modliszewskich Sierakowskiej, kasztelanowej łódzkiej. W 1897 r. nastąpiła przebudowa, w trakcie której m.in. fasadzie nadano styl upodabniający do renesansu. Restaurowany w latach 1905, 1938, 1945. Do prezbiterium, od północy, dobudowano w 1938 r. zakrystię. Przy nawie, od południa, pobudowano w 1945 r. kruchtę, która pełni obecnie funkcję kaplicy przedpogrzebowej. Kościół murowany, ściany wewnątrz otynkowane. Orientowany. Założony na planie

prostokąta z trójbocznie zamkniętym prezbiterium. Dachy kryte blachą miedzianą. Fasada zwieńczona wysokim szczytem o półkoliście zamkniętych uskokach, z wysmukłymi, tynkowanymi półkolistymi blendami. Elewacje oszkarpowane, otwory okienne zamknięte łukiem pełnym. Wnętrze jednonawowe, prezbiterium oddzielone od nawy półkolistym łukiem tęczowym, w części zachodniej chór muzyczny wsparty na trzech arkadach. Kościół wielokrotnie remontowany, zachowany w dobrym stanie.

OSIEK WIELKI - KOŚCIÓŁ P. W. ŚW. BARTŁOMIEJA APOSTOŁA

Parafia w Osieku została utworzona w 1345 r. (do 1818 r. należała do archidiecezji gnieźnieńskiej). Obecny kościół został wzniesiony w 1890 roku w stylu neogotyckim. Budowla murowana, założona na planie prostokąta z wielobocznym prezbiterium. Od zachodu masywna, trójkondygnacyjna wieża zwieńczona ostrosłupowym hełmem z kulą i krzyżem na szczycie. Kościół trójnawowy, nawa główna wyższa od bocznych, nakryta dachem dwuspadowym, nawy boczne nakryte dachami jednospadowymi. Dachy kryte blachą. Elewacje ceglane, oszkarpowane. Otwory okienne i drzwiowe zamknięte ostrołukowo. Wewnątrz polichromia ze scenami biblijnymi z lat 1904-1905. Stan zachowania dobry.

PRZEDECZ – KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚWIĘTEJ RODZINY

Obecny neogotycki kościół zbudowany został w latach 1904-1909 na miejscu spalonego kościoła św. Mikołaja. Projekt kościoła wykonał architekt Józef Pius Dziekoński, wzorując się na kościele św. Anny w Wilnie. Budynek murowany z czerwonej profilowanej cegły, na kamiennej podmurówce, z dwiema wieżami, trzynawowy o układzie bazylikowym, sklepienie gwiaździste, żebrowanie gotyckie z cegły. Prezbiterium o szerokości nawy głównej zwrócone ku południowi, zakończone trójbocznie, po bokach przybudówki. Od wschodu - kaplica, od zachodu - zakrystia. Nawa główna oraz prezbiterium przykryte wspólnym dachem dwuspadowym, pokryte dachówką. Nawy boczne oraz kaplica i zakrystia dachem pulpitowym.. W skrzyżowaniu nawy i transeptu czworoboczna wieżyczka z sygnaturką. Wieże zwieńczone ostrosłupowymi szczytami, bogato dekorowane ceramicznymi żabkami. Zewnętrzne szczyty transeptu wykończone są w formie schodkowej. Fasada z głównym portalem neogotyckim, arkadą o wykroju w ośli grzbiet, nad którą szczyt schodkowy. Kościół gruntownie odnowiono w latach 1969-1989. W latach 1981-1982 wymieniano okna witrażowe, w 1995 r. naprawiono więźbę dachową z częściową wymianą pokrycia dachowego, częściową wymianą obróbek blacharskich, wymianą zniszczonych tynków

wewnętrznych i malowaniem wnętrz. W latach 2003 - 2009 odnowiono elewację frontową, wymieniono pokrycie nad prezbiterium. Od 2016 r. trwają prace remontowo-konserwatorskie wież i ceglanych elewacji kościoła.

Obok świątyni stoi dzwonnica, klasycystyczna, zbudowana w 1834 r., na rzucie kwadratu, murowana z cegły, na fundamencie kamiennym, otynkowana, elewacje boniowane, naroża oszkarpowane, kryta dachem namiotowym pokrytym dachówką. W drugiej kondygnacji pary otworów okiennych o wykroju prostokąta, w przyziemiu szerokie blendy zamknięte łukiem pełnym. Po remoncie, utrzymana w dobrym stanie.

RDUTÓW - KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. JANA CHRZCICIELA

Z fundacji arcybiskupów gnieźnieńskich w XIV w. został wzniesiony pierwszy drewniany kościół p.w. Świętej Trójcy i Świętego Jana Chrzciciela, konsekrowany w 1434 r. przez arcybiskupa Wincentego Kota z Dębna. Obecny kościół parafialny p.w. św. Jana Chrzciciela, klasycystyczny, murowany, zbudowany został w 1800 r. z fundacji Tomasza Byszewskiego, dziedzica majątku Bowieczyny. W 1827 r. konsekrowany był przez biskupa Plejewskiego. W latach 1871-72 staraniem ks. Franciszka Kuśmierskiego gruntownie odnowiony. Budynek z prezbiterium skierowanym na zachód stoi na niewielkiej skarpie, pośrodku prostokątnego cmentarza otoczonego cementowym, ażurowym murem.

Kościół wzniesiony na planie prostokąta, jednonawowy z wyodrębnioną kruchtą, której środkowa część stanowi przyziemie wieży, z węższym, prostokątnym prezbiterium ujętym parą prostokątnych zakrystii. Budynek jednokondygnacyjny, nakryty trzypadowym dachem, z fasadą podwyższoną trójkątnym szczytem i z wieżą nad wschodnią częścią korpusu. W 2013 r. wykonano remont więźby dachowej, założono pokrycie z blachy miedzianej, odnowiono elewacje wraz z wymianą stolarki okiennej i drzwiowej. Obiekt utrzymany w dobrym stanie.

Kościóły innych wyznań

BABIAK – KOŚCIÓŁ EWANGELICKI, ob. pawilon handlowy

Parafia ewangelicka w Babiaku założona została w 1796 roku. Pierwszy kościół drewniany, spalony w 1810 r. Obecny zbudowany w 1823 roku. Budynek murowany z cegły, otynkowany, założony na planie prostokąta z węższym, prosto zamkniętym dawnym prezbiterium i centralnymi ryzalitami na bokach dawnej nawy. Bryła dwukondygnacyjna, nakryta dachem trójspadowym. Fasada z czterokolumnowym portykiem zwieńczonym trójkątnym szczytem. Elewacje

rozcłunkowane pilastrami, w polach otwory okienne zamknięte łukiem pełnym. W okresie powojennym obiekt użytkowany był przez Gminną Spółdzielnię jako magazyn. Od 1998 r. jest własnością prywatną, po remoncie i adaptacji na pawilon handlowy.

Teren przykościelny ograniczony z dwóch stron murem z cegły, obsadzony wokół kasztanowcami.

DĄBIE – KOŚCIÓŁ EWANGELICKO-AUGSBURSKI

Pierwszy kościół ewangelicki w Dąbiu wzniesiono w latach 1801-1806. Inicjatorem jego budowy był Johann Georg Hörning, pastor z Władysławowa, pełniący od 1800 roku opiekę duszpasterską nad mieszkańcami Dąbia. Budowniczym był Johann Becker. Obecny neogotycki wygląd budowli jest efektem przebudowy dokonanej w 1905 roku. Zbudowano m.in. efektowny portal ozdobiony trójkątną wimpergą, jak również wyposażono w witraże okna ostrołukowe. Całość zwieńczono wieloboczną wieżą ze spiczastym, blaszanym hełmem. Budynek murowany, oszkarpowany, na planie wydłużonego prostokąta z prezbiterium zamkniętym wielobocznie, do północno-zachodniego boku prezbiterium przylega zakrystia. Wnętrze jednonawowe z emporami wspartymi na murowanych słupach, od wschodu kwadratowa w planie wieża, po jej obu stronach pomieszczenia ze schodami na balkony. Nakryty dachem dwuspadowym przechodzącym w zachodniej części w dach namiotowy, pokryte blachą. Od lat powojennych do obecnej chwili kościół jest nieużytkowany. Obecnie własność prywatna. Nowy właściciel przeprowadził w 2015 r. gruntowny remont elewacji kościoła. Obecnie w partii przyziemia rozległe zawilgocenia.

DĄBIE – SYNAGOGA, ob. budynek mieszkalny

Obiekt wzniesiony w 1885 r., murowany, tynkowany, piętrowy, niepodpiwniczony, z nieużytkowym poddaszem, zbudowany na planie wydłużonego prostokąta z szerokimi, płytkimi ryzalitami na osiach dłuższych ścian, od zachodu na osi mocno wysunięty przed lico ściany ryzalit, w którym główne /obecnie/ wejście do budynku. Całość przykryta dachem dwuspadowym. Elewacje rozrzeźbione płytkimi ryzalitami i licznymi pilastrami oraz gzymsami. Z prawej strony /na północ/ murowana brama przejazdowa zwieńczona arkadą. Po remoncie i przebudowie w 1961 r. użytkowany jako budynek mieszkalny. Obiekt w dostatecznym stanie. Od 2001 r. jest własnością Gminy Wyznaniowej Żydowskiej we Wrocławiu.

KOŁO - ZESPÓŁ KOŚCIOŁA EWANGELICKO-AUGSBURSKIEGO

Kościół zbudowany w 1883 r., neogotycki. Ściany murowane z cegły,

nietynkowane. Kościół jednonawowy, na planie wydłużonego prostokąta, z wieżą na rzucie kwadratu od strony południowej i niewielką zakrystią od strony północnej. Dachy dwuspadowe, nad wieżą dach łamany, z wieloboczną iglicą. Elewacje boczne nawy pięcioosiowe, z wysokimi ostrołuczными oknami oddzielonymi ceglanyimi pilastrami, zwieńczonymi fryzem arkadkowym. W narożach nawy sterczyny. Budynek zniszczony podczas II wojny światowej, remontowany w latach 1946, 1954, 1984, gruntowny remont - w 1998 r. Zachowany w dostatecznym stanie.

Pastorówka zbudowana w l. 1902-1903, w kształcie nawiązującym do klasycyzmu. W latach 1918-1922 mieścił się w niej polski urząd pocztowy, od 1923 r. do 1945 r.- ponownie pastorówka. Po 1945 r. użytkowana przez organizacje społeczne, od 1956 przez Powiatową, a później Powiatową i Miejską Bibliotekę Publiczną w Kole. Budynek murowany, tynkowany, dach dwuspadowy, kryty blachą. Budynek na rzucie prostokąta, z wspartym na czterech filarach portykiem pośrodku przedniej i niewielkim ryzalitem mieszczącym klatkę schodową pośrodku tylnej elewacji. Naroża boniowane. Okna w stiukowych profilowanych opaskach z kluczem. Częściowo zachowana drewniana stolarka okienna. Obecnie obiekt nieużytkowany, zniszczony, wymaga remontu. Zespół ewangelicki jest własnością Parafii Ewangelicko-Augsburskiej.

CMENTARZE I BUDOWLE CMENTARNE

BABIAK - KAPLICA GROBOWA SŁUBICKICH.

Zbudowana po śmierci Haliny Słubickiej, jedynej córki Henryka Słubickiego (zm. w 1910 r. w wieku 17 lat). Usytuowana w północnej części cmentarza parafialnego. Murowana z cegły, na kamiennym cokole, założona na planie prostokąta, jednokondygnacyjna, podpiwniczona; od południa wejście do krypty. Bryła w narożach ujęta przyporami zwieńczonymi sterczynami z kwiatonami. Otwory okienne zamknięte ostrym łukiem. Wnętrze jednoprzestrzenne przekryte sklepieniem gwiaździstym, na osi ostrołukowa wnęka ołtarzowa. Obecnie pełni funkcję kaplicy przedpogrzebowej. Stan zachowania dostateczny.

BIERZWIENNA DŁUGA – CMENTARZ RZYMSKOKATOLICKI

Cmentarz położony na północ od wsi, przy drodze do Brdowa. Założony ok. poł. XIX w. Do rejestru zabytków wpisana jest północna kwatera z najstarszymi nagrobkami pochodzącymi z 2 poł. XIX w. i pocz. XX w., w tym rodziny Dąbskich – właścicieli ziemskich. W 1995 r. na mogile powstańców styczniowych ustawiono pomnik. Teren uporządkowany, naprawy wymagają pojedyncze nagrobki.

BIERZWIENNA DŁUGA – KOLONIA – CMENTARZ EWANGELICKO-AUGSBURSKI.

Cmentarz założony w 2 poł. XIX w. Rozplanowanie regularne z aleją główną prowadzącą od bramy wejściowej. Dość dobrze zachowane nagrobki z k. XIX i pocz. XX w. Najstarszy datowany nagrobek pochodzi z 1883 r. W 2022 r. zostały ukończone prace remontowe na grobie Ryszarda Woltersdorfa, oficera Wojska Polskiego II RP. Wśród starodrzewu dominują kasztanowce. W północno-wschodniej części cmentarza znajduje się kwatera żołnierzy niemieckich poległych w czasie I wojny światowej.

DĘBY SZLACHECKIE – KAPLICA CMENTARNA

Wzniesiona w 1 poł. XIX w. w stylu klasycystycznym. Obiekt murowany, otynkowany, założony na planie kwadratu, podpiwniczony. Wewnątrz strop. Naroża ujęte lizenami podtrzymującymi profilowany gzyms koronujący. Dach kryty blachą, otwory zamknięte półkoliście. Stan zachowania dobry.

KOŁO – KAPLICA CMENTARNA, ul. Poniatowskiego

Zbudowana w 1905, neogotycka, jako kościół p.w. Przemienienia Pańskiego. Budynek murowany z cegły, nietynkowany. Dach dwuspadowy, pokryty dachówką karpiówką, zaś blachą na sygnaturce. Kaplica na rzucie prostokąta z dobudowaną od północy wieloboczną apsydą. W bocznych elewacjach ostrołukowe biforium, okna prezbiterium wysokie i wąskie, oddzielone szkarpami. Przy elewacji szczytowej i przy prezbiterium – neogotyckie portale wejściowe. W roku 1974 przeprowadzono remont kapitalny, wymurowano schody zewnętrzne. W roku 1991 zakonserwowano więźbę dachową. Obiekt po remoncie w latach 2013-2014 w dobrym stanie technicznym.

KOŁO – CMENTARZ EWANGELICKO-AUGSBURSKI, ul. Poniatowskiego

Założony w 2 poł. XIX w. Ogródzony murem z cegieł, z neogotycką bramą z ostrołukowym przejazdem i dwiema furtami po bokach. W bramie kute, żelazne kraty. Najstarszy istniejący nagrobek pochodzi z 1881 r. i należy do Emanuela Gottfrida Hoffmana. Układ cmentarza w całości dobry, kwater nieregularny. Zachowany układ przestrzenny i starodrzew. Remontu wymagają poszczególne nagrobki oraz fragmenty ogrodzenia.

ZAMKI**BORYSŁAWICE ZAMKOWE – RUINY ZAMKU**

Zamek usytuowany pierwotnie na naturalnej wyspie, utworzonej przez zakole rzeki Rgilewki od wschodu, południa i zachodu, a przez bagna od północy.

Obecnie podstawowym elementem wydzielającym zespół zamkowy z otoczenia stał się stary wał ziemny otaczający niegdyś zamek dookoła, a zachowany dziś w kształcie podkowy od północy, wschodu i południa.

Powstanie zamku datowane jest na pocz. XV w. i związane jest z osobą Wojciecha Jastrzębca, od 1423 r. arcybiskupa gnieźnieńskiego. Przebudowywany w 2 poł. XV w., pocz. XVI w. oraz na pocz. XVII w. Pierwotnie zamek stanowił czworobok z dwoma skrzydłami mieszkalnymi i biegnącym przez środek dziedzińcem. W 2 poł. XV w. do korpusu dobudowano jednokondygnacyjne przedbramie na kamiennym cokole wraz z zewnętrznym murem obwodowym. Przedbramie zwieńczone było blankami. Kolejna przebudowa miała miejsce w pocz. XVI w. kiedy to wzmocniono wjazdową partię zamku przez nadbudowanie przedbramia, które zmieniło się w trójkondygnacyjną wieżę bramną. Na pocz. XVII w. wokół dziedzińca zbudowano ganek wsparty na filarach, prawdopodobnie w miejscu wcześniejszej konstrukcji drewnianej.

Zamek zniszczony w czasie wojen w poł. XVII w., częściowo rozebrany w XVIII i XIX w. Do dnia dzisiejszego zachowały się: trójkondygnacyjna wieża bramna z relikami murów przedbramia, fragment zachodniego muru obwodowego z reliktem wieżyczki narożnej, relikty wschodniego i południowego muru obwodowego wraz ze szkarpą narożną, zachowane do wysokości dwóch kondygnacji, wolnostojący blok ceglanego muru ze śladami sklepień kolebkowych, relikty bloku ceglanego z rumowiskiem dużych brył ceglanych, pochodzących prawdopodobnie ze zburzenia jego górnych partii.

Długi okres działania procesów destrukcyjnych powoduje niszczenie zachowanych reliktyw, które wymagają zabezpieczenia. Obiekt znajduje się na terenie prywatnym.

GOZDÓW – RUINY ZAMKU KOLSKIEGO

Zamek wzniesiony został na terenie zalewowym, w odległości ok. 3 km na północny-zachód od miasta. Należy on do typu zamków niezwiązanych z założeniem urbanistycznym. Zamek, jak wynika z badań archeologicznych oraz architektonicznych wykazuje dwuetapowość budowy. Pierwszym etapem było powstanie wieży mieszkalno-obronnej na początku XIV w., a dopiero drugim, dobudowanie do niej murów obwodowych wraz z wieżą główną i budynkiem bramnym, co nastąpiło w trzeciej ćwierci tego wieku. Do naszych czasów przetrwała kurtyna południowo-zachodnia wraz z wieżą główną, fragmenty kurtyny północno-zachodniej wraz z fragmentami fundamentów wieży mieszkalno-obronnej oraz resztki kurtyny południowo-wschodniej z relikami wieży bramnej.

Zamek początkowo pełnił rolę placówki obronnej, a następnie siedziby starostów. Koło było starostwem niegrodowym, tzw. tenuta, a pierwszym takim starostą, na którego natrafiamy w dokumentach już z 1383 r. był Krzon alias Krystyn z Kozigłów, późniejszy kasztelan sądecki. W dniu 6 lutego 1476 r. król Kazimierz Jagiellończyk w przywileju sochaczewskim nadał ks. Annie Sochaczewskiej w dożywocie Koło, Brdów i Boleniów. Po sześciu latach zamek kolski znowu wrócił w ręce starostów, którzy rezydowali na nim do 1577 r., a następnie, gdy popadł w ruinę, przenieśli się do Kościelca, wsi starościńskiej pod Kołem. Ostatnim jego burgrabim był Stanisław Ruszkowski. Zaniedbana warownia popadała w coraz większą ruinę tak, iż kartograf króla szwedzkiego Karola Gustawa - Erik Dahlberg, na swoim planie z 1655 r. nazywa ją *castellum destructum*. Za panowania Augusta III (po 1754 r.) Sejm Koronny darował ruiny zamkowe tutejszym bernardynom, którzy mieli używać materiału z zamku na odbudowę swojego kościoła. W następnych wiekach zamek popadał w coraz większą ruinę, nie wspominano o nim w dokumentach wizytacyjnych i źródłowych. Przypomniano sobie o nim raz jeszcze dopiero w 1815 r., podczas objazdu okolic Kalisza przez gen. Klemensa Kołaczkowskiego, którego celem było zinwentaryzowanie obiektów starożytności nadających się jeszcze do użytku i ewentualnego wykorzystania ich dla celów militarnych. Odwiedził on m.in. Koło, lecz niestety plany sporządzone przez przybyłych wraz z nim inżynierów zaginęły. W XIX w., zamek kolski niszcząc pełnił już tylko rolę malowniczej ruiny. W tym stanie przedstawiają go rysunki z 1843 i 1844 r. W 1851 r. opisał go Kazimierz Stronczyński, a na początku XX w., rysownik Jan Olszewski uwiecznił dalszą destrukcję zamku.

Po II wojnie światowej z inicjatywy starosty powiatowego Ludwika Kaczmarka rozpoczęły się starania o zabezpieczenie ruin zamkowych. W 1953 r. wykonano inwentaryzację i wstępne badania zamku, które doprowadziły do teoretycznej rekonstrukcji jego rzutu. Rozpoczęto wówczas kilkumiesięczne prace budowlane, których celem było zabezpieczenie i konserwacja murów w stanie trwałej ruiny. Prace obejmowały przemurowania i uzupełnianie zachowanych fragmentów murów gotyckich od strony wewnętrznej i zewnętrznej oraz narożnik południowy wieży. Prócz tego zabezpieczono korony murów kurtyny południowej i zachodniej. Prace były kontynuowane w I. 70. XX w.

W 1984 roku powstał projekt zagospodarowania ruin i przyległego terenu pod kątem turystyki pieszej i kajakowej. Plany te z powodów finansowych nie zostały zrealizowane.

W 1987 roku rozpoczęto konserwację ruin zamku. Realizacja prac mieściła się w konwencji *ruiny uporządkowanej*, głównie za przyczyną zabiegów mających na celu podtrzymanie stanu technicznego strony zewnętrznej i wewnętrznej murów kurtynowych oraz zabezpieczenia korony murów.

Na dzień dzisiejszy stan zachowania reliktyw kurtyny północnej (której postępujące odchylenie się jest widoczne poprzez rozwarstwienie murów), a w szczególności jego wschodniego odcinka, nieprzewiązanego z pozostałościami zamku, silna destrukcja lica ceglanego muru, wskazują na bezwzględną konieczność podjęcia w trybie pilnym prac zabezpieczających tę część założenia zamkowego. Alarmującym wręcz jest obecny stan muru na styku wieży mieszkalnej i wschodniego odcinka północnej kurtyny zamku, gdzie doszło do pęknięcia muru nad zachodnim węzłowym łuku konstrukcyjnego, a co realnie grozi katastrofą budowlaną.

Rozpoczęcie prac od północnej strony zamku, czyli od kurtyny północnej wraz z reliktyw wieży mieszkalnej, stanowić będzie pierwszy etap kompleksowych działań konserwatorskich. Wyniki badań archeologicznych przeprowadzonych w 2019 r. pozwoliły na rozpoczęcie działań konserwatorskich; opracowano program prac konserwatorskich i prac ratowniczych przy tej części zamku. Jednocześnie podejmowane będą działania zmierzające do remontu i konserwacji pozostałych reliktyw oraz udostępnienia zamku do celów turystycznych, zgodnie ze współczesnymi standardami.

PRZEDECZ – ZESPÓŁ ZAMKOWY (pozostałości zamku, kościół ewangelicki)

Zamek zbudowany ok. 1360 r., w czasach panowania króla Kazimierza Wielkiego, w miejscu wcześniejszych fortyfikacji drewnianych, jako gotyckie założenie z cylindryczną wieżą, otoczone murem, nad jeziorem Przedecim. Zamek był jedną z twierdz, które strzegły północnej granicy Polski. Wzgórze zamkowe sięgało swym południowym stoki niemal do brzegu jeziora. Miało pierwotnie kształt kołysty o średnicy wynoszącej u podstawy 90 metrów. Zamek był murowany, a wokół niego stały drewniane domy, razem tworząc miasteczko otoczone murem obronnym, wysokim na około 11 metrów. Wejście do miasta było możliwe przez murowaną bramę i znajdujący się przed nią most zwodzony. Zamek mieścił się w obrębie murów. Do jego wschodniej ściany przylegała okrągła wieża. Od wieży w kierunku jeziora ciągnął się wysoki mur z wieżyczkami. Całość zabudowań była otoczona fosą połączoną z jeziorem. Częścią zamku była kaplica.

W 2 poł. XV w., w związku z przejściem przez Polskę Pomorza, znaczenie zamku zmalało i zarówno władcy, jak i miejscowi starostowie skąpili środków na

utrzymanie i modernizację warowni. Ta zaś z biegiem lat popadała w coraz większą ruinę. Wiadomo, iż w 1766 r. fosa była już zasypana, a mury i budynki zamkowe leżały w gruzach. Na początku XIX w. wykorzystane zostały, przez sprowadzonych do miasta kolonistów niemieckich, do wzniesienia w latach 1824 - 1828 kościoła luterańskiego. Wieża zamkowa została zaadaptowana na kościelną dzwonnice. Przedecka parafia ewangelicko-augsburska istniała w latach 1827-1945. Po II wojnie światowej opuszczoną świątynię przeznaczono na magazyn zbożowy, w latach 70. XX w. po przeprowadzonym remoncie obiekt zaadaptowano na cele kulturalno-oświatowe. Zakonserwowano przy okazji kamienny fragment muru obronnego od strony jeziora, odsłonięto także loch więzienny. Wieża otrzymała nowy tynk oraz metalowe schody we wnętrzu kondygnacji dolnej. Obecnie wieża i przebudowany kościół są siedzibą Miejskiego Domu Kultury. Jedynymi pozostałościami po średniowiecznym zamku jest dolna partia dzwonnicy, posiadająca relikty cylindrycznej ceglanej wieży oraz zachowane pod budynkiem trzy przesklepione piwnice.

Obiekt wielokrotnie remontowany (nowe pokrycie z dachówki karpiówki, remont elewacji, kanał osuszający) utrzymany w dobrym stanie podobnie jak otaczająca go zielen, na bieżąco pielęgnowana. W ostatnich latach zrewaloryzowano otoczenie zespołu zamkowego od strony jeziora. Wybudowana została infrastruktura turystyczno-rekreacyjna i sportowa: alejki spacerowe z ławkami, altana, plac zabaw dla dzieci, boisko do piłki siatkowej plażowej, plaża wraz z dwoma pomostami, parking, boisko do piłki nożnej wraz z trybunami i zapleczem socjalnym oraz amfiteatr. Całość tworzy interesujący kompleks rekreacyjno-wypoczynkowy, który jest wizytówką miasteczka. Zespół zamkowy jest własnością Gminy Przedecz.

OBIEKTY UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ

DĄBIE – RATUSZ

Wzniesiony w latach 1811-1814 r. w stylu klasycystycznym. Budynek piętrowy, podpiwniczony, murowany, tynkowany, na planie zbliżonym do kwadratu z centralnie usytuowaną wieżą na planie koła, od frontu wgłębiony w lico dwukondygnacyjny portyk dwukolumnowy w wielkim porządku, kolumny z bazami i głowicami w porządku zbliżonym do doryckiego, na piętrze między kolumnami balkon. Całość przykryta czterosпадowym dachem krytym dachówką, z facjatą na osi od strony południowej /nad portykiem/ nakrytą dachem dwuspadowym. Wieża przykryta płaską kopułką, dookoła której taras widokowy z metalową balustradą.

Ratusz jest siedzibą Urzędu Miejskiego w Dąbiu. Po remoncie kapitalnym przeprowadzonym w 2019 r. obiekt w bardzo dobrym stanie.

KŁODAWA – RATUSZ

Wzniesiony ok. 1820 r. Usytuowany w zwartej zabudowie, we wschodniej pierzei rynku. Budynek murowany, dwukondygnacyjny, częściowo podpiwniczony, nakryty dachem czterosпадowym pokrytym dachówką. W elewacji frontowej kolumnowy portyk. Cztery kolumny ustawione na cokółach dźwigają balkon z tralkową balustradą. Pozostałe elewacje gładkie, zwieńczone profilowanym gzymsem. Remont kapitalny obiektu przeprowadzono w latach 1989-1990 (wymiana więźby dachowej, stropów, nowa stolarka okienna i drzwiowa, instalacje). Do 2015 r. był siedzibą Komisariatu Policji. W 2019 r. budynek przejęła na własność gmina Kłodawa. W latach 2021-2022 dokonano kapitalnego remontu budynku.

KOŁO - RATUSZ

Zbudowany ok. 1390 r., restaurowany w 1782 r., gruntownie przebudowany ok. 1815 r. w wyniku czego obiekt uzyskał wystrój klasycystyczny. Dobudowano wtedy portyk oraz dwie oficyny, a założenie zamknięto wysokim murem, tworząc kompleks zabudowy z wewnętrznym dziedzińcem. Nienaruszona pozostała gotycka wieża. W latach 1835-1837 gruntownie przebudowany. Remont i odbudowę skrzydła północnego zrealizowano w latach 1851-53. W roku 1914 rozbudowano skrzydła północne. W l. 1945-1984 w ratuszu mieściła się siedziba władz miejskich. W maju 1987 r. runęła wieża ratuszowa, niszcząc ok. połowę korpusu budynku głównego

Budynek na planie zbliżonym do kwadratu, z dziedzińcem zamkniętym ścianą kurtynową po stronie zachodniej. Bryła zwarta, dwukondygnacyjowa, nakryta dachami kilkupołaciowymi. Budynek w części podpiwniczony, z wieżą po stronie północnej, przechodzącą w górnych kondygnacjach w ośmiobok.

W roku 1989 rozpoczęto odbudowę ratusza. W roku 2000 zakończono odbudowę wieży. W roku 2003 podjęto decyzję o odbudowie skrzydeł ratusza, które z kolei rozbudowano w 2008 r. Budynek w dobrym stanie jest siedzibą Urzędu Miejskiego.

KOŁO - BUDYNEK URZĘDU POWIATOWEGO, ob. Urząd Miejski

Budynek zbudowany w 1883 r. Początkowo siedziba państwowych urzędów i żandarmerii, od 2001 r. siedziba Urzędu Miejskiego. Ściany murowane z cegły, dach dwuspadowy. Budynek na rzucie prostokąta, z ryzalitami pośrodku dłuższych elewacji – nad frontowym szczyt schodkowy. Dwupiętrowy, na wysokich

piwnicach. Elewacja frontowa i tylna trzynastoosiowa, boczne – trzyosiowe. Otwory okienne prostokątne, na pierwszym piętrze z naczółkiem prostym, wyżej – z wygiętym w łuk. Elewacje dzielone ceglanymi fryzami, pod okapem fryz arkadkowy. W latach siedemdziesiątych odnowiono konstrukcję dachową. W latach 1998- 2001 przeprowadzono remont kapitalny obiektu. Budynek znajduje się w dobrym stanie technicznym.

KOŁO - WILLA, ul. Mickiewicza 27

Willa wzniesiona w latach 1880-1890. Do 1920 r. była własnością Aleksandra Cypriana von Kreutz'a, a w latach 1921-1929 r. dr med. Henryka Fiałkowskiego. W okresie międzywojennym willa należała do powiatu kolskiego i użytkowana była jako siedziba sejmiku powiatowego. Po wojnie mieściła się tu szkoła, biblioteka, a od 1980 r. internat Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego. Obecnie nieużytkowany, wymaga remontu. Budynek murowany założonym na planie zbliżonym do krzyża, dwukondygnacyjny, z wysoko wyniesioną częścią piwniczną. Elewacja frontowa, zachodnia, pięcioosiowa z szerokim ryzalitem zwieńczonym trójkątnym szczytem. Od strony wschodniej wtórny aneks z wejściem do budynku. Detal architektoniczny w postaci trójkątnych naczółków, płycin, profilowanych gzymsów. Naroża boniowane.

W 2019 r. wykonano badania konserwatorskie i ekspertyzę konstrukcyjną stanu technicznego budynku, będące podstawą do sporządzenia projektu remontu i adaptacji na siedzibę Muzeum Technik Ceramicznych. Obiekt jest własnością Muzeum.

KOŁO – HOTEL, ob. dom, ul. Stary Rynek 26

Zbudowany w 1887 r. Pierwotnie na parterze znajdowała się restauracja, piętra zajmował hotel. Po 1945 roku w kamienicy mieściły się Średnia Szkoła Sztuk Plastycznych, potem hotel WPGT „Kontur” w Koninie. Budynek na planie litery L, ze ściętym narożnikiem, usytuowany w północnej części wschodniej pierzei rynkowej, przynależne oficyny sięgają ul. Kajki. Ściany murowane z cegły ceramicznej, otynkowane. Budynek trójkondygnacyjny, z elewacjami o klasycyzującym wystroju. Otwory okienne prostokątne, w profilowanych opaskach z naczółkami. Po pożarze w 2012 r. stan techniczny budynku jest bardzo zły – wypalona została konstrukcja dachowa oraz poddasze. Od 2017 r. trwa remont kapitalny obiektu z adaptacją na cele mieszkalno-usługowe. Własność prywatna.

KOŚCIELEC – ZAJAZD POCZTOWY, ob. restauracja, sklep, poczta

Budynek wzniesiono w stylu klasycystycznym na przełomie XVIII i XIX wieku jako zajazd pocztowy. Złożony z budynku głównego oraz dwóch pawilonów mieszczących dawniej stajnię i wozownię ustawionych ukośnie po jego bokach. W latach 50. XX wieku użytkowany przez posterunek Milicji Obywatelskiej i Gminną Spółdzielnię „Samopomoc Chłopska”. W l. 70. XX w. nastąpiła rozbudowa połączona ze zmianą funkcji obiektu (restauracja, poczta). Od 1996 r. pawilon północny wraz z łącznikiem użytkowany jest przez pocztę. Budynek murowany, z cegły pełnej, otynkowany, na zaprawie wapiennej. Dachy na wszystkich budynkach czterospadowe, kryte dachówką. Budynek posadowiony na planie prostokąta wydłużonego na osi północ-południe. Frontem zwrócony na północny wschód. Oskrzydlają go dwa budynki na planie prostokąta skierowane ukośnie względem osi głównej. Odnotowane remonty: 1955 r. - remont dachu, wymiana podłóg, malowanie elewacji, 1972 r. – rozbudowa (wzniesienie łączników), przebudowa wnętrza, 1986 r.- uzupełnienie tynków i gzymsów, naprawa pokrycia dachu, 1999 r.- konserwacja drewnianych elementów konstrukcyjnych, wykonanie nowych drzwi wejściowych, malowanie wnętrza.

PRZEDECZ – RATUSZ

Budynek zbudowany w 1826 r. w stylu klasycystycznym, piętrowy, niepodpiwniczony, murowany, tynkowany. Wzniesiony na rzucie prostokąta zbliżonego do kwadratu. Przykryty dachem brogowym. W części górnej połączy dachowych taras na rzucie kwadratu otoczony z dwóch stron prostokątnymi bryłami kominów. W elewacji frontowej północnej trójosiowy ryzalit dwukondygnacyjny, zakończony frontonem trójkątnym, przewyższającym poziom okapu bryły głównej, z herbem miasta. Kapitałny remont obiektu wykonano w l. 80 XX w., w 2011 r. wymieniono pokrycie dachu z blachy na dachówkę karpiówkę, odnowiono elewacje. Obiekt utrzymany w dobrym stanie, jest siedzibą władz miejskich. Własność Gminy Przedecz.

ZESPOŁY PAŁACOWO- I DWORSKO – PARKOWE

Wyróżniające się rezydencje na terenie powiatu kolskiego przedstawiono z podziałem na gminy.

GMINA BABIAK**MCHOWO – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY**

Dwór „stary” wzniesiony w pocz. XIX w., rozbudowany w pocz. XX w. o pomieszczenia od strony zachodniej. Murowany, parterowy, w części

podpiwniczony, z użytkowym poddaszem, pierwotnie na planie litery „L” (obecnie część północna uległa zawaleniu i została rozebrana). Południowa część nakryta wysokim dachem czterospadowym pokrytym blachą. Budynek nieużytkowany w złym stanie technicznym.

Dwór „nowy” zbudowany został w 1920 r., obok poprzedniej siedziby właścicieli majątku, przez Wacława Szamowskiego. Murowany z cegły, otynkowany, na rzucie prostokąta, dwukondygnacyjny, podpiwniczony, nakryty dachem czterospadowym pokrytym dachówką ceramiczną, w połaciach dachu lukarny. Na osi fasady czterokolumnowy portyk zwieńczony frontonem z tarczą herbową. Obiekt po remoncie (dach, nowe pokrycie, elewacje) w dobrym stanie.

Park założony w stylu krajobrazowym w pocz. XIX wieku, przekształcony ok. 1920 r. Zachowany w pierwotnych granicach, ze starodrzewem, wśród którego dominują jesiony, lipy, graby, klony. Zniekształcona kompozycja na skutek wprowadzenia przypadkowych nasadzeń, m.in. na osi dworu i wykorzystania części północnej na boisko. Obiekt w stanie dostatecznym wymaga przeprowadzenia prac rewitalizacyjnych. Zespół dworsko-parkowy jest własnością prywatną.

WIECININ – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Dwór zbudowany w 2 poł. XIX w. przez ówczesnego właściciela majątku Tadeusza Chrzęszcza. Budynek murowany, otynkowany, założony na planie prostokąta z pięcioboczną przybudówką w części zachodniej i prostokątną przybudówką w szczycie wschodnim. Bryła jednokondygnacyjna z użytkowym poddaszem, podpiwniczona, nakryta wysokim dachem dwuspadowym pokrytym dachówką. Na osi fasady kolumnowy portyk zwieńczony gładkim frontonem. Obiekt systematycznie remontowany (konstrukcja dachu, wymiana pokrycia wnętrza), utrzymany w dostatecznym stanie.

Park założony w stylu krajobrazowym w 2 poł. XIX w. Zachowany liczny starodrzew, w drzewostanie dominują jesiony, lipy, dęby, zachowana pomnikowa aleja grabowa. W parku przeprowadzono podstawowe prace porządkowe i pielęgnacyjne zieleni. Uzupełniono zieleń parkową nowymi nasadzeniami. Zespół dworsko-parkowy jest własnością prywatną.

Spichlerz zbudowany w 1895 r. Budynek murowany z cegły, na rzucie prostokąta, podpiwniczony, trójkondygnacyjny, nakryty dachem dwuspadowym, pokrytym papą. Obiekt nieużytkowany, w bardzo złym stanie technicznym (spękane mury, zarwany dach nad częścią wschodnią). Własność prywatna.

OZORZYN – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Usytuowany na skraju wsi, przy rozwidleniu dróg prowadzących z Babiaka do Sompolna i Lichenka. Założony w latach 70 XIX w. Dwór murowany, na planie wydłużonego prostokąta, jednokondygnacyjny z użytkowym poddaszem, w części południowej podpiwniczony, nakryty dachem dwuspadowym pokrytym dachówką. Od wschodu ryzalit poprzedzony gankiem, przechodzący w wystawkę zwieńczoną attyką, od zachodu osiowy, dwukondygnacyjny ryzalit zwieńczony frontonem, z otworami okiennymi ujętymi pilastrami podtrzymującymi trójkątne naczółki. Elewacje dzielone profilowanymi gzymsami. Obiekt utrzymany w stanie dostatecznym.

Park założony w stylu krajobrazowym. Drzewostan parkowy dobrze zachowany, choć na skutek braku pielęgnacji, silnie zagęszczony z częściowo zatartym układem komunikacyjnym. Obiekt wymaga przeprowadzenia prac rewaloryzacyjnych. Zespół dworsko-parkowy znajduje się w zasobach własności rolnej Skarbu Państwa.

GMINA CHODÓW**CHODÓW – ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY**

Z zespołu pałacowego do rejestru zabytków wpisano pałac z 1852 r., oficynę z pocz. XX w., łącznię z 1914 r., park krajobrazowy z ok. poł. XIX w. Pałac usytuowany na lekko wznoszącym się terenie, otoczony parkiem z różnorodnym drzewostanem i systemem stawów, utrzymany w dobrym stanie. Późnoklasycystyczny budynek zbudowany na rzucie wydłużonego prostokąta, murowany, tynkowany, podpiwniczony, na wysokiej, kamiennej podmurówce, dwukondygnacyjny. W elewacjach zachowany skromny detal architektoniczny, w południowej elewacji poprzedzony gankiem pozorny ryzalit zwieńczony trójkątnym szczytem. Pałac nakryty niskim dachem dwuspadowym. Obiekt w dobrym stanie technicznym, mieszczący biura Gospodarstwa Nasienne-Rolnego „BOVINAS”.

Obok pałacu znajduje się oficyna, usytuowana w południowo-wschodniej części parku, wzniesiona na rzucie prostokąta z prostokątnym skrzydłem ustawionym prostopadle do osi budynku. Przy elewacji zachodniej skrzydła – drewniany ganek na planie prostokąta; przy wejściu wschodnim – ganek murowany na planie prostokąta. Budynek murowany, jednokondygnacyjny, nakryty dwoma dwuspadowymi dachami o osiach prostopadłych. Okapy wystające podparte ozdobnymi zakończeniami krokwi. Naroża budynku ujęte lizenami

połączonymi pod szczytem pasem tynku ze schodkowymi kroksztynami w tynku. Obiekt po remoncie przeprowadzonym w 1976 r., w dostatecznym stanie.

Rozległy park założony ok. poł. XIX w. ma charakter krajobrazowy. W północną część parku wkomponowany jest system stawów i kanałów. Park przecinają liczne alejki, rozchodzące się promieniście od pałacu. Park zachowany w pierwotnych granicach. W dużej części zachował się starodrzew, wiele drzew ma parametry pomnikowe. Wśród drzewostanu dominują dęby szypułkowe, jesiony wyniosłe, klony zwyczajne, kasztanowce, graby pospolite. Przed elewacją południową pałacu rosną dwa okazałe egzemplarze cisu pospolitego. Przed elewacją północną powojenne nasadzenia drzew iglastych. Park na bieżąco pielęgnowany, utrzymany w dobrym stanie.

Zespół pałacowy jest własnością prywatną.

Budynek pralni usytuowany przy wschodniej granicy parku, wzniesiony w pocz. XX w. na rzucie prostokąta, murowany, tynkowany, jednokondygnacyjny na niskim, kamiennym cokółku, nakryty dwuspadowym dachem. Budynek, w którym obecnie mieści się urząd pocztowy, jest w dobrym stanie.

DOMANIKÓW – ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY

Zespół pałacowo-parkowy z 2 poł. XIX w. Pałac wybudowano w 1872 r. dla ówczesnego właściciela Lasockiego, we wschodniej części parku, na rzucie prostokąta poszerzonego na osi północ-południe prostokątnymi ryzalitami oraz dobudowanymi na osi wschód-zachód prostokątnymi aneksami. Budynek podpiwniczony - wysoka partia cokołowa wyodrębniona uskokiem muru, dwukondygnacyjny, z użytkowym poddaszem, nakryty dachem dwuspadowym. Ryzalit wejściowy dwukondygnacyjny, nakryty dwuspadowym dachem prostopadłym do dachu głównego. Ryzalit północny obniżony do wysokości gzymsów nadokiennych górnej kondygnacji korpusu, przykryty wąskim daszkiem jednospadowym. Aneks zachodni dwukondygnacyjny, obniżony, nakryty dachem dwuspadowym ze szczytem od zachodu. Aneks wschodni jednokondygnacyjny, nakryty dachem jednospadowym przerwany pośrodku facjatą nakrytą daszkiem dwuspadowym. Obiekt jest własnością prywatną, utrzymany w dobrym stanie.

Park o pow. 3,8 ha założony w stylu krajobrazowym. W południowo-zachodnim narożniku parku znajduje się znacznych rozmiarów staw, po renowacji, stanowiący pozytywny element podnoszący walory estetyczne parku, obok wzniesienie dawnej lodowni. Od strony południowej prowadzi aleja wjazdowa do pałacu, przed którym zagospodarowany zielenią podjazd. Wśród drzewostanu przeważają gatunki drzew: jesion, klon, dąb, brzoza, grab, wiąz, wierzba biała.

Park bardzo dobrze utrzymany, po rewaloryzacji, na bieżąco pielęgnowany.

DZIERZBICE – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Ukształtowany został w XIX w., z czytelnymi w przestrzeni założenia elementami starszymi z XVIII w. - układ wodny stanowi najprawdopodobniej pozostałość dawnego systemu obronnego pierwotnej siedziby szlacheckiej - kamienicy na kopcu. Część rezydencjonalna usytuowana jest po południowo-zachodniej stronie założenia, a zespół folwarczny oraz budynki mieszkalne robotników folwarcznych znajdują się w części północno-wschodniej. Dwór klasycystyczny z 1 poł. XIX w., rozbudowany ok. 1870 r. Wzniesiony na rzucie prostokąta, z portykiem kolumnowym od wschodu. Część północna korpusu przedłużona w kierunku zachodnim ramieniem w kształcie odwróconej litery „L”. Między ścianą południową ramienia i zachodnią ścianą korpusu znajduje się rozległy, prostokątny, podpiwniczony taras. Kolejny taras między ścianą zachodnią prostokątnego pawilonu przylegającego od południa do korpusu, a ścianą południową korpusu. Budynek murowany, tynkowany, szerokofrontowy, podpiwniczony, dwukondygnacyjny, nakryty dachem czterospadowym. Jednokondygnacyjny pawilon nakryty dachem czterospadowym, ramię nakryte dachem dwuspadowym ze szczytem od południa, portyk kolumnowy - w pełnej wysokości ścian korpusu - cztery kolumny jońskie zakończone trójkątnym szczytem, nakryty dachem dwuspadowym ze szczytem od wschodu. Częściowy remont obiektu - odnowiono elewacje i wyremontowano parter budynku – przeprowadzono w latach 1989-90. Obecnie nieużytkowany. Stan zachowania zły.

Park o powierzchni ok. 11 ha, swobodny typu angielskiego, z system stawów i kanałów, nad którymi przerzucono kładki i kamienne mostki. Mimo swej rozległości park posiada bardzo mało dobrze utrzymanych lub wyraźnie wytyczonych dróg. Dobrze utrzymana i wyznaczona jest tylko aleja prowadząca od bramy wjazdowej do pałacu. Park posiada dość rozległe trawniki ze swobodnie rozmieszczonymi grupami lub pojedynczymi drzewami, wśród których dominują jesiony wyniosłe, lipy drobnolistne, graby pospolite, brzozy brodawkowate, świerki pospolite, robinie akacjowe, a w zachodniej części olsze czarne. Na zachód od pałacu drzewostan jest silnie zwarty, o charakterze leśnym, z utworzonym pasem bezdrzewnym szerokości ok. 15 m. Park utrzymany w dostatecznym stanie w pobliżu pałacu, na pozostałym obszarze wymaga rewaloryzacji.

We wschodniej części parku usytuowany budynek dawnej oranżerii Wzniesiony z użyciem form neogotyckich, na rzucie prostokąta, częściowo oszkarpowany, dwukondygnacyjny, przykryty dachem dwuspadowym,

z trójkondygnacyjną wieżą nakrytą dachem namiotowym. Po wojnie wykorzystywana jako mieszkanie, później zaplecze stołówki pracowniczej, obecnie magazyn. Utrzymany w dostatecznym stanie.

Dom dla służby usytuowany w północno-wschodniej części założenia. Wzniesiony w 1877 r. Murowany, otynkowany, parterowy z niską partią cokołową, nakryty dwoma dwuspadowymi dachami o osiach prostopadłych, krytymi eternitem. Południowo-zachodnia część podpiwniczona. Naroża ujęte lizenami, w zwieńczeniu fryz schodkowy. Budynek wymaga remontu: zdjęte tynki, liczne zawilgocenia, nieszczelne pokrycie dachu.

Budynek gospodarczy (stajnia z wozownią) usytuowany w północno-zachodniej części założenia parkowego. Zbudowany w 2 poł. XIX w. Murowany, otynkowany, na rzucie wydłużonego, trzyczłonowego prostokąta, z szerszym członem środkowym. Budynek jednokondygnacyjny, w części środkowej podwyższony, nakryty trzema dwuspadowymi dachami. Dachy kryte eternitem. Stan zachowania dostateczny.

Gorzelnia zlokalizowana jest przy zachodniej granicy podwórza gospodarczego. Wzniesiona w 1922 r. Budynek na nieregularnym rzucie wydłużonego prostokąta. Bryła budynku składa się z kilku części zróżnicowanych wysokością ścian, ilością kondygnacji i rodzajami dachów. Dolne kondygnacje częściowo poniżej poziomu ziemi. Północną część stanowi płatkarnia, do której od wschodu przylega parterowa bryła kotłowni. Część środkowa budynku jest nieco wyższa od pozostałych i zawiera w sobie czterokondygnacyjny człon, kryty osobnym dwuspadowym daszkiem. Część południową gorzelni stanowi słodownia, pełniąca niegdyś funkcję spichlerza. Obecnie budynek jest nieużytkowany, ściany spękanne, uszkodzone tynki, dachy nad kotłownią oraz czterokondygnacyjnym pionem budynku uległy zawaleniu.

Brama na teren gospodarstwa wzniesiona w 2 poł. XIX w. Usytuowana po północnej stronie drogi dojazdowej do zespołu pałacowego, w południowej części podwórza gospodarczego, brama na teren gospodarstwa, z której zachowały się ceglane, ozdobne słupy bramne z przejściami dla pieszych, na rzucie kwadratów, zwieńczone ośmiobocznym „obeliskiem” ujętym z czterech stron trójkątnymi szczycikami. Utrzymana w dobrym stanie.

GMINA DĄBIE

KARSZEW - ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY

Pałac wzniesiony w 1876 r., w stylu klasycystycznym, dla ówczesnego

właściciela Michała Okszy - Orzechowskiego. Budynek murowany z cegły ceramicznej, tynkowany, podpiwniczony, piętrowy, z wysokim poddaszem. Wybudowany na planie prostokąta z mocno wysuniętym ryzalitem na osi od strony południowej i północnej, od wschodu prostokątna w planie przybudówka, od zachodu galeria podcieniowa przykryta dachem wspartym na słupach, zamknięta po stronie południowej widokowym tarasem na planie połowy okręgu, ryzalit akcentujący osiowość kompozycji wyższy od skrzydeł bocznych, zwieńczony po obu stronach trójkątnymi szczytami. Od północy na osi wejście główne, nad nim wspornikowy balkon, od południa obszerny taras na całej szerokości ryzalitu z szerokimi reprezentacyjnymi schodami do ogrodu. Ryzalit przykryty dachem dwuspadowym, skrzydła boczne dachami trzyspadowymi, przybudówka po stronie wschodniej jednospadowym. Obiekt w ostatnich latach remontowany – nowe dachy, tynki zewnętrzne, wymiana stolarki okiennej i drzwiowej, przebudowa wnętrza na pokoje hotelowe i część gastronomiczną, obecnie w stanie surowym zamkniętym, nieużytkowany.

Oficyna z 2 poł. XIX w., murowana z cegły na kamiennym fundamencie, ściany tynkowane. Budynek parterowy, niepodpiwniczony, wzniesiony na planie wydłużonego prostokąta. Dach naczółkowy kryty dachówką ceramiczną. Na osi elewacji frontowej dwukolumnowy portyk. Otwory okienne w profilowanych opaskach, naroża ujęte lizenami. Budynek po kapitalnym remoncie.

Park krajobrazowy o pow. ok. 7 ha, z zachowanymi alejami: lipową, dębową i kasztanową, na końcu której figura Matki Boskiej, postawiona tam przez przedwojennego właściciela majątku Ksawerego Karśnickiego, z dużym stawem i częściowym pierwotnym ogrodzeniem. Układ przestrzenny w znacznej części zatarty, zachowany liczny starodrzew. W parku prowadzone są podstawowe prace porządkowe i pielęgnacyjne. Obiekt wymaga rewaloryzacji. Zespół pałacowy jest własnością prywatną.

LISICE – ZESPÓŁ DWORSKI

Dwór zbudowany ok. połowy XIX w., rozbudowany w okresie międzywojennym o część wschodnią. Część zachodnia drewniana, otynkowana, na planie prostokąta, parterowa, niepodpiwniczona, nakryta dachem dwuspadowym. Na osi elewacji dwukolumnowy ganek nakryty dwuspadowym daszkiem. Od wschodu skrzydło dwukondygnacyjne w postaci ryzalitu z przylegającą wieżą na planie kwadratu w narożniku północno-wschodnim nakrytą dachem namiotowym. Część wschodnia murowana, otynkowana, podpiwniczona. Dachy kryte gontem. Otwory okienne pierwszej kondygnacji skrzydła wschodniego zamknięte łukiem pełnym

w opaskach. Obiekt zachowany w bardzo dobrym stanie.

Park założony w stylu krajobrazowym w 2 poł. XIX w. Zachowany układ kompozycyjny, liczny starodrzew (lipy, dęby, jesiony, kasztanowce, graby), staw w północno-wschodniej części założenia. Obiekt po rewaloryzacji w bardzo dobrym stanie.

GMINA KŁODAWA

KĘCERZYN – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Zespół dworski założony w 4 ćw. XIX w. Dwór murowany, wzniesiony na planie prostokąta, parterowy z użytkowym poddaszem, podpiwniczony w części południowej. Po stronie wschodniej osiowy ryzalit poprzedzony tarasem i schodami, przechodzący w wystawkę zwieńczoną trójkątnym szczytem. Na tarasie dwa filary dźwigające balkon otoczony tralkową balustradą. Remont kapitalny zrujnowanego obiektu przeprowadzono w latach 1987-1993. Stan zachowania dobry.

Park założony w stylu krajobrazowym. Dyspozycja przestrzenna parku jest nieregularna. Tworzą ją swobodne grupy drzew, polany, w części północno-zachodniej pozostałości regularnego gabinetu grabowego, dalej ku północy resztki dawnego sadu położonego na niewysokim tarasie. Rewaloryzację założenia przeprowadzono w latach 2006-2008. Zespół dworski jest własnością prywatną.

LESZCZE – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Założony w k. XIX w., usytuowany po stronie północno-zachodniej drogi do Przedcza. Dwór murowany z cegły, w kształcie nieregularnym. Część południowa dwukondygnacyjna, wydłużona w kierunku wschód – zachód, nakryta dachem dwuspadowym. Część północna parterowa, o kalenicy dachu prostopadłej do części południowej z narożnym ryzalitem od zachodu. Po stronie zachodniej dwie bryły ryzalitów ujmują wnękę poprzedzoną tarasem. Elewacje podzielone profilowanymi gzymsami, w narożach boniowane. Obiekt kilkakrotnie remontowany, m.in. w latach 70. i 80. XX w. Remont kapitalny przeprowadzono w latach 2006-2010. Stan zachowania dobry.

W dobrym stanie utrzymane jest również założenie parkowe, na bieżąco pielęgnowane. Wskazane są jedynie nasadzenia uzupełniające. Zespół dworski jest własnością Państwowego Instytutu Geologicznego w Warszawie.

RYCERZEW – ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY

Zespół pałacowy powstał w 2 poł. XIX w. W latach 1947-1993 w budynku mieściła się szkoła podstawowa. Od 1997 r. własność prywatna. Pałac murowany

o niejednorodnej bryle. Korpus główny parterowy, podpiwniczony, nakryty dachem dwuspadowym. W części północno-zachodniej dostawione parterowe skrzydło o kalenicy prostopadłej do budynku głównego, od południowego wschodu prostopadłe skrzydło dwukondygnacyjne. W części centralnej, w korpus główny „wtopiony” trójkondygnacyjny belweder. Dachy kryte papą. Główny akcent przypada na kolumnowy portyk od wschodu, zwieńczony trójkątnym szczytem. Detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów, naczółków, narożnych boni. Remont obiektu rozpoczęto w 1998 r.; naprawiono więźbę, położono nowe pokrycie, naprawiono tynki zewnętrzne, pomalowano elewacje. Do wykończenia pozostało wnętrze.

Rozległy park założony w stylu krajobrazowym o powierzchni ok. 7 ha, w tym wód 0,38 ha, aktualnie w znacznym stopniu zniekształcony i zaniedbany, miejscami niedostępny. Występuje gęsty podrost złożony z samosiewów i nadmiernie rozrosłych, dziczyałych krzewów. Zatarciu uległ układ komunikacyjny.

Na terenie parku zachowały się ruiny dworu obronnego na kopcu z XV/XVI wieku. W okresie międzywojennym wykorzystywane jako lodownia. Obiekt przykryty warstwą ziemi, odsłonięta jest część wejściowa po stronie północno-wschodniej ze schodami. Masywne ściany ceglane o grubości 1,8 m sklepione kolebkowo. Wewnątrz dwa pomieszczenia przedzielone korytarzem. Wnętrze zostało odgruzowane i oczyszczone.

STRASZKÓWEK – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Założony w 2 poł. XIX w. Dwór murowany, parterowy z użytkowym poddaszem, podpiwniczony, nakryty dachem dwuspadowym o niewielkim spadku połaci. Wzniesiony na rzucie prostokąta, z osiowymi ryzalitami od wschodu i zachodu przechodzącymi w trójosiowe wystawki połączone wspólnym dachem dwuspadowym. W części południowo-wschodniej wznosi się wysmukła bryła belwederu na rzucie ośmioboku. Ryzalit elewacji zachodniej, frontowej, poprzedzony tarasem z czterema kolumnami tokańskimi dźwigającymi balkon otoczony balustradą tralkową. Detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów, naczółków, narożnych boni. Wnętrze z zachowanym dwutraktowym, amfiladowym układem pomieszczeń.

W latach 70. i 90. XX w. przeprowadzono remont obiektu, będącego wówczas własnością Stacji Hodowli Roślin. Od 2008 r. obiekt jest własnością prywatną. Nowi właściciele przeprowadzili prace remontowe we wnętrzu. Stan zachowania dobry.

Obecne założenie parkowe znacznie zredukowane powierzchniowo.

Nieczytelny układ przestrzenny, zredukowany drzewostan. Teren wokół dworu utrzymany w dobrym stanie. Na bieżąco usuwane są drzewa obumarłe, zbędne samosiewny, wprowadzane nowe nasadzenia drzew i krzewów ozdobnych.

WÓLKA CZEPOWA – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Założony w 2 poł. XIX w. Pierwotny dwór drewniany uległ spaleniowi. Na jego miejscu, w latach 1930-1938 wzniesiono nowy, murowany. Budynek parterowy, nakryty wysokim dachem czterospadowym. Do korpusu głównego dostawiono z dwóch stron elewacji szerokie, parterowe ryzality nakryte dachami trójspadowymi, stanowiącymi jakby wysunięcie połaci z bryły głównej. W części frontowej osiowy portyk z czterema kolumnami dźwigającymi trójkątny szczyt. Elewacje gładkie, bez elementów dekoracyjnych, zwieńczone profilowanym gzymsem.

Obiekt remontowany w I. 70. XX w. (konstrukcja dachu, przełożenie dachówki), na początku I. 90. XX w. (naprawa tynków, malowanie elewacji). W roku 2009 wykonano remont więźby dachowej, wymieniono zniszczone pokrycie na nową dachówkę ceramiczną karpiówkę. Stan zachowania dobry. Od 2004 r. w budynku mieści się Podstawowa Szkoła i Gimnazjum, której organem prowadzącym jest Stowarzyszenie Przyjaciół Szkół Katolickich w Częstochowie.

W dobrym stanie utrzymane jest również niewielkie założenie parkowe otaczające dwór, na bieżąco porządkowane i pielęgnowane. Zieleni uzupełniana nowymi nasadzeniami drzew, krzewów i bylin.

GMINA KOŁO

WRZĄCA WIELKA – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

W skład zespołu wchodzi: dwór z XIX w., ruiny dworu obronnego z XVI w., park z XIX w.

Na początku XV wieku Wrząca Wielka jest dziedziczną wsią szlacheckiego rodu Hebdów, a następnie Sokołowskich herbu Pomian. Najprawdopodobniej Sokołowscy w XV wieku wzniesli siedzibę w postaci późnośredniowiecznego dworu obronnego, którego ruiny, nazywane dzisiaj „lamusem,” zachowały się w parku do chwili obecnej. W pierwszej połowie XVIII wieku Wrząca Wielka przeszła we wspólne władanie Piotra Korzbok – Łąckiego oraz Stanisława i Jana Kielczewskich. Następnymi dziedzicami wsi była rodzina Wodeckich, Śliwińskich, Raczyńskich, Witowskich i Walewskich. W pierwszej połowie XIX wieku Raczyńscy wznoszą obok dawnej siedziby nowy dwór klasycystyczny, który od tej chwili zajmują właściciele Wrzącej, a dawny dwór obronny przekształcony został

w gospodarczy lamus. Na początku XX wieku majątek Wrząca Wielka należy do rodziny Topińskich, którzy zarządzają posiadłością do wybuchu II wojny światowej. W 1945 roku dwór został adaptowany na szkołę podstawową. Szkoła mieściła się w budynku do 1987 roku. Obecnie własność prywatna.

Dwór klasycystyczny, murowany z kamienia i cegły na zaprawie wapiennej. Budynek posadowiony na rzucie prostokąta, frontem zwrócony na zachód. Bryła parterowa, nakryta dachem kopertowym, z piętrowym, czterokolumnowym portykiem od frontu o dachu dwuspadowym zwieńczonym szczytem. Strona wschodnia z piętrowym pseudoryzalitem nakrytym dachem trójspadowym. Obiekt po kapitalnym remoncie.

Dwór obronny z XV w., 1 połowie XIX w. przekształcony w lamus. Obecnie trwa ruina składająca się z bryły głównej zachowanej ok. 5 m ponad poziom terenu oraz reliktyw murów po stronie południowo-zachodniej. Fundamenty z kamienia polnego. Ściany murowane z cegły pełnej w układzie polskim na zaprawie wapiennej, nietynkowane. Budowla posadowiona na rzucie prostokąta. Posiada przyziemie nieco zagłębione w stosunku do otaczającego terenu oraz piętro, którego ściany zachowały się do wysokości ok. 2 m od posadzki. Park zachowany szczątkowo.

GMINA KOŚCIELEC

KOŚCIELEC - ZESPÓŁ PAŁACOWO-PARKOWY

W 1836 r. majątek w Kościelcu ukazem carskim został oddzielony od dóbr rządowych i nadany rosyjskiemu generałowi jazdy - baronowi Cyprianowi Kreutzowi (1778-1850). Po jego śmierci majątek odziedziczył jego syn Aleksander (1831-1911). W początku lat 80. XIX wieku Aleksander Kreutz rozpoczął budowę pałacu, którego architektem był Józef Benedyktynowicz Chrzanowski. Prace zakończono ok. 1889 roku. Jest to obiekt wolnostojący, murowany, otynkowany, dwukondygnacyjny, na kolebkowo i odcinkowo sklepionych piwnicach, z elewacją frontową zwróconą w kierunku zachodnim. Bryła pałacu zakomponowana jest poziomo z przewagą elementów horyzontalnych, jednak dzięki umiejętnemu wprowadzeniu akcentów pionowych, a także usytuowaniu, sprawia wrażenie budowli znacznie wynioślejszej i większej niż jest w rzeczywistości. Efekt ten uzyskano przez belwederowe zwieńczenie pseudoryzalitu wejściowego, ale przede wszystkim poprzez zaprojektowanie przy południowej elewacji, niemal na samym skraju wzniesienia, półkolistego ryzalitu opracowanego tak, by robił wrażenie okrągłej wieży narożnej, zwieńczonego kopułą na wysokim, przeprutym

rzędem półkoliście zamkniętych okien, tamburze.

Pałac jest budowlą niesymetryczną; wyróżnić w niej możemy wyraźnie dwie części - założony na rzucie prostokąta, pokrywający się z murami starszego założenia główny korpus budynku oraz przylegający do niego od strony północnej, nieznacznie zryzalitowany, aneks wysuwający się dwoma uskokami przed lico głównej elewacji. Aneks łączy się z wydłużoną, parterową bryłą ogrodu zimowego. Pseudoryzalit zwieńczony czteropłociowym kopulastym dachem, zaś części boczne dachami spłaszczonymi. Pałac zbudowany w stylu eklektycznym, wyróżniał się nie tylko bryłą lecz zdobieniami nawiązującymi do form renesansowych i barokowych. Obiekt użytkowany był przez Wojewódzki Ośrodek Doradztwa Rolniczego.

W 2007 r. przekazany trwały zarząd na cele oświatowe Zespołowi Szkół Plastycznych w Kole. W 2009 roku rozpoczęto remont kapitalny obiektu (remont konstrukcji dachów i wymiana pokrycia). W kolejnym roku wyremontowano wieżę. W latach 2013-2014 wyremontowano i pomalowano elewacje. Od 2011 r. trwały prace remontowo-konserwatorskie wnętrza, wyposażenia i wystroju, które przywróciły obiektowi jego dawny blask. Obecnie jest siedzibą Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Kościelcu. W 2017 r. użytkownik pałacu w Kościelcu za jego „adaptację do funkcji szkolnej i przywrócenie w pełni historycznego wyposażenia pałacu” otrzymał wyróżnienie w konkursie „Zabytek zadbane 2017”, ogłaszanym przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Na północny wschód od pałacu w dolinie rzeki Kielbaski, w połowie XIX wieku utworzono park krajobrazowy na powierzchni ok. 18 ha. Rozplanowany wokół wydłużonego stawu z wyspą. Wiodą do niego szerokie schody wkomponowane we wschodni stok wzgórza pałacowego. Rozpoczynająca się przy schodach i obiegająca staw dookoła aleja prowadzi do nieistniejącej już dziś przystani usytuowanej przy południowym brzegu stawu i dalej do położonego we wschodniej części parku miniatury meczetu i minaretu oraz sztucznych ruin i grotty przy północnym brzegu stawu. Wschodnią granicę założenia parkowego wyznacza rzeka, stanowiąca jednocześnie element kompozycyjny parku. Granicę zachodnią stanowi sad i ogród. Na północy staw łączy się z lasem. Budowle parkowe wraz z otaczającą je zielenią tworzą niezwykle malowniczą całość, świadczącą o dużych możliwościach kształtowania przestrzeni działającego tu ogrodnika planisty i współpracującego z nim zapewne architekta. Kompozycja założenia jest dziś już mało czytelna, a z pierwotnie wytyczonych dróg zachowała się tylko główna aleja. W parku rosną m. in. dwa pomniki przyrody: cis pospolity

o obwodzie 100 cm i dąb szypułkowy o obwodzie 500 cm.

Meczet - miniatura znajduje się w pałacowym parku krajobrazowym. Wzniesiony ok. 1890 r. Usytuowany jest na lekkim wzniesieniu nad brzegiem stawu. Murowany z cegły, otynkowany, kopuła oparta na stalowych dwuteownikach. Wybudowany na planie regularnego ośmioboku z jednym wyjściem od południa. Bryła w kształcie graniastostupa. Całość przykrywa kopuła. Widoczne liczne spękania i ubytki tynku w partii górnej. W roku 1977 przeprowadzono ogólny remont obiektu. Stan techniczny obiektu wskazuje na pilność kompleksowego remontu.

Minaret - wzniesiony ok. 1890 r. Budowla znajduje się w pałacowym parku krajobrazowym w bezpośrednim sąsiedztwie miniatury meczetu. Murowany z cegły, otynkowany. Cokół na planie kwadratu, część środkowa i główna na planie koła. Cokół o kształcie prostopadłościanu. Na nim część środkowa w kształcie słupa zwieńczonego od góry gzymsem. Na gzymsie metalowa barierka obiegająca całość. Zwieńczenie wykonane zostało w kształcie kuli wsparte na cokole z trzema mniejszymi kulami i półksiężycem. Liczne ubytki cegieł i tynku - ślady dewastacji. Obiekt wymaga pilnych prac konserwatorskich.

Romantyczne ruiny – wzniesione ok. 1890 r. w stylu neoromańskim. Położone na terenie parku pałacowego, jego północnej części, nad stawem. Wieże murowane z tufów wulkanicznych sprowadzonych z Sycylii. Całość składa się z jednej wieży na planie kwadratu i dwóch okrągłych baszt połączonych ze sobą grubym, trzyprzęsłowym mostem. Środkowa baszta zachowała resztki blankowania. Skrajna zwalona do wysokości ok. 1,5 m, podobnie jak większa część muru łączącego ją z basztą środkową. U stóp baszty znajduje się zejście do podziemnego ganku, który prowadzi do usytuowanej na brzegu stawu groty. Część naziemna ruin w części zavalona. Ubytki kamieni. Ogólnie obiekt należy poddać zabiegom konserwatorskim.

GMINA OLSZÓWKA

DĘBOWICE - ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Usytuowany w zachodniej części wsi, w odległości ok 1,5 km na wschód od drogi Kłodawa-Dąbie. W XIX w. majątek należał do dóbr Głębokiego. Jego właścicielem był Jan Byszewski. Ok. 1920 r. właścicielem został Witold Higersberger, budowniczy dworu. W latach 30 XX w. przekazał majątek na rzecz Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W latach 50 XX w. na bazie gospodarstwa utworzono Państwowe Gospodarstwo Rolne. W 1977 r.

gospodarstwo przeszło na własność Stacji Hodowli Roślin w Chodowie. Obecnie własność prywatna.

Dwór murowany, parterowy, w głównej części podpiwniczony, nakryty wysokim dachem czterospadowym pokrytym blachodachówką. Do bryły głównej dostawione niższe przybudówki: od zachodu na planie połowy ośmioboku z tarasem, od południa prostokątna, nakryta dachem naczółkowym. Po stronie wschodniej główne wejście poprzedzone tarasem, z głęboką niszą sklepioną konchowo. We wszystkich połaciach dachu szerokie wystawki nakryte dachami dwuspadowymi. Wnętrze z zachowanym dawnym, dwutraktowym układem pomieszczeń, rozdzielonym korytarzem. Na osi hall na rzucie ośmioboku.

Obiekt w dobrym stanie technicznym. Remont kapitalny przeprowadzono w latach 2001-2008. Wzmocniono więźbę dachową i strop na poddaszu, wymieniono pokrycie dachu, tynki zewnętrzne i wewnętrzne, stolarkę okienną i drzwiową.

Park założony w stylu krajobrazowym z elementami regularnymi na obrzeżach w postaci alei grabowych. Zieleni parkowa jest stosunkowo młoda; pierwsza faza założenia przypada na I. 20 XX w., a następna na lata powojenne, kiedy to wprowadzono liczne nasadzenia klonu i jarzębiny. Z pierwotnego założenia, poza alejami grabowymi, na uwagę zasługują pojedyncze egzemplarze lip i jesionów. Przypadkowe nasadzenia, nadmiernie rozrosłe samosiewny i nie pielęgnowane krzewy spowodowały unieczystnienie pierwotnej kompozycji. Szczątkowo zachowany układ komunikacyjny i kompleks wodny. Obiekt wymaga rewaloryzacji.

GŁĘBOKIE – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY.

W drugiej połowie XIX wieku właścicielem majątku Głębokie był Wacław Higersberger, który w latach 80. XIX stulecia wznosi tutaj siedzibę i zakłada wokół niej park krajobrazowy z rozległym sadem. W 1948 r. dwór został przeznaczony na siedzibę szkoły podstawowej, co niewątpliwie miało wpływ na przetrwanie obiektu w dobrym stanie do obecnych czasów.

Dwór usytuowany jest w północnej części założenia parkowego, zwrócony fasadą w kierunku południowym. Budynek murowany, jednokondygnacyjny, posadowiony pierwotnie na planie prostokąta, obecnie na planie litery C, z centralnym portykiem od strony południowej i dobudowanymi skrzydłami od strony wschodniej i zachodniej. Budynek główny nakryty dachem dwuspadowym, skrzydła boczne dachami trójspadowymi. Elewacje zdobione profilowanymi gzymsami.

W latach 1993 – 1994 przeprowadzono remont kapitalny obiektu (wymiana

wieżby dachowej i pokrycia, wymiana tynków zewnętrznych i wewnętrznych, stolarki). Stan zachowania dobry.

Park założony w stylu krajobrazowym. W okresie powojennym w znacznym stopniu zniekształcony i zaniedbany. W latach 2010-2011 przeprowadzono kompleksową rewaloryzację założenia parkowego. Usunięto drzewa obumarłe i zagrażające bezpieczeństwu, przypadkowe nasadzenia topoli, oczyszczono teren z samosiewów. Odtworzono ścieżki parkowe, wprowadzono nowe nasadzenia drzew i krzewów ozdobnych, założono trawniki, renowacji poddano kompleks wodny. trawniki, renowacji poddano kompleks wodny. Park wyposażono w elementy niezbędne do jego prawidłowego funkcjonowania –ławki, kosze, oświetlenie. Na bieżąco pielęgnowany, utrzymany w dobrym stanie. W 2021 r. w miejscu dawnych sadów, w części południowo-wschodniej założenia, rozpoczęto budowę kompleksu sportowo-rekreacyjnego.

Właścicielem zespołu dworskiego, w którym nadal ma siedzibę szkoła, jest Gmina Olszówka

KRZEWATA – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Zespół dworsko-parkowy usytuowany jest w odległości ok. 1 km na wschód od drogi Kłodawa – Dąbie.

Dobra Krzewaty, wraz z folwarkami Józefów i Błędów, należały do rodziny Błędowskich. W okresie powojennym właścicielem dworu, parku i zabudowań gospodarczych była Gminna Spółdzielnia w Błędowie. Od 1995 r. obiekty są własnością prywatną.

Dwór murowany, założony na planie prostokąta, podpiwniczony. Parterowy blok przecina dwukondygnacyjny korpus przechodzący w ryzality zwieńczone wystawkami. Główne wejście od strony zachodniej poprzedzone tarasem z czterema filarami podtrzymującymi balkon. Bogaty detal architektoniczny: profilowane gzymsy, pilastry, boniowanie, profilowane obramienia okien ze zwornikami, trójkątnymi i odcinkowymi naczółkami.

Remont obiektu przeprowadzono w 1969 r. Wymieniono stolarkę okienną, częściowo drzwiową, podłogi. W 1982 r. założono instalację wodno-kanalizacyjną, częściowo odnowiono tynki, naprawiono konstrukcję dachu. Kolejny remont, rozpoczęty w 1996 r. przez nowego właściciela, nie został zakończony. Naprawiono wówczas więźbę dachową, wymieniono pokrycie, skuto zawilgocone i mineralizowane tynki wewnętrzne. Obecnie budynek nie zamieszkały, niszczeje.

Park założony w stylu krajobrazowym. Obecnie zredukowany powierzchniowo, z zatartym układem przestrzennym i komunikacyjnym. Duże

zmiany zaszły w składzie gatunkowym i rozmieszczeniu drzewostanu, który został znacznie przerzedzony. Z dawnego założenia zieleni zachowały się pojedyncze egzemplarze jesionów i lip oraz szczytkowo aleja grabowa. W parku prowadzone są podstawowe prace porządkowe i pielęgnacyjne.

Lodownia w parku –murowana, sklepiona kolebkowo, w całości przysypana ziemią. Wschodnia ściana z wejściem odkryta. Drzwi drewniane, opierzone zewnątrz blachą. Ściany zawilgocone, z wykruszeniami ceglanego lica. Założenie parkowe wymaga przeprowadzenia prac rewaloryzacyjnych.

MNIEWO–ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Zespół dworsko-parkowy usytuowany na południe od zabudowy wsi, w odległości ok.800 m od drogi Drzewce –Grabów. Dwór zbudowany w 1860r. (data na frontonie). Budynek murowany, na wysokim kamiennym cokole, podpiwniczony, parterowy, nakryty niskim dachem dwuspadowym pokrytym blachą. W elewacji wschodniej i zachodniej (frontowej) osiowo umieszczone dwukondygnacyjne ryzality przechodzące w wystawki zamknięte trójkątnymi frontonami. Otwory okienne w ryzalitach zamknięte łukiem pełnym. Skromny detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów.

Majątek od początku należał do rodziny Zielonków, Tadeusza i Stefanii z Siemieńskich, a następnie ich dzieci: Stanisława, Zygmunta i Marii, którzy gospodarowali tu do wybuchu II wojny światowej. Po wojnie, obiekt częściowo zamieszkały przez dawnych pracowników folwarcznych, pozbawiony remontów, niszczał. Zrujnowany dwór sprzedano w 1985 r. osobie prywatnej.

Nowy właściciel, w latach 1986-1991 przeprowadził remont kapitalny budynku. W trakcie remontu wymieniono część więźby dachowej, blaszane pokrycie dachu, tynki zewnętrzne i wewnętrzne, stolarkę okienną, odnowiono stolarkę drzwiową, przywrócono pierwotny układ pomieszczeń. Obiekt zamieszkały, utrzymany w dobrym stanie.

Park założony w stylu krajobrazowym, obecnie zniekształcony kompozycyjnie i powierzchniowo zredukowany. Głównym elementem podporządkowującym sobie cały układ przestrzenny jest budynek dworu poprzedzony podwyższonym podjazdem, do którego prowadzi aleja grabowa. Dyspozycja przestrzenna wnętrza parku jest nieregularna. Tworzą ją swobodne grupy drzew i krzewów, polany, sad oraz dwa stawy. Nielicznie zachowany starodrzew: dęby, graby, sosny wejmutki, pomnikowy jesion wyniosły.

W latach 2002-2005 przeprowadzono rewaloryzację parku. Usunięto drzewa obumarłe, zredukowano podszyt złożony z samosiewów i zdziczałych

krzewów, przeprowadzono cięcia sanitarne drzewostanu, odtworzono ogród kwiatowy przed podjazdem, założono trawniki. Zieleń została uzupełniona o nowe nasadzenia drzew i krzewów ozdobnych. W 2008 roku przeprowadzono renowację dużego stawu o powierzchni 0,5 ha. Obiekt na bieżąco pielęgnowany, utrzymany w dobrym stanie.

GMINA OSIEK MAŁY

OSIEK MAŁY – ZESPÓŁ DWORSKO-PARKOWY

Zespół dworsko-parkowy datowany na poł. XIX w. Dwór murowany, założony na planie prostokąta z niewielką kwadratową przybudówką od strony zachodniej. Parterowy, podpiwniczony, nakryty dachem dwuspadowym pokrytym blachą dachówkopodobną. Elewacje, północna i południowa, poprzedzone gankami. W połaciach dachu szerokie wystawki zwieńczone frontonami. Detal architektoniczny w postaci profilowanych gzymsów, boni, płycin. Obiekt wielokrotnie remontowany (l. 70. /80. XX w., l. 90. XX w., 2003 r.), zaadaptowany na siedzibę Urzędu Gminy, część pomieszczeń zajmuje przedszkole, w przybudówce poczta.

Dzisiejsze założenie parkowe o pow. ok. 1,5 ha znacznie odbiega od stanu pierwotnego (zniszczony i częściowo zabudowany obszar południowo-zachodni). Duże zmiany zaszły w składzie gatunkowym i rozmieszczeniu drzewostanu. Zastany drzewostan parkowy charakteryzuje się niezbyt dużym zróżnicowaniem gatunkowym. Najliczniejszą grupą drzew są jesiony wyniosłe. Większość egzemplarzy to drzewa młode pochodzące z samosiewu, choć zachowało się kilka drzew z pierwotnego założenia. Kolejnymi wyróżniającymi się grupami drzew są: robinie akacjowe, kasztanowce i lipy oraz kilkanaście grabów. Układ komunikacyjny w większości wyznaczony współcześnie.

OBIEKTY PRZEMYSŁOWE, GOSPODARCZE I INNE

KOŁO - ZESPÓŁ D. FABRYKI FAJANSU I PORCELANY FREUDENREICHÓW

Powstała w 1842 r. Fabryka Fajansu i Porcelany była kontynuacją tradycji rzemiosła ceramicznego w Kole. Założycielem fabryki był Józef Freudenreich - kupiec i przedsiębiorca oraz posiadacz ziemski (Plewiska koło Poznania), fabryka do 1939 r. pozostawała w rękach rodziny, do 1945 zajęta przez zarząd niemiecki. W 1945 r. została upaństwowiona. Obecnie budynki są własnością prywatną. FABRYKA – PIECOWNIA, ul Sienkiewicza 9. Budynek powstał w 3 ćw. XIX w. Rozbudowany przed 1887 r. wzdłuż ul. Sienkiewicza do wymiarów obecnych.

Ujednolicenie bryły nastąpiło w latach 50. XX w. Ściany murowane z cegły, tynkowane. Budynek posadowiony na planie prostokąta, ze ściętym narożnikiem płn. i ryzalitem w elewacji płd.-zach. przy narożniku południowym. Bryła zwarta, dwukondygnacyjowa, dach dwuspadowy kryty papą. Obecnie obiekt handlowy. Stan dobry.

MALARNIA, ul. Zielona. Zbudowana przed 1887 r., pierwotnie dwupiętrowa. W okresie dwudziestolecia międzywojennego wyłączona z produkcji i przekazana do dyspozycji szkolnictwa. Po wojnie obniżona o jedną kondygnację w 1959 r. Ściany murowane z cegły. Budynek na planie wydłużonego prostokąta, kryty dachem dwuspadowym. Obecnie obiekt handlowy. Stan dobry.

PRZEROBOWNIA MAS I ODLEWNIA WYROBÓW, ul. Sienkiewicza. Obiekt zbudowany przed 1887 rokiem. Pierwotnie parterowy. Nadbudowany i rozbudowany w pierwszej połowie XX w. Ściany z cegły pełnej tynkowane. Dach dwuspadowy i łamany. Bryła zwarta, dwuczłonowa, dwu- i trzykondygnacyjna. Obecnie obiekt handlowy. Stan dobry.

WILLA WŁAŚCICIELA, ul. Sienkiewicza 7. Zbudowana w 1912 r. przez ówczesnego właściciela Fabryki Fajansu i Porcelany Czesława Freudenreicha. Projektantem willi był inżynier architekt Zygmunt Lindner. Podczas wojny fabryka znajdowała się pod zarządem niemieckim. Po wojnie willę upaństwowiono. Ściany murowane z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, otynkowane. Budynek posadowiony na planie prostokąta, z piętrowym ryzalitem od strony wschodniej i prostokątną dobudówką od strony północnej. Willa jednokondygnacyjna na wysokim cokole, dach wielopołaciowy, nad częścią budynku mansardowy. Remontowany w 1950 r. z adaptacją na internat. Obiekt stanowi własność prywatną. W trakcie remontu.

KOŁO - SPICHLERZ, ul. Żelazna 8, drewniany, XVIII/XIX.

Zbudowany na pocz. XIX w., jako element zespołu składającego się z ponad dwudziestu spichlerzy rozmieszczonych na lewym brzegu wschodniej odnogi rzeki Warty – obecnie jedyny jego zachowany element. Do II wojny światowej własność prywatna, po 1945 r. państwowa, obecnie ponownie prywatna. Ściany zbudowane z belek drewnianych na tzw. sumik i łątkę. Budynek posadowiony na planie wydłużonego prostokąta, dwukondygnacyjny, przykryty dachem polskim łamanym. Poszczególne elementy konstrukcji wymieniane podczas kolejnych remontów. W latach 2002-2003 przeprowadzono remont kapitalny obiektu. Obiekt stanowi własność prywatną, utrzymany w dostatecznym stanie.

TOMASZEW – WIATRAK KOŻLAK

Wiatrak zbudowany na przełomie XVIII i XIX w., na obecne miejsce przeniesiony w 1916 r. Po wojnie wyremontowany i użytkowany z przerwami jako młyn elektryczny. Drewniany, konstrukcji szkieletowej, oszalowany deskami w układzie pionowym. Zbudowany na planie kwadratu, ściany odchylone od pionu do wewnątrz. Dach z naczółkiem od strony zewnętrznej, pokryty blachą. Szczątki jednej pary śmig.

Obiekt remontowany w 1986 r., obecnie nieużytkowany, niszczeje. Własność prywatna.

RDUTÓW – WIATRAK KOŻLAK

Wiatrak wzniesiony w XVIII w., w 1913 r. przeniesiony na obecne miejsce z Przedcza. Obiekt na planie kwadratu, trzykondygnacyjny, na fundamencie kamiennym i drewnianym koźle. Ściany w konstrukcji szkieletowej oszalowane pionowymi deskami. Dach dwuspadowy, od strony śmigiel łamany naczółkowo. Od strony wschodniej część szczytowa dachu wysunięta poza ścianę frontową. Od frontu, na wysokości pierwszej kondygnacji drewniany, odeskowany podest poprzedzony schodkami. Na wysokości drugiej kondygnacji drewniany balkon. Zachowane podstawowe urządzenie napędowe na wiatr, w 1970 r. napęd zmieniony na elektryczny, śmigła zdemontowane w 1980 r.

Obiekt w dobrym stanie, po remoncie (remont dachu, nowe pokrycie z gontu, nowe oszalowanie). Własność prywatna.

KŁODAWA – WYROBISKO PODZIEMNE W POŁUDNIOWEJ CZĘŚCI POLA NR 3 KOPALNI SOLI „KŁODAWA”.

Wyrobnisko górnicze położone jest w centralnej części wysadu solnego, w piętrze soli najmłodszej cechsztyńskiej formacji solonośnej. W wyrobiskach chodnikowych i komorowych odsłaniają się unikalne sekwencje soli, reprezentowane przez Zubry czerwone, różowe sole kamienne o zróżnicowanym odcieniu i barwie, anhydrytu pegmatytowego oraz młodsze sole ilasto-zubrowe. W obrębie pokładu soli różowej widoczne są różnorodne struktury sedymentacyjne, warstwowanie, rozmycie, struktury szczelinowe. Utworom tym towarzyszą bogate formy tektoniczne (fałdy, budinaż, uskoki, lustra tektoniczne, wyklinowania i wycienia warstw). Część tych struktur powstała w procesach halokinezy, charakterystycznych tylko dla skał solnych.

Wyrobnisko górnicze stanowi największą atrakcję turystyczną Kłodawy. Kłodawska podziemna trasa turystyczna została udostępniona do zwiedzania w 2004 r. Pozwala poznać historię powstania tamtejszych struktur solnych oraz

sposób wydobywania i przetwarzania soli, a także zobaczyć maszyny używane w górnictwie solnym. Wycieczkowy szlak przebiega w pokładach unikatowej soli różowej, liczącej ponad 200 milionów lat.

CHEŁMNO – HISTORYCZNY OBÓZ ZAGŁADY

Niemiecki obóz zagłady Kulmhof w Chełmnie nad Nerem był miejscem największego ludobójstwa na terenie Wielkopolski w czasie II wojny światowej, a zarazem pierwszym obozem zagłady na okupowanych przez III Rzeszę ziemiach polskich. Został założony w grudniu 1941 r. w celu eksterminacji Żydów i Romów zamieszkujących obszar utworzonego na terenie m.in. części Wielkopolski i ziemi łódzkiej Okręgu Rzeszy Warthegau. Szacunkowe liczby zamordowanych tam Żydów zawierają się między 152 a 350 tysięcy ofiar (za najbardziej prawdopodobną przyjmuje się liczbę ok. 200 tysięcy). Pozostałości budynków, urządzeń oraz dołów grzebalnych stanowią materialne świadectwo barbarzyństwa hitlerowskich Niemiec, których zbrodnie kładą się odczuwalnym do dziś cieniem na okolicznym krajobrazie kulturowym.

Pierwszy transport Żydów dotarł do Chełmna nad Nerem 8 grudnia 1941 roku. Do masowej i natychmiastowej eksterminacji wykorzystywano zabudowania tutejszego dworu i jego folwarku. Większość mieszkańców wsi Chełmno została z niej wysiedlona. Po przywiezieniu ofiary były informowane, że będą kierowane do pracy. Nakazywano im rozebrać się do naga, a następnie po przejściu przez główny trakt dworu kierowano je do stojących po drugiej stronie budynku, specjalnie w tym celu skonstruowanych samochodów-komór gazowych, do których wnętrza odprowadzano spaliny. Następnie ofiary przewożono do pobliskich, odległych o 4 km Lasów Rzuchowskich, gdzie ich ciała grzebano w dołach o długości od 60 do 230 metrów. Ludzie ginęli zagazowywani w drodze na cmentarzysko. W pierwszej kolejności Niemcy wymordowali Żydów z okolicznych gett wschodniej Wielkopolski i ziemi łódzkiej. Od stycznia 1942 r. eksterminowali również Romów, przywożonych z utworzonego dla nich jesienią 1941 r. obozu (Zigeunerlager) w Łodzi. Jako następni zostali poddani zagładzie mieszkańcy getta łódzkiego wraz z przesiedlanymi do niego od jesieni 1941 r. Żydami z Niemiec, Czech oraz Austrii. Latem 1942 r. ciała pomordowanych złożone w masowych grobach zaczęły się rozkładać, co Niemcy uznali za zagrożenie epidemią. Transporty zostały wstrzymane, rozpoczęto ekshumację, a następnie kremację zwłok w polowych krematoriach. W marcu 1943 r. podjęto decyzję o likwidacji obozu. W celu zatarcia śladów wysadzono wówczas dwór w Chełmnie oraz krematoria w Lesie Rzuchowskim.

Od lata 1944 r. Niemcy wznowili eksterminację Żydów bezpośrednio w Lasach Rzuchowskich, w których zbudowano baraki oraz prowizoryczne krematoria. Zwłoki palowo również w ogniskach. Niezwęglone fragmenty kości były mielone i wywożone w workach, a następnie wrzucane ukradkiem do rzeki Warty. Po przyjęciu 10 transportów z ponad 7 tys. Żydów przywiezionych z getta łódzkiego eksterminację przerwano w lipcu 1944 r., zachowując w Chełmnie nad Nerem załogę Niemieckiego Sonderkommando wraz z grupą 47 więźniów przetrzymywanych w zachowanym spichlerzu folwarcznym. W nocy z 17 na 18 stycznia 1945 r. w trakcie rozstrzeliwania przez Sonderkommando ostatnich więźniów, w spichlerzu wybuchł bunt. W odpowiedzi Niemcy podpalili go wraz z osadzonymi w nim Żydami.

Na terenie zespołu dworskiego mieści się obecnie siedziba Muzeum byłego niemieckiego obozu zagłady Kulmhof w Chełmnie nad Nerem – Oddziału Muzeum Martyrologicznego w Żabikowie. Pozostałością dworu otoczonego dawniej starodrzewem i zabudowaniami gospodarczymi są jego fundamenty, jako jedyne ocalałe po wysadzeniu go przez Niemców w czasie likwidacji obozu oraz spichlerz. W wyremontowanym spichlerzu prezentowane są autentyczne przedmioty pochodzące z obozu odnalezione w czasie prac archeologicznych prowadzonych w latach 1997-1989 i 2003-2004 w Lesie Rzuchowskim rzeczy osobiste, przedmioty kultu religijnego, fragmenty odzieży i obuwia.

Zespół zachowany w dobrym stanie: wyremontowano spichlerz, uporządkowano zieleń, zagospodarowano teren (trawnik, chodnik), w latach 2018-2019 zabezpieczono i zakonserwowano relikty ruin dworu i piwnicy (ziemianki), wykonano kładkę dla pieszych nad częścią fundamentów dworu, instalację drenażową, teren oświetlono i ogrodzono.

Las Rzuchowski jest niewielkim kompleksem leśnym położonym przy drodze prowadzącej do Koła, kilka kilometrów na północ od Chełmna nad Nerem. Już w 1939 r. rozstrzeliwano w nim polskich zakładników w ramach operacji Tannenberg. Na terenie tej części obozu znajdują się zbiorowe mogiły ofiar, fundamenty krematorium, lapidarium gromadzące macewy pochodzące z okolicznych, zlikwidowanych przez Niemców w czasie II wojny światowej cmentarzy żydowskich, budynek administracyjny Muzeum oraz pomniki wzniesione po II wojnie światowej. Z pośród tych ostatnich na szczególną uwagę zasługuje monumentalny pomnik w formie leżącego graniastopu wpartego na piramidach zbudowany w 1964 r. proj. Plastyka J. Stasińskiego oraz arch. J. Buszkiewicza z płaskorzeźbą z przedstawieniem figuralnym oraz wyrytym

fragmentem listu jednego z więźniów: „Wzięto nas od starca do niemowlęcia między miastem Koło a Dąbie. Wzięto nas do lasu i tam nas gazowano i rozstrzeliwano i palili.... Otóż prosimy aby nasi przyszli bracia ukarali naszych morderców. Świadków naszego gnębienia, którzy mieszkają w tej okolicy jeszcze raz prosimy o rozgłoszenie tego morderstwa po całym świecie...”

Pomnik zachowany w dobrym stanie remontowany w latach 2018-2019 remont dachu, oczyszczenie ścian monumentu, naprawa wnętrza komór żelbetonowych, remont elewacji, konserwacja płaskorzeźby z przedstawieniem figuralnym.

10. Największe zagrożenia dla zabytków nieruchomych i ruchomych.

Dbłość o dziedzictwo kulturowe jest obowiązkiem społecznym. W związku z tym wszystkie zabytki zarówno nieruchome, jak również ruchome znajdujące się w przestrzeni publicznej powinny być monitorowane i zabezpieczane przed zniszczeniem. Samorządy nie mogą zapomnieć również o zabytkach ruchomych stanowiących wyposażenie budynków – one także narażone są na liczne niebezpieczeństwa powodujące utratę ich wartości. Aby móc skutecznie sprawować opiekę nad zabytkami, należy uświadomić sobie, jakie zagrożenia mogą na nie czyhać i jak im przeciwdziałać.

Istotnym zagrożeniem dla elementów dziedzictwa materialnego są katastrofy naturalne, np. pożary, powodzie, wichury, które zwłaszcza w sytuacji złego zabezpieczenia zabytku mogą doprowadzić do fizycznej destrukcji obiektu.

Dużym zagrożeniem, mogącym ostatecznie spowodować całkowite zniszczenie zabytku, jest notoryczne zaniedbywanie bieżących napraw i zaniechanie koniecznych remontów, zwłaszcza obiektów znajdujących się w złym stanie technicznym. Powolne, ale długotrwałe pogarszanie się stanu technicznego zabytku prowadzi w nieunikniony sposób do destrukcji substancji zabytkowej i trwałej utraty części lub całości wartości bazowych. Przyczyną utraty wartości zabytków bywają też niefachowo prowadzone prace remontowe, adaptacyjne lub rewitalizacyjne. Czasami zabytkowe budynki, choć widać, że poddane zostały pracom remontowym, są zadbane i w dobrym stanie technicznym, jednak w trakcie prac uległy znacznym przekształceniom negatywnie wpływającym na autentyczność obiektu i posiadane wartości. Zmiany te dotyczyć mogą wielu różnorodnych aspektów, np. zubożenie wystroju architektonicznego, zmiany formy i materiału stolarki okiennej i drzwiowej, zmiany pokrycia dachu, zmiany faktury i kolorystyki tynków elewacji. Ingerencje mogą dotyczyć również bryły budynku,

np. poprzez zmianę formy dachu, rozbudowy, nadbudowy itp.

W przypadku historycznych struktur przestrzennych (układy ruralistyczne, zespoły budowlane) największe zagrożenia niosą zmiany związane z rozwojem miast czy wsi. Działania inwestycyjne, w wyniku których następują zmiany historycznie ukształtowanych kompozycji, m.in. rozplanowanie placów, przebieg ulic, linie zabudowy, komponowane układy zieleni, przekształcenia brył i gabarytów budynków, a także wprowadzanie w zabytkowy układ przestrzenny nowej, dysharmonijnej zabudowy powodują niekiedy nieodwracalne zmiany i całkowitą utratę wartości tych układów.

Do obszarów zagrożonych zaliczyć należy również dawne zespoły folwarczne. Brak nowych funkcji dla obiektów architektonicznych związanych z dawną zabudową gospodarczą, niewielka możliwość ich wykorzystania spowodowała opuszczenie, a w konsekwencji niszczenie obiektów i ich likwidację.

Do najczęstszych przyczyn zniszczeń założeń ogrodowych zaliczyć należy podziały własnościowe w obrębie założenia parkowego, wadliwą gospodarkę oraz wady realizacyjne. Ważne jest, aby całość zabytkowego obszaru pozostawała możliwie w ręku jednego użytkownika, bez dzielenia całości terenu na kilka części i bez wprowadzania kilku użytkowników o różnych, sprzecznych programach użytkowania w obrębie chronionego parku. Największe zniszczenia powodują nieodpowiednie zmiany rodzaju użytkowania parku. Niekorzystne jest wprowadzanie nowych elementów, sprzecznych z charakterystycznym układem zabytkowym parku. Przyczyną degradacji wartości mogą być też zmiany kompozycyjne, np. nowe rozplanowanie ciągów komunikacyjnych lub niedostosowane do charakteru parku elementy małej architektury, a także nowe, wykonane z nieodpowiednich materiałów nawierzchnie dróg i alejek.

Wadami sprzyjającymi powstawaniu zniszczeń są również nieprawidłowości w zakresie materiału roślinnego. Są to przeważnie niezgodności z miejscowymi warunkami glebowymi, wodnymi lub klimatycznymi, zwłaszcza w przypadku zastosowania form roślinnych introdukowanych. Prowadzi to do powstawania ubytków w kompozycji ogrodowej, a wynika zazwyczaj z niedostatecznej znajomości samych roślin i ich wymagań.

Jako warunek korzystnego wpływu dziedzictwa na wzmocnienie tożsamości społeczności lokalnej wskazuje się upowszechnienie wiedzy na temat lokalnych zabytków i ich wartości. Dlatego *Krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami*, jako zagrożenie dla dziedzictwa kulturowego wymieniał również brak wiedzy, związany z niedostatecznie rozwiniętą edukacją na rzecz

dziedzictwa, skutkujący „niedostatecznym zaangażowaniem społecznym w opiekę nad zabytkami”.

Najważniejszym jednak elementem są możliwości finansowania prac przy obiektach zabytkowych przez różne kategorie osób i instytucji nimi władającymi. Często realne potrzeby znacznie przekraczają kwoty nań przeznaczane. Element finansowy w znaczący sposób hamuje realizację najciekawszych nawet projektów rewitalizacyjnych.

11. Kierunki działań dla realizacji powiatowego programu opieki nad zabytkami

1. Udzielanie dotacji z budżetu Powiatu Kolskiego na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków nie będących własnością powiatu. Zasady i tryb udzielania i rozliczania dotacji określone zostały w Uchwale Nr XLVII/236/2006 Rady Powiatu Kolskiego z dnia 25 maja 2006 r. W latach 2018 -2022 Powiat Kolski dofinansował prace remontowe i konserwatorskie przy następujących obiektach:

- Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Jakuba Apostoła we Wrzącej Wielkiej – remont konstrukcji wraz z wymianą pokryć dachowych nawy kościoła parafialnego – 10.000 zł

- Parafia Rzymskokatolicka pw. Wniebowzięcia NMP w Grzegorzewie – wymiana tablicy rozdzielczej mieszczącej się w kościele parafialnym – 10.000,00 zł.

Planowane jest coroczne wydzielanie określonych kwot na dofinansowanie prac remontowo-konserwatorskich przy obiektach wpisanych do rejestru zabytków nie będących własnością Powiatu Kolskiego.

1.2. Zamieszczenie informacji o możliwości ubiegania się o dotację na stronie internetowej Starostwa oraz w innych mediach wraz z określeniem zasad udzielania i rozliczania dotacji.

1.3. Aplikacja o uzyskanie środków zewnętrznych na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy obiektach zabytkowych:

- zamieszczenie informacji o zewnętrznych źródłach finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy obiektach zabytkowych na stronie internetowej Starostwa,

- merytoryczna pomoc właścicielom obiektów zabytkowych w tworzeniu wniosków aplikacyjnych o środki na ochronę zabytków.

1.4. Uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody w decyzjach oraz innych aktach

prawa lokalnego na terenie powiatu kościańskiego:

- respektowanie opinii i decyzji konserwatora zabytków w wydawanych pozwoleniach na prace remontowo-konserwatorskie przy obiektach zabytkowych lub na rozbiórkę obiektów ujętych w ewidencji zabytków.

2. Promocja i udostępnianie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego.

2.1. Wykorzystanie walorów zabytkowych i przyrodniczych jako czynnika wpływającego na rozwój powiatu.

2.2. Patronat nad działaniami na rzecz promocji dziedzictwa kulturowego powiatu.

2.3. Publikacja folderów i przewodników dotyczących promocji powiatu kościańskiego prezentujących zasoby dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego.

2.4. Ustalenie z właścicielami obiektów zabytkowych możliwości i zasad ich udostępniania dla celów turystycznych.

2.5. Współpraca z właścicielami obiektów zabytkowych w zakresie możliwości pozyskania środków finansowych, m.in. z funduszy Unii Europejskiej na odnowę zabytków.

2.6. Współpraca z samorządami, organizacjami pozarządowymi i instytucjami w zakresie popularyzacji ochrony dziedzictwa kulturowego.

2.7. Organizacja i udział w szkoleniach i konferencjach poświęconych ochronie dziedzictwa kulturowego.

3. Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych.

3.1. Promowanie działań mających na celu włączenie zagadnień ochrony dziedzictwa kulturowego w szkolne programy edukacyjne.

3.2. Rozwijanie działalności edukacyjnej we współpracy z samorządami, organizacjami pozarządowymi i instytucjami w zakresie popularyzacji ochrony zabytków.

3.3. Wspieranie projektów kulturalnych i edukacyjnych realizowanych przez organizacje pozarządowe.

3.4. Promowanie istniejących i tworzenie nowych szlaków turystycznych wykorzystujących zasoby dziedzictwa kulturowego powiatu.

3.5. Współpraca z sąsiednimi samorządami w celu włączenia lokalnych szlaków turystycznych w system ponadregionalny.

3.6. Udział w cyklicznych imprezach – wystawach, targach, festynach historycznych – promujących region, w tym dziedzictwo kulturowe.

4. Działania związane z opieką nad zabytkami.

4.1. Społeczni opiekunowie zabytków.

4.1.1. Ustanawianie przez starostę, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, społecznych opiekunów zabytków.

4.1.2. Prowadzenie listy społecznych opiekunów zabytków.

4.1.3. Wydawanie legitymacji osobom fizycznym pełniącym funkcję społecznego opiekuna zabytków.

4.1.4. Wydawanie zaświadczeń osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nie posiadającym osobowości prawnej pełniącym funkcję społecznego opiekuna zabytków o nadaniu uprawnień opiekuna.

4.2. Umieszczanie, w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, na zabytkach nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków znaków informujących, iż zabytki te podlegają ochronie.

4.2.1. Ustalenie z wojewódzkim konserwatorem zabytków listy obiektów do oznakowania.

4.3. Wydawanie, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, decyzji o zabezpieczeniu zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków zagrożonych zniszczeniem lub uszkodzeniem w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia.

4.3.1. Wywłaszczanie, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, zabytków nieruchomych na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w przypadku gdy nie jest możliwe usunięcie zagrożenia dla zabytku.

4.3.2. Współpraca z wojewódzkim konserwatorem zabytków i samorządami w określeniu zabytków nieruchomych zagrożonych zniszczeniem.

5. Opracowanie w 2018 r. planu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 25.08.2004 r. w sprawie organizacji i sposobu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych (Dz. U. Nr 212, poz. 2153). Coroczna aktualizacja planu.

12. Instrumentarium realizacji powiatowego programu opieki nad zabytkami

Podmiotem formującym powiatowy program opieki nad zabytkami jest samorząd powiatu. Realizacja programu odbywać się będzie poprzez zespół działań Starostwa Powiatowego na rzecz osiągnięcia celów w nim przyjętych. Zakłada się, że w realizacji powiatowego programu opieki nad zabytkami wykorzystane zostaną następujące grupy instrumentów: instrumenty prawne,

finansowe, społeczne, koordynacji i kontroli.

1. Instrumenty prawne:

- programy określające politykę państwa i województwa w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego,
- dokumenty wydane przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wynikające z przepisów ustawowych,
- uchwały Rady Powiatu

2. Instrumenty finansowe:

- środki własne zatwierdzone uchwałą Rady Powiatu,
- dotacje,
- subwencje,
- dofinansowania.

3. Instrumenty społeczne:

- uzyskanie poparcia lokalnej społeczności dla programu poprzez sprawną komunikację,
- edukacja i tworzenie świadomości potrzeby istnienia i ochrony dziedzictwa kulturowego w lokalnej społeczności,
- współpraca z organizacjami społecznymi.

4. Koordynacja i kontrola:

- gromadzenie stale aktualizowanej wiedzy o stanie zachowania obiektów, prowadzonych pracach remontowych i konserwatorskich,
- utworzenie w ramach organizacyjnych Starostwa Powiatowego w Kole zespołu koordynującego realizację poszczególnych zadań wynikających z ustaleń programu opieki nad zabytkami.
- wewnętrzne okresowe sprawozdania z realizacji niniejszego programu.

13. Monitoring działania powiatowego programu opieki nad zabytkami

Zgodnie z art. 87 ust. 5 ustawy z dnia 23 lipca o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami Zarząd Powiatu zobowiązany jest do sporządzania co 2 lata sprawozdania z realizacji programu opieki nad zabytkami. Sprawozdanie to przedstawiane jest Radzie Powiatu. Po 4 latach program powinien zostać zaktualizowany i ponownie przyjęty przez Radę Powiatu.

Do wykonania powyższego zadania, w ramach Starostwa Powiatowego w Kole utworzony zostanie zespół koordynujący, monitorujący niniejszy program poprzez:

- a) analizę i ocenę przebiegu realizacji,

b) analizę i ocenę stopnia uzyskanych efektów.

Wykonanie sprawozdania powinno być poprzedzone oceną poziomu realizacji powiatowego programu uwzględniającą:

- a) wykonanie zadań przyjętych do realizacji w okresie czteroletnim obowiązywania programu opieki nad zabytkami,
- b) efektywność ich wykonania.

Dla założonych działań przyjęte zostaną m.in. następujące kryteria oceny realizacji programu:

- procentowy poziom wydatków budżetu na ochronę i opiekę nad zabytkami,
- wartość finansowa przyznanych dotacji na prace remontowo-konserwatorskie przy obiektach zabytkowych nie będących własnością Powiatu,
- wartość pozyskanych środków finansowych na ochronę zabytków ze źródeł zewnętrznych,
- liczba szkoleń i konferencji propagujących wiedzę na temat dziedzictwa kulturowego regionu,
- liczba szkoleń dla nauczycieli w zakresie wiedzy z zakresu dziedzictwa kulturowego regionu,
- liczba utworzonych szlaków turystycznych, ścieżek dydaktycznych,
- liczba publikacji, folderów i przewodników poświęconych problematyce dziedzictwa kulturowego,
- liczba zrealizowanych konkursów, wystaw, działań edukacyjnych związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego.

14. Niektóre zewnętrzne źródła finansowania powiatowego programu opieki nad zabytkami

Ustawowy obowiązek utrzymania zabytku we właściwym stanie, co wiąże się m.in. z prowadzeniem i finansowaniem przy nim prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych spoczywa na jego posiadaczu, który dysponuje tytułem prawnym do zabytku wynikającym z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu. W przypadku jednostki samorządu terytorialnego, prowadzenie i finansowanie wspomnianych robót jest jej zadaniem własnym.

Wszystkie podmioty zobowiązane do finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków mogą ubiegać się o ich dofinansowanie ze środków m.in.:

1. Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Zasady finansowania opieki nad zabytkami określa ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r., poz. 840, art. 71-83. Szczegółowe warunki i tryb udzielania dotacji określa Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie dotacji celowej na prace konserwatorskie lub restauratorskie przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. z 2022 r., poz. 1388 ze zmianami).

Program operacyjny *DZIEDZICTWO KULTUROWE* realizowany jest w ramach corocznie ogłaszanych priorytetów. Celem programu jest zachowanie materialnego dziedzictwa kulturowego, realizowane poprzez konserwację i rewaloryzację zabytków nieruchomych i ruchomych oraz ich udostępnianie na cele publiczne.

Witryna internetowa: <http://www.mkidn.gov.pl>

2. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Departament Wyznań Religijnych oraz Mniejszości Narodowych i Etnicznych, Wydział Funduszu Kościelnego

Dotacje z Funduszu Kościelnego są udzielane wyłącznie na remonty i konserwację zabytkowych obiektów o charakterze sakralnym i to tylko na wykonywanie podstawowych prac zabezpieczających sam obiekt (w szczególności remonty dachów, stropów, ścian i elewacji, osuszanie i odgrzybianie, izolację, remonty i wymianę zużytej stolarki okiennej i drzwiowej, instalacji elektrycznej, odgromowej, przeciwwłamaniowej i przeciwpożarowej itp.). Z Funduszu nie finansuje się remontów i konserwacji obiektów towarzyszących (takich jak np.: dzwonnice wolnostojące, krzyże) ruchomego wyposażenia obiektów sakralnych (takich jak np.: obrazy, ikonostasy, stalle, epitafia, szaty i naczynia liturgiczne, instrumenty muzyczne, dzwony) oraz otoczenia świątyni, a także stałych elementów wystroju wnętrz (takich jak np.: polichromie, freski, witraże i posadzki).

Witryna internetowa: <http://www.mswia.gov.pl>

3. Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu

Ze środków finansowych z budżetu państwa w części, której dysponentem jest Wojewoda Wielkopolski. W ramach środków finansowych pozostających w dyspozycji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków można ubiegać się o dofinansowanie:

- nakładów koniecznych na wykonanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub

robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, ustalonych na podstawie kosztorysu zatwierdzonego przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, które zostaną przeprowadzone w roku złożenia przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie dotacji;

- nakładów koniecznych na wykonanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, które zostały przeprowadzone w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia przez wnioskodawcę wniosku o udzielenie dotacji. Wniosek ten wnioskodawca może złożyć po przeprowadzeniu wszystkich prac lub robót przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków określonych w pozwoleniu wydanym przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Witryna internetowa: <http://www.poznan.wuoz.gov.pl>

4. Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego, Departament Kultury

Dotacje udzielane są w ramach otwartego konkursu ofert na zadania publiczne Województwa Wielkopolskiego w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturowego - ochrona zabytków i opieka nad zabytkami. Z budżetu Województwa Wielkopolskiego mogą być udzielane dotacje celowe na prace lub roboty przy zabytku dostępnym publicznie, posiadającym istotne znaczenie historyczne, artystyczne lub kulturowe. Dotacja może zostać udzielona do 70% ogółu nakładów na prace lub roboty. W uzasadnionych przypadkach, gdy zabytek posiada wyjątkową wartość historyczną, artystyczną lub naukową lub gdy wymaga przeprowadzenia złożonych pod względem technologicznym prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych, a także w sytuacji, gdy konieczne jest niezwłoczne podjęcie prac lub robót, może być udzielona dotacja do 100 % nakładów.

Witryna internetowa: <http://www.bip.umww.pl>

5. Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Poznaniu

Na zadania związane z ochroną i kształtowaniem przyrody. Pomocą finansową mogą być objęte działania konserwatorskie i adaptacyjne polegające na:

- 1) pracach pielęgnacyjnych drzew i krzewów,
- 2) usuwaniu drzew i krzewów (w tym samosiewów), po uzyskaniu stosownego zezwolenia,
- 3) uporządkowaniu terenu po przeprowadzonych pracach,

- 4) przygotowaniu gruntu pod nasadzenia,
- 5) instalacji systemów nawadniania,
- 6) zakupie sadzonek roślin wieloletnich i ich nasadzenia,
- 7) wykonaniu trawników,
- 8) czyszczeniu lub modernizacji zbiorników wodnych i cieków,
- 9) pracach związanych z budową lub modernizacją ciągów komunikacyjnych (alejek), obiektów małej architektury (wyłącznie: ławki, kosze na śmieci, tablice edukacyjne),
- 10) pracach demontażowych i rozbiórkowych istniejących obiektów,
- 11) zakupie, montażu i instalacji oświetlenia parkowego.

Witryna internetowa: <http://www.wfosgw.poznan.pl>

Działania o charakterze strategicznym i ponadregionalnym mogą liczyć na finansowanie z funduszy europejskich, m.in.

1) Programu Infrastruktura i Środowisko 2014 – 2020. Główne obszary, na które zostaną przekazane środki to: gospodarka niskoemisyjna, ochrona środowiska, przeciwdziałanie i adaptacja do zmian klimatu, transport i bezpieczeństwo energetyczne, ochrona zdrowia oraz dziedzictwo kulturowe. Priorytet nr 8. Ochrona i rozwój dziedzictwa kulturowego: inwestycje w ochronę i rozwój dziedzictwa kulturowego oraz zasobów kultury, np. instytucji kultury, szkół artystycznych.

2) Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Wielkopolskiego 2014 - 2020. Program składa się z 10 Osi Priorytetowych. W ramach Osi priorytetowej IV. Środowisko, Działanie 4.4. Zachowanie, ochrona, promowanie i rozwój dziedzictwa naturalnego i kulturowego, wyznaczono następujące poddziałania oraz cele:

Poddziałanie 4.4.1. Inwestycje w obszarze dziedzictwa kulturowego regionu;

Poddziałanie 4.4.2. Wydarzenia kulturalne;

Poddziałanie 4.4.3. Zachowanie, ochrona, promowanie i rozwój dziedzictwa naturalnego i kulturowego w ramach ZIT i OSI.

Cel tematyczny: Zachowanie i ochrona środowiska naturalnego oraz wspieranie efektywnego gospodarowania zasobami;

Priorytet inwestycyjny: 6 c Zachowanie, ochrona, promowanie i rozwój dziedzictwa naturalnego i kulturowego.

Cel szczegółowy działania: Zwiększona atrakcyjność obiektów kultury regionu poprzez interwencje skierowane na inwestycje chroniące ich stan.

Wymienione źródła finansowania są wskazówką dla właścicieli obiektów

zabytkowych. Szczegółowe informacje dotyczące rodzaju finansowanych zadań, uprawnionych wnioskodawców, trybu składania wniosków, kryteriów oceny i warunków rozliczenia można znaleźć na stronach internetowych instytucji udzielających pomocy finansowej.